สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำด้วยเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อยืด ของโรงงาน โมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์

Lady's dressing design form rag of T- shirt production by Moderntext Garment Factory

T049398

นายชิติสรรค์ เจนวิทยาพันธ์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน 49398
วัน, เดือน, ปี 20 ก.พ. 2547

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต
ภาควิชา ศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2545-46

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำด้วยเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อยืดของโรงงาน โมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ (Lady's dressing design form rag of T-shirt production by Moderntext Garment Factory)
ชื่อนักศึกษา	นายชิติสรรค์ เจนวิทยาพันธ์ รหัส 41025304
ภาควิชา	ศิลปอุตสาหกรรม
ปีการศึกษา	2545

บทคัดย่อ

เสื้อยืดคอกลม เป็นรูปแบบเครื่องแต่งกายที่ได้รับความนิยมอย่างสูง จึงมีการผลิตจำนวนมาก โรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ เป็นโรงงานที่มีกำลังการผลิตเสื้อยืดได้เดือนละประมาณ 45,000 ตัว ส่งผลให้เกิดเศษผ้าในปริมาณมาก ซึ่งราคาของเศษผ้าจะอยู่ที่กิโลกรัมละ 3-4 บาท ทำให้เกิดแนวความคิดที่จะนำเศษผ้าดังกล่าวมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากกว่านำไปชั่งน้ำหนักจำหน่าย โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการดังนี้คือ

1. เพื่อเป็นการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าที่เหลือจากการผลิตเสื้อยืด ของโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ โดยนำมาผลิตเป็นเครื่องแต่งกาย
2. เพื่อค้นคว้าหารูปแบบของการวางชิ้นผ้า การเกิดลวดลายจากการต่อเศษผ้า และการสร้างลวดลายบนชิ้นเศษผ้า ที่เหมาะสมกับการผลิต การตลาด และผู้บริโภค
3. เพื่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะแตกต่างจากเดิม

สรุปขั้นตอนการวิจัยได้ดังนี้

1. ขั้นตอนในการเลือกวัสดุ

เศษผ้าที่เกิดขึ้นนั้นจะมี 2 ลักษณะคือ แบบรูปร่างไม่แน่นอน และแบบรูปร่างแน่นอน จากการศึกษาพบว่า เศษแบบรูปร่างแน่นอน มี ปริมาณ และ ขนาดที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบได้นั้น จะได้จากการตัดผ้าบริเวณเว้าช่วงคอ มีลักษณะเป็นครึ่งวงกลมเหลือประมาณ 1,000 กิโลกรัม ต่อเดือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ขั้นตอนในการเลือกผลิตภัณฑ์ที่จะทำการผลิต

เนื่องจากผลิตภัณฑ์หลักของโรงงาน คือ การผลิตเสื้อยืดดังนั้น จึงมีแนวความคิดที่จะนำเศษผ้ามาผลิตเป็นเสื้อผ้าเพราะมีความเหมาะสมกับศักยภาพในการผลิตของโรงงาน โดยนำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าแบบลำลองสำหรับวัยรุ่นสตรีอายุ 18-25 ปีดังนี้

- เสื้อสายเดี่ยว จำนวน 2 แบบ
- เสื้อแขนกุด จำนวน 2 แบบ
- เสื้อแบบแขนในตัว จำนวน 2 แบบ
- กระโปรง จำนวน 2 แบบ
- กางเกง จำนวน 2 แบบ
- ชุดกระโปรง จำนวน 2 แบบ

3. ขั้นตอนการค้นคว้าหาข้อมูลซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

- ข้อมูลทั่วไป เช่น
  - ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุหลัก (เศษผ้ายืด) วัสดุประกอบอื่นๆ (เช่นกระดุม ซิป ยางยืด เป็นต้น) วิธีการออกแบบเสื้อผ้า กรรมวิธีการผลิตเสื้อผ้า เป็นต้น รวมไปถึงแนวโน้มแฟชั่นฤดูร้อน 2003 และข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวกับแรงบันดาลใจ ซึ่งได้เลือกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า มาเป็นแนวทางการออกแบบด้านลวดลาย
- ข้อมูลด้านการทดลอง ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ส่วน
  - การต่อผ้า ทดลองวิธีการที่มีความเหมาะสมในการต่อผ้า ซึ่งจากการทดลองใช้วิธีการเย็บในการต่อเศษผ้า
  - การทำลวดลายและสีสัน จากการทดลองสรุปได้ว่า ใช้วิธีการสลัดสีลงบนเศษผ้า เพราะสามารถผลิตได้ง่าย และผลที่ได้รับก็คือเศษผ้าจะมีลวดลายสีสันใกล้เคียงกับลวดลายบนกลีบดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า

<u>สรุปผลงานที่ได้ทำการออกแบบดังนี้คือ</u>

1. ออกแบบเสื้อผ้าโดยศึกษาจากแนวโน้มแฟชั่นฤดูร้อน 2003
2. ออกแบบการวางตำแหน่งเศษผ้า และวิธีการต่อเศษผ้าเพื่อให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ ซึ่งจากการทดลองสามารถใช้ได้ 2 วิธี ดังนี้
   - ทำการต่อเศษผ้าให้เป็นแถบยาว จากนั้นจึงนำมาจัดวางลงในแบบตัดที่สร้างไว้แล้วจึงเย็บต่อกันให้เกิดเป็นชิ้นส่วน
   - ออกแบบให้ตัวเศษผ้ามีลักษณะคล้ายกลีบดอกกล้วยไม้ และสามารถนำไปผลิตเสื้อผ้าได้ ซึ่งใช้วิธีการเย็บซิกแซกบริเวณริมผ้า จะทำให้ริมผ้าเกิดความย้วย หยิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากนั้นใช้วิธีการซ้อนเศษผ้าลงมาในแนวดิ่ง แล้วเย็บเดินกลางชิ้นเศษผ้าที่ซ้อนกันอยู่ให้ติดกันเป็นแถบ จากนั้นนำไปจัดวางลงในแบบตัดที่สร้างไว้แล้วจึงเย็บต่อกันให้เกิดเป็นชิ้นส่วน ซึ่งผลจากการต่อผ้าทำให้ทราบถึงจำนวนชิ้นผ้าต่อแบบเสื้อได้ดังนี้

- เสื้อสายเดี่ยว

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 48 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 56 ชิ้น

- เสื้อแขนกุด

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 48 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 60 ชิ้น

- เสื้อแบบแขนในตัว

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 58 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 75 ชิ้น

- กระโปรง

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 56 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 112 ชิ้น

- กางเกง

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 60 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 120 ชิ้น

- ชุดกระโปรง

  ใช้เศษผ้าสำหรับแบบที่ 1 จำนวน 202 ชิ้น และแบบที่ 2 จำนวน 460 ชิ้น

3. ออกแบบวิธีการสร้างลวดลายบนชิ้นเศษผ้าให้ตรงกับแรงบันดาลใจ ซึ่งหลังจากการทดลองสามารถสรุปวิธีการได้ดังนี้คือ นำเศษผ้าเปียกน้ำมาตากแดดนาน 15 นาทีจากนั้นจึงทำการสลัดสีลงบนเศษผ้า ตากไว้จนแห้งสนิท แล้วนำไปผ่านการอบด้วยความร้อนเพื่อให้เนื้อสีติดแน่นบนเนื้อผ้า ผลที่ได้รับก็คือเศษผ้าจะมีลวดลายสีสันใกล้เคียงกับลวดลายบนกลีบดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า

<u>ผลที่ได้รับจากโครงการนี้</u>

1. สามารถนำมาเศษผ้ามาผลิตให้เกิดเป็นเสื้อผ้าได้ ซึ่งสามารถลดต้นทุนด้านวัสดุได้ถึง 95 % เมื่อจำหน่ายเป็นสินค้า จะมีมูลค่ามากกว่าการจำหน่ายเป็นเศษผ้า
2. เกิดรูปแบบการวางเศษผ้า ซึ่งก่อให้เกิดลายจากการต่อผ้า ที่สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรม
3. สามารถสร้างลวดลายบนชิ้นเศษผ้าได้ ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรม
4. ในการออกแบบได้มีการศึกษาถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย รวมถึง แนวโน้มแฟชั่น เพื่อให้ผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับในตลาด และ ผู้บริโภค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ภาพแสดงความแตกต่างของตัวผลิตภัณฑ์เดิมกับผลิตภัณฑ์ในโครงการ

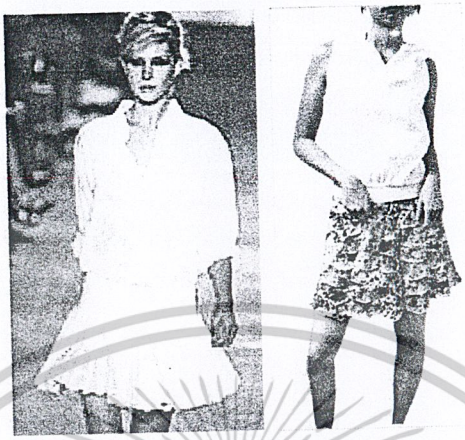

จากงานวิจัยครั้งนี้สิ่งที่ค้นพบคือ สามารถนำเศษวัสดุที่เหลือทิ้งจากโรงงาน มาทำให้เกิดประโยชน์ ซึ่งนอกจากเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับวัตถุดิบเหลือใช้ให้เกิดประโยชน์สุงสุดแล้ว ยังเป็นการลดการใช้ทรัพยากรที่ใช้ในการผลิตผ้ายืด และเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้กับแรงงานของประเทศ จึงเป็นโครงการ ที่สามารถสร้างผลประโยชน์แก่โรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ สามารถสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือจากบุคคลหลายๆฝ่ายซึ่งจะขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ :

คุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนในครอบครัว

อาจารย์ ปาณสาร สุขสงวน (อาจารย์ที่ปรึกษา)

อาจารย์ วินัย อุดมทรัพย์

อาจารย์ ชุลีพร วัชรานันท์

อาจารย์ ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง

อาจารย์ อุไรวรรณ ปิติมณียากุล

ขอขอบคุณ

- กัลยา ผดุงศิลป์ , เกศวลี อมรรัชยาวิจารณ์ , เกศรา เลิศมงคล , จิตราภรณ์ เกรียงสันติกุล , ณิศรา ลิปตวัฒน์ , โชติมาส ธนวรวิบูล , นภา พิสุทธอานนท์ , นวพร พงศ์หว่าน , นันทนิษฐ์ โกวิทวัฒนา , ปพิญญา ยูนิพันธุ์ , พรยศ ฉัตรธารากุล , ภควัต ทรัพย์ปรุง , เมธาวี มีสำราญ , เมธีรา ลิปตวัฒน์ , ธีระศักดิ์ เตชะกิจขจร , วราลักษณ์ ศรีเศรษฐกุล , สุทธินี ฉอตระการกิจ , สุขุมาล ไตรชัยยาพร , อดา จิระกรานนท์ , อรเพ็ญ หงรัตนอุทัย , อรวรรณ ลือประดิษฐ์ , อัญชลี สุทธิโสภาอาภรณ์ , เอกรินทร์ คุณภิญญา , อัครพล ใจรักษ์ , อรรถพล สุจิรภิญโญกุล , อธิป บัวเล็ก , ทัสธร ไชยาพร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง อนุมัติให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต

.....

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์.....ประธานกรรมการ

.....กรรมการ

.....กรรมการ

.....กรรมการ

.....กรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ปาณสาร สุขสงวน.

อาจารย์ปาณสาร สุขสงวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1.	แสดงลักษณะของโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์	6
2.	แสดงขั้นตอนการตัดผ้า	8
3.	แสดงที่มาของเศษผ้าที่มีรูปแบบคงที่	9
4.	แสดงตำแหน่งที่ใช้บอกขนาดของเศษผ้า	9
5.	แสดงที่มาของเศษผ้าที่มีรูปแบบไม่คงที่	10
6.	แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย	11
7.	แสดงการเปรียบเทียบการแบ่งสัดส่วนต่างๆกัน	18
8.	แสดงจังหวะที่เท่ากันตลอด	19
9.	แสดงจังหวะที่ไม่เท่ากันตลอด	19
10.	แสดงการใช้เส้นเพื่อลวงตาบนพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้า	21
11.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ สั้นกับยาว	22
12.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ สวมเข็มขัดกับไม่สวม	22
13.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเอวเสื้อ 2 แบบ	23
14.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นเกร็ดของเสื้อ 3 แบบ	23
15.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นแนวกลางตัว และ เส้นเกล็ด ของเสื้อ 3 แบบ	24
16.	แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ	24
17.	แสดงคอเสื้อทรงกลม	26
18.	แสดงคอเสื้อรูปตัววี	27
19.	แสดงคอเสื้อทรงสูง	28
20.	แสดงคอเสื้อทรงสูง	29
21.	แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ	30
22.	แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ	31
23.	แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ	32
24.	แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ	33
25.	แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ	35
26.	แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ (ต่อ)	36
27.	แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ (ต่อ)	37
28.	แสดงการวาดภาพโครงหุ่น	38
29.	แสดงความยาวมาตรฐาน	39

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

30. แสดงกระโปรงแบบต่างๆ 40
31. แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ) 41
32. แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ) 42
33. แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ) 43
34. รูปแบบชุดกระโปรง 43
35. แสดงการวาดโครงหุ่นสำหรับออกแบบกางเกง 44
36. แสดงความยาวมาตรฐานของกางเกง 45
37. แสดงกางเกงแบบต่างๆ 46
38. แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ) 47
39. แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ) 48
40. แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ) 49
41. แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ) 50
42. แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ) 51
43. แสดงส่วนประกอบด้านหน้าของกางเกง 52
44. แสดงส่วนประกอบด้านข้างของกางเกง 52
45. แสดงการถักผ้ายืดด้วยมือ 66
46. แสดงลักษณะเข็มถักรูปแบบต่างๆ 67
47. แสดงความแตกต่างของโครงสร้างผ้าทอ กับ ผ้าถัก 68
48. แสดงรูปแบบซิปธรรมดา 69
49. แสดงรูปแบบซิปซ่อน 69
50. แสดงลักษณะซิปแบบเปิดท้าย 70
51. แสดงขนาดต่างๆของยางยืด 70
52. แสดงส่วนต่างๆของกล้วยไม้ 71
53. แสดงลักษณะของกล้วยไม้แตกกอ (sympodial pseudobulbous) 72
54. แสดงลักษณะของกล้วยไม้ไม่แตกกอ (Monopodial pseudobulbous) 72
55. แสดงลักษณะของกล้วยไม้ไม่มีลำต้น (sympodial non - pseudobulbous) 73
56. แสดงลักษณะของดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า 74
57. แสดงภาพตัดของดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า 74
58. แสดงรูปแบบเสื้อปี 2003 75
59. แสดงรูปแบบเสื้อปี 2003 (ต่อ) 76
60. แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003 77

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

61. แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003 (ต่อ) 78
62. แสดงรูปแบบกระโปรง summer ปี 2003 79
63. แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003 80
64. แสดงผลการทดลองการย้อมเศษผ้าที่ผ่านการตะกุย 81
65. แสดงผลการทดลองการย้อมด้วยวิธีมัดย้อม 81
66. แสดงการทดลองการย้อมด้วยวิธีเย็บรูดสร้างลวดลาย 81
67. แสดงการทดลองย้อมสีบนผ้าที่ไม่ใช่สีขาว 82
68. แสดงผลการกัดสีผ้า ที่ทำการย้อมด้วยสีรีแอคทีฟ 83
69. แสดงผลการกัดสีผ้า ที่มาจากโรงงานในขณะแห้ง 83
70. แสดงผลการกัดสีผ้า ที่มาจากโรงงานในขณะเปียก 83
71. แสดงผลการกัดสีผ้า ที่ผ่านการจุ่มสี 84
72. แสดงเทคนิคการวาดลายขณะที่เศษผ้าเปียกชื้น 85
73. แสดงเทคนิคการวาดลายขณะเศษผ้าแห้ง 85
74. แสดงการ paint ไล่สีบนเศษผ้าสีขาว 85
75. แสดงการ paint ไล่สีบนเศษผ้าที่ไม่ใช่สีขาว 86
76. แสดงการเรียงเศษผ้าให้เต็มพื้นที่ 87
77. แสดงการสลัดสีลงบนเศษผ้าเต็มพื้นที่ 87
78. แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสีทันทีเอาขึ้นจากน้ำ 88
79. แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 5 นาที 88
80. แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 10 นาที 88
81. แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 15 นาที 88
82. แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 30 นาที 89
83. แสดงลักษณะของเศษผ้าแห้งที่ถูกพรมน้ำก่อนถูกสลัดสี 89
84. แสดงลักษณะของเศษผ้าแห้งที่ถูกพรมน้ำก่อนถูกสลัดสี 2 สี 89
85. แสดงลักษณะของเศษผ้าสีขาว ที่ถูกสะบัดสีหลังจากผึ่งไว้ 10 นาที 89
86. แสดงลักษณะของเศษผ้าสีขาว ที่ถูกสะบัดสีหลังจากผึ่งไว้ 10 นาที 90
87. แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวตรง 91
88. แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวตรง 91
89. แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวขวาง 91
90. แสดงลักษณะจับจีบแล้วเย็บ 91
91. แสดงลักษณะชิ้นผ้าจากโรงงาน 92

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

92. แสดงลักษณะการตะกุยแบบไม่สุดถึงริมผ้า 92
93. แสดงลักษณะการตะกุยแบบสุดถึงริมผ้า 92
94. แสดงขั้นตอนการเย็บให้เป็นรูปแบบดอกไม้ 93
95. แสดงการต่อผ้าเป็นรูปดอกไม้ 93
96. แสดงการเย็บต่อให้เป็นแถบเส้นตรง 93
97. แสดงการเย็บต่อให้เป็นแบบชิ้นวงกลม มาต่อกัน 94
98. แสดงลักษณะการต่อด้วยการเย็บแบบซ้อนเป็นแนวตรง 94
99. แสดงลักษณะการต่อด้วยการเย็บยางยืดบริเวณแนวกลาง 94
100. แสดงลักษณะการต่อแบบใช้ยางยืดเย็บแนวขอบ 94
101. แสดงการต่อชิ้นงานที่จับจีบ 2 ชิ้นมาเย็บต่อกัน 95
102. แสดงการยึดผ้ายืดบนผ้ากาว 96
103. แสดงการยึดเศษผ้า และใยผ้ายืด บนผ้ากาว 96
104. แสดงการเขียนลายลงในกรอบ และ การทำ repeat ลาย 97
105. แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม 98
106. แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน 98
107. แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง (Half – Drop Network) 99
108. แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร 99
109. แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม 99
110. แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย (The Ogee Network) 100
111. แสดง Wall Paper ออกแบบโดยนำ Ogee Network 2 Network มา Overlab กัน 100
112. แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม 101
113. แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม 101
114. แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network 102
115. แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม 103
116. แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด 103
117. แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว 104
118. แสดงลวดลายขนาดเล็ก 104
119. แสดงลวดลายขนาดกลาง 105
120. แสดงลวดลายขนาดใหญ่ 105
121. แสดงขนาดของลาย 106
122. แสดงการสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหน้า 108

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

123. แสดงการสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหลัง 110
124. แสดงการสร้างแบบตัดกระโปรง 112
125. แสดงการสร้างแบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหน้า 113
126. แสดงการสร้างแบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหลัง 114
127. แสดงลักษณะกรรไกรด้ามโค้ง 115
128. แสดงลักษณะกรรไกรด้ามตรง 115
129. แสดงลักษณะกรรไกรซิกแซก 115
130. แสดงลักษณะกรรไกรตัดเศษด้าย 116
131. แสดงลักษณะสายวัด 117
132. แสดงลักษณะไม้ฟุตที่อ่อนโค้งได้ 117
133. แสดงลักษณะไม้ฉาก 118
134. แสดงลักษณะไม้วัดชายกระโปรง 118
135. แสดงลักษณะไม้โค้งสำเร็จ 118
136. แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดฟันแหลมยาว 119
137. แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดฟันถี่ 119
138. แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดวงล้อเรียบไม่มีฟัน 119
139. แสดงลักษณะซอล์กขีดผ้า 120
140. แสดงลักษณะเข็มหมุด 120
141. แสดงลักษณะหมอนปักเข็ม 120
142. แสดงลักษณะลวดกลับตะเข็บ 121
143. แสดงลักษณะเข็มปลายกลวง 121
144. แสดงลักษณะลวดช่วยร้อยด้าย 121
145. แสดงลักษณะปลอกนิ้ว 121
146. แสดงลักษณะที่เลาะผ้า 122
147. แสดงลักษณะปากคีบ 122
148. แสดงลักษณะเหล็กแหลม 122
149. แสดงลักษณะเหล็กทุบ 122
150. แสดงขั้นตอนการผลิต 126
151. แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับที่มา วัตถุประสงค์ และ ขอบเขตของโครงการ 134
152. แสดงข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับลักษณะของเศษผ้ายืด 135
153. แสดงข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับจำนวนที่เหลือต่อเดือนและขนาดของเศษผ้ายืด 135

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

154. แสดงขั้นตอน และ กรรมวิธีในการผลิต 136
155. แสดงที่มาของแรงบันดาลใจในการออกแบบ 136
156. แสดงผลการทดลองการย้อม ในแบบต่างๆ 137
157. แสดงผลการทดลองการกัดสี ในแบบต่างๆ 137
158. แสดงผลการทดลองการวาดลวดลาย ในแบบต่างๆ 138
159. แสดงผลการทดลองการสลัดสี ในแบบต่างๆ 138
160. แสดงผลการทดลองเพิ่มผิวสัมผัสบนชิ้นเศษผ้า ในแบบต่างๆ 139
161. แสดงผลการทดลองการต่อเศษผ้า ด้วยการเย็บ และ การใช้ผ้ากาว 139
162. แสดงกลุ่มเป้าหมาย 140
163. แสดงความสำคัญของแนวโน้ม และ ข้อมูลการวางผังสำหรับการทำเสื้อผ้าในฤดูกาล 140
164. แสดงแนวโน้มของกระโปรง และ ชุดกระโปรง ในฤดูร้อนปี 2003 141
165. แสดงแนวโน้มของเสื้อ ในฤดูร้อนปี 2003 141
166. แสดงแนวโน้มของกางเกง ในฤดูร้อนปี 2003 142
167. แสดงแบบร่างกระโปรง 142
168. แสดงแบบร่างเสื้อ 143
169. แสดงแบบร่างกางเกง 143
170. แสดงแบบร่างชุดกระโปรง 144
171. แสดงการพัฒนาแบบกระโปรง 144
172. แสดงการพัฒนาแบบเสื้อ 145
173. แสดงการพัฒนาแบบกางเกง 145
174. แสดงการพัฒนาแบบชุดกระโปรง 146
175. แสดงผลสรุปรูปแบบกระโปรงทั้ง 2 แบบ 146
176. แสดงกลุ่มเป้าหมาย 148
177. แสดงที่มาของแรงบันดาลใจในการออกแบบ 149
178. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบป้าย 149
179. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบรัดใต้อก 150
180. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบสายเดี่ยว 150
181. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของกระโปรง 151
182. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของกางเกง 151
183. แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของชุดกระโปรง 152
184. แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบป้าย 152

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

185. แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบรัดใต้อก 153
186. แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบสายเดี่ยว 153
187. แสดงส่วนประกอบของกระโปรง 154
188. แสดงส่วนประกอบของกางเกง 154
189. แสดงส่วนประกอบของชุดกระโปรง 155
190. แสดงการประเมินราคาเสื้อ 155
191. แสดงการประเมินราคากระโปรง,กางเกง และชุดกระโปรง 156
192. แสดงภาพถ่ายรวมของผลิตภัณฑ์ 157
193. แสดงภาพถ่ายกระโปรงทั้ง 2 แบบ 157
194. แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบสายเดี่ยวทั้ง 2 แบบ 158
195. แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบรัดใต้อกทั้ง 2 แบบ 158
196. แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบป้ายทั้ง 2 แบบ 159
197. แสดงภาพถ่ายกางเกงทั้ง 2 แบบ 159
198. แสดงภาพถ่ายชุดกระโปรง 2 แบบ 160

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการตารางประกอบ

ตาราง	หน้า
1. แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป	14
2. แสดงขนาดเสื้อสตรี	14
3. แสดงขนาดกระโปรงสตรี	15
4. แสดงขนาดกางเกงขายาวสตรี	15
5. แสดงขนาดกางเกงขาสั้นสตรี	15
6. แสดงขนาดสัดส่วนสตรี ในระบบเสื้อสำเร็จรูปหน่วยเป็น เซนติเมตร	16
7. แสดงผลที่ได้รับจากคุณสมบัติของใยเซลลูโลส	61
8. แสดงส่วนประกอบเคมีของเส้นใยฝ้าย	64
9. แสดงความแตกต่างระหว่างผ้าถักกับผ้าทอ	68
10. วิธีวัดขนาดตัว	124
11. แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการย้อม	128
12. แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการกัดสีผ้า	129
13. แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการวาดลวดลาย	130
14. แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการสลัดสี	131
15. แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการเพิ่มผิวสัมผัส	132
16. แสดงการเปรียบเทียบการต่อเศษผ้าระหว่างเย็บกับใช้ผ้ากาว	133

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการแผนภูมิประกอบ

	หน้า
แผนภูมิ	
1. แสดงจำนวนเศษผ้ายืดที่เหลือต่อเดือน	7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อ		ก
กิตติกรรมประกาศ		ข
อนุมัติผล		ค
รายการตารางประกอบ		ง
รายการภาพประกอบ		จ
รายการแผนภูมิประกอบ		ฉ
บทที่		
1	บทนำ	1
	วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
	ความเป็นไปได้ของโครงการ	2
	ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา	3
	ขอบเขตของโครงการ	4
	แนวทางการศึกษาวิจัย	5
	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	5
2	การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ สรุปผล	6
	2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับโรงงานโมเดิร์นเทกซ์การ์เมนต์	6
	2.1.1 ความเป็นมาของโรงงาน	6
	2.1.2 จำนวนของเศษผ้ายืดที่เหลือต่อเดือน	7
	2.1.3 ขั้นตอนการตัดผ้าของโรงงาน	8
	2.1.4 ลักษณะและรูปแบบของเศษผ้าที่เหลือ	9
	2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์	11
	2.2.1 ข้อมูลทางด้านกายภาพของผู้บริโภค	11
	2.2.2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค	12
	2.2.3 ขนาดสัดส่วนของผู้บริโภค	14
	2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์	17
	2.3.1 หลักเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้า	17
	2.3.2 รูปแบบของเสื้อในลักษณะต่างๆ	25

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3 รูปแบบของกระโปรงในลักษณะต่างๆ 38
2.3.4 ชุดกระโปรง 43
2.3.5 รูปแบบของกางเกงในลักษณะต่างๆ 44
2.3.6 หลักการใช้สีบนเครื่องแต่งกาย 53
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ 58
2.4.1 ประวัติ กรรมวิธีในการผลิต และคุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย 58
2.4.2 กรรมวิธีในการผลิตผ้ายืด 66
2.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบ 69
2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ 71
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต 81
2.6.1 เทคนิคการทดลองสร้างลวดลายบนผืนผ้า 81
- การย้อม 81
- การกัดสีผ้า 83
- การวาดลวดลาย 85
- การสลัดสี 87
- การเพิ่มผิวสัมผัสให้กับชิ้นผ้า 91
2.6.2 เทคนิคการทดลองต่อเศษผ้า 93
- การเย็บ 93
- การใช้ผ้ากาว 96
2.6.3 การออกแบบลวดลาย 97
2.6.4 ข้อมูลวิธีการสร้างแบบเสื้อสตรี,กระโปรงสตรี,กางเกงขาสั้น 108
2.6.5 ข้อมูลอุปกรณ์ในการตัดเย็บ 115
2.6.6 ข้อมูลการวัดตัว 124
2.6.7 ข้อมูลในการผลิตเสื้อผ้า 125
2.7 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง 127
- เทคนิคในการสร้างลวดลาย 127
- เทคนิคในการต่อเศษผ้า 133

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่		หน้า
3	การพัฒนาการออกแบบ	134
	- การออกแบบในขั้นตอนแบบร่าง	134
	- ความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์	147
4	การเสนอผลงานการออกแบบ	148
	- ภาพถ่ายแผ่นเสนอผลงาน	148
	- ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ	157
5	บทสรุป	
	- สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะของนักศึกษา	161
	- สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา	163
บรรณานุกรม		164
ภาคผนวก		165
ประวัตินักศึกษา		166

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1
บทนำ

ที่มาของโครงการ

เสื้อยืดคอกลม เป็นรูปแบบเสื้อผ้าประเภทหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างสูง อาจจะกล่าวได้ว่า เสื้อยืดคอกลมนั้นไม่ล้าสมัย เนื่องจากเหตุผลต่างๆ เช่น สวมใส่สบาย ดูแลรักษาง่าย เรียบง่าย ราคาไม่แพง เป็นต้น ส่งผลให้การผลิตเสื้อยืดขึ้นมากตามความต้องการ ทั้งสำหรับภายในประเทศ และเพื่อส่งออก

เป็นที่ทราบกันดีว่าในการตัดเสื้อยืด จะเกิดเศษผ้าจากการตัด โดยเศษผ้าดังกล่าวเมื่อเหลือทิ้งก็จะนำไปชั่งน้ำหนักจำหน่ายในราคากิโลกรัมละ 3 – 4 บาท (แต่ผ้ายืดที่โรงงานซื้อมานั้นราคากิโลกรัมละ 200 – 270 บาท โดยที่ผ้ามีสีอ่อนจะมีราคาต่ำกว่าผ้าสีเข้ม) ผู้ซื้อจะนำไปผลิตเป็น พรมเช็ดเท้าบ้าง หรือ นำไปยัดไส้เฟอร์นิเจอร์บ้าง ทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์ของผ้ายืดได้เท่าที่ควร เนื่องมาจากเหตุผลดังนี้คือ ส่วนของเศษนั้นเราสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ เศษผ้าที่เว้าบริเวณช่วงคอ (มีรูปร่างแน่นอน) และ เศษผ้าที่เหลือจากการตัดผ้าตามแบบ (มีรูปร่างไม่แน่นอน) สำหรับเศษที่มีรูปร่างไม่แน่นอนนั้นการนำไปยัดไส้เฟอร์นิเจอร์นั้นก็มีความเหมาะสม เพราะยากต่อการออกแบบ และไม่ทราบว่าเมื่อใดถึงจะมีเศษในลักษณะนี้อีก ส่วนเศษผ้าที่เราทราบถึงรูปแบบที่แน่นอนนั้น จะอยู่ตรงบริเวณช่วงคอมีลักษณะ เป็นแบบครึ่งวงกลม ซึ่งมีขนาดที่พอจะนำมาออกแบบได้ แต่ขนาดนั้นไม่สามารถควบคุมให้เท่ากันได้ทั้งหมด เพราะขนาดของเศษผ้าจะแตกต่างกันตาม size เสื้อยืดที่ตัด เช่น เศษของเสื้อยืด size S ก็จะเล็กกว่า size M ถ้าเราสามารถนำมาผลิตเป็นสินค้าได้ ก็เป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับวัสดุที่เหลือทิ้ง และ ไม่มีราคาให้เกิดประโยชน์

สำหรับโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์นี้มีการผลิตเสื้อยืดเป็นจำนวนมาก โดยโรงงานได้รับจำนวนการผลิตจากลูกค้า ยกตัวอย่างเช่น JIM THOMPSON เป็นต้น แต่เนื่องจากทางบริษัทเล็งเห็นว่า งานที่รับผลิตนั้นมีลักษณะคล้ายลูกจ้าง เพราะถ้าลูกค้าสามารถหาแหล่งการผลิตที่มีราคาต่ำกว่าได้ ปัญหาที่จะตามมาคือทางโรงงานจะไม่มีงาน ดังนั้นนโยบายของบริษัทจึงมุ่งเน้นในการสร้างตราสินค้าของตนเองให้เป็นที่ยอมรับของตลาดเพื่อ โดยปัจจุบันมีวางจำหน่ายในท้องตลาดคือ แบรนด์ Grafficca ซึ่งค่อนข้างที่จะใช้วัสดุที่มีคุณภาพ ทั้งของลูกค้า และของตัวบริษัทเอง จึงส่งผลให้ในแต่ละเดือนมีเศษผ้าที่เหลือจากการตัดไม่ต่ำกว่า 1,000 กิโลกรัม ซึ่งราคาในการขายเป็นเศษนั้น ก็อย่างที่กล่าวในขั้นต้น

เมื่อมองศักยภาพในการผลิตของ โรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ ซึ่งผลิตเสื้อยืดเป็นหลัก ผนวกกับนโยบายที่ต้องการนำเศษวัสดุเหลือใช้ในโรงงานมาผลิตเป็นสินค้า จึงทำให้เกิดแนวความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คิดของวิทยานิพนธ์เรื่องโครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรี ที่ทำด้วยเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อยืด ซึ่งนอกจากเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับวัตถุดิบเหลือใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแล้ว ยังเป็นการลดการใช้ทรัพยากรที่ใช้ในการผลิตผ้ายืด และเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้กับแรงงานของประเทศ จึงเล็งเห็นว่าโครงการนี้น่าจะเป็นโครงการหนึ่ง ที่สามารถสร้างผลประโยชน์แก่โรงงานผลิตเสื้อยืดต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อเป็นการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าที่เหลือจากการผลิตเสื้อยืด ของโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ โดยนำมาผลิตเป็นเครื่องแต่งกาย
2. เพื่อค้นคว้าหารูปแบบของการวางชิ้นผ้า การเกิดลวดลายจากการต่อเศษผ้า และการสร้างลวดลายบนชิ้นเศษผ้า ที่เหมาะสมกับการผลิต การตลาด และผู้บริโภค
3. เพื่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะแตกต่างจากเดิม

ความเป็นไปได้ของโครงการ

1. ด้านนโยบาย
   - รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้คนไทย ได้บริโภคสินค้าที่ผลิตได้ในประเทศ และมุ่งเน้นการหมุนเวียนของเงินตรา และ การกระจายรายได้ ซึ่งโครงการนี้สามารถตอบสนองนโยบายดังกล่าวได้
   - ทางบริษัทโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ มีนโยบายต้องการที่จะนำเศษเหลือจากการตัดเสื้อยืดมาทำให้เกิดประโยชน์ มากกว่าการชั่งน้ำหนักแล้วจำหน่าย

2. ด้านเศรษฐกิจ
   - โครงการนี้ได้ใช้เศษผ้าที่เหลือจากการผลิต นำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ ซึ่งนอกจากจะเป็นการประหยัดเพราะช่วยลดต้นทุนแล้วยังเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าที่เหลือใช้
   - เนื่องจากโครงการดังกล่าวมีลักษณะแบบหัตถอุตสาหกรรม จึงต้องอาศัยแรงงานจากมนุษย์ด้วย ไม่ได้ใช้เครื่องจักรผลิตเพียงอย่างเดียว ดังนั้นเป็นโอกาสดีที่จะช่วยให้แรงงานไทย (ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า มีความละเอียด มีฝีมือ เหมาะกับลักษณะการผลิต ที่เน้นการต่อเศษผ้า และมีราคาไม่แพง) ได้มีงานทำ ลดปัญหาการว่างงาน อันจะเป็นพื้นฐานอันดีที่จะทำให้ประเทศชาติพัฒนาได้ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ด้านการออกแบบ

- โครงการนี้เป็นโครงการที่นำเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อยืดคอกลม ซึ่งส่วนของเศษนั้นเราสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ เศษผ้าที่เว้าบริเวณช่วงคอ (มีรูปร่างที่แน่นอน) และ เศษผ้าที่เหลือจากการตัดผ้าตามแบบ (มีรูปร่างไม่แน่นอน) โดยจะนำส่วนที่มีรูปร่างแน่นอนมาจัดวางหารูปแบบการต่อสำหรับผลิตให้เป็นเสื้อผ้า เช่น บริเวณตัวเสื้อ บริเวณส่วนแขน หรือ ส่วนตกแต่งชายเสื้อ ชายกระโปรง เป็นต้น ส่วนเศษที่มีรูปร่างไม่แน่นอนนั้นอาจจะเลือกนำมาใช้ในส่วนตกแต่งบนตัวเสื้อ ซึ่งจะนำมาใช้หรือไม่นั้นต้องพิจารณาตามความเหมาะสม โดยดูจากแนวโน้มรูปแบบแฟชั่น สีสัน และอื่นๆ ซึ่งมีผลต่อการออกแบบต่อไป

ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา

ปัญหา	แนวทางการแก้ปัญหา
1) ปัญหาทางด้านวัสดุ 1.1 เนื่องจากผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเศษผ้ายืดในท้องตลาด ใช้เศษเพียงแบบเดียว (คือแบบเส้น เป็นเศษบริเวณข้างตัวเสื้อ หรือ เศษบริเวณชายเสื้อ)มาผลิต ทำให้รูปแบบของผลิตภัณฑ์ไม่หลากหลาย ซึ่งที่เห็นในท้องตลาด มีเพียงแต่ พรมเช็ดเท้า เท่านั้น 1.2 เศษผ้าที่นำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ นั้นผู้ผลิตไม่ได้ให้ความสำคัญในการเลือกสี ผลก็คือ หลังจากทำความสะอาดแล้ว ทำให้เกิดสีตกเข้าหากันในตัวผลิตภัณฑ์ 1.3 ผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากเศษผ้าในท้องตลาด ส่วนใหญ่มักจะไม่คำนึงถึงชนิดของเนื้อผ้าที่นำมาผลิต จึงเกิดปัญหา คือ การหดตัวของเนื้อผ้ามีไม่เท่ากัน	1) ทำการวิเคราะห์ถึงรูปแบบและแหล่งวัตถุดิบที่แน่นอน สามารถนำมาผลิตได้ตลอด กล่าวคือจะต้องมีการตัดเสื้อยืดตลอด ซึ่งโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ ไม่มีปัญหาในข้อนี้ซึ่งจะทำให้ได้เนื้อผ้าที่มีลักษณะเหมือนๆกันเป็นจำนวนมากเพียงพอกับการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ปัญหาด้านประโยชน์ใช้สอย นั้นจะพบว่าเศษผ้ายืดจากโรงงานส่วนใหญ่ถูกนำมาผลิตเป็นพรมเช็ดเท้า และยัดไส้เฟอร์นิเจอร์ ซึ่งเราสามารถผลิตเป็นสินค้าอื่น ที่ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าได้	2) วิเคราะห์รูปแบบลักษณะที่แน่นอนของเศษผ้ายืดจากโรงงาน แล้วนำเศษผ้าดังกล่าวนั้นมาทำการทดลอง ด้วยเทคนิค ต่างๆ แล้วนำมาทำการสรุปรูปแบบที่เหมาะสม เมื่อได้แล้วนำมาทดลองวางตามแพทเทิร์นตัวเสื้อ กระโปรง แล้วทำการต่อด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งต้องสามารถผลิตให้เป็นไปได้ในระบบอุตสาหกรรม
3) ปัญหาด้านความงาม เนื่องจากปัญหาของการทำสินค้าที่ราคาค่อนข้างต่ำ เป็นผลพวงทำให้สินค้าไม่มีการพัฒนารูปแบบ จึงทำให้สินค้าไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร	3) ทำการศึกษาค้นคว้า เพื่อนำมาซึ่งการพัฒนารูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับแนวโน้มของตลาด

ขอบเขตของโครงการ

1. ผลิตภัณฑ์ที่ทำการออกแบบนั้น เนื่องจากใช้ผ้ายืดเป็นวัตถุดิบในการผลิตดังนั้นเพื่อให้สวมใส่ได้สบาย จึงเป็นลักษณะชุดแบบลำลองสำหรับวัยรุ่นสตรี อายุ 18 - 25 ปี ดังนี้
   - เสื้อสายเดี่ยว 2 แบบ
   - เสื้อแขนกุด 2 แบบ
   - เสื้อแบบแขนในตัว 2 แบบ
   - กระโปรง 2 แบบ
   - กางเกง 2 แบบ
   - ชุดเสื้อกระโปรง (sack) 2 แบบ
2. ออกแบบตกแต่งเสื้อผ้าโดยการใช้เศษผ้า เช่น นำมาระบายวงแขน หรือ ทำเป็นขอบกระโปรง หรือ กางเกง เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการศึกษาวิจัย

1. ศึกษาคุณสมบัติทั่วไปของผ้ายืด ทั้งทางด้านกายภาพ โครงสร้าง การใช้งาน รวมไปถึงการผลิตเป็นผืนผ้ายืด
2. ศึกษารายละเอียดของเศษผ้าดังนี้
   - จำนวนที่เหลือในแต่ละเดือน
   - รูปแบบ และ ลักษณะของเศษผ้าที่เหลือ เช่น สี ขนาด ชนิด
3. ศึกษารูปแบบวิธีการต่อเศษผ้า ที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค และสามารถผลิตในระบบอุตสาหกรรม
4. ศึกษาวิธีการย่อยเส้นใยจากผ้ายืด และ กรรมวิธีในการทำให้เส้นใยยึดกันอยู่เป็นผืน เพื่อนำมาเป็นส่วนตกแต่งบนตัวเสื้อ
5. ค้นคว้าทดลอง และ วิเคราะห์เกี่ยวกับกรรมวิธีที่เหมาะสมต่อการทำลวดลายและสีสัน
6. ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างแบบเสื้อสตรี (pattern) ของวัยรุ่นสตรี เพื่อเป็นการกำหนดขนาดพื้นที่ในการต่อเศษผ้าให้พอสำหรับการตัดเย็บ ในแต่ละแบบ และทำให้สามารถประมาณจำนวนชิ้นผ้า / แบบได้
7. ศึกษากรรมวิธีในการผลิตเสื้อผ้า
8. ศึกษาข้อมูลทางด้าน
   - การตลาด
   - ผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย
   - แนวโน้มความนิยม

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยเพิ่มมูลค่าให้กับเศษวัสดุที่เหลือใช้แล้วให้เกิดประโยชน์
2. ลดการใช้วัตถุดิบที่นำมาผลิตเป็นผืนผ้ายืด
3. เพื่อยกระดับงาน ที่ใช้เศษวัสดุเหลือใช้มาผลิตให้เกิดเป็นรูปแบบที่สวยงามและสามารถผลิตได้ในระบบอุตสหกรรม
4. สร้างแรงกระตุ้นให้ผู้บริโภค เกิดความภาคภูมิใจ ยอมรับในฝีมือ และ แรงงานของคนไทยด้วยกันเอง ซึ่งนอกจากจะช่วยลดการนำเข้าสินค้าต่างชาติเพื่อให้เงินตราไม่รั่วไหลแล้ว ยังเป็นพื้นฐานที่ดีที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยสามารถพัฒนาเพื่อแข่งขันกับตลาดต่างประเทศได้
5. เป็นการสร้างงานและกระจายรายได้ให้กับประชาชนในประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2
การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์สรุปผล

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับโรงงานโมเดิร์นเทกซ์การ์เมนต์

2.2.1 ความเป็นมาของโรงงาน

แต่เดิมโรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ เป็นโรงงานรับพิมพ์ลายเสื้อยืดเท่านั้น ต่อมาได้มีการลงทุนเพิ่มเติม จึงมีการเพิ่มส่วนตัดเสื้อยืดขึ้น เพื่อความครบวงจรที่สามารถตอบสนองลูกค้าได้ ตั้งอยู่ เลขที่ 117 ชั้น 2 หมู่ 7 ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จ.สมุทรปราการ กทม.10270

- มีพื้นที่โรงงานทั้งหมด กว้าง 20 เมตร ยาว 48 เมตร
- มีจักรทั้งหมด 70 คัน
- จำนวนคนงาน 100 คน
- ทำงานวันละ 8 ชั่วโมง
- ทำงานล่วงเวลาวันละ 2 ชั่วโมง/วัน

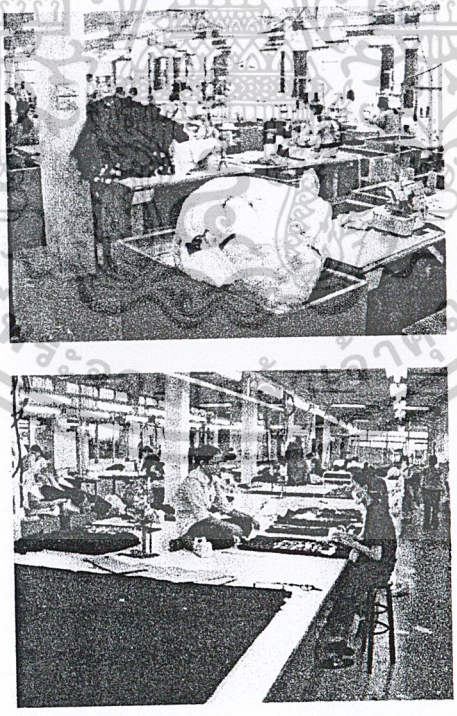

ภาพที่ 1 แสดงลักษณะของโรงงาน โมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 จำนวนเศษผ้ายืดที่เหลือต่อเดือน

ในแต่ละเดือนจะมีเศษผ้าเหลือจำนวน ประมาณ 1,000 กิโลกรัม ซึ่งจำนวนเศษผ้าเหล่านี้ ในนี้ ประมาณเป็น % ได้ดังนี้

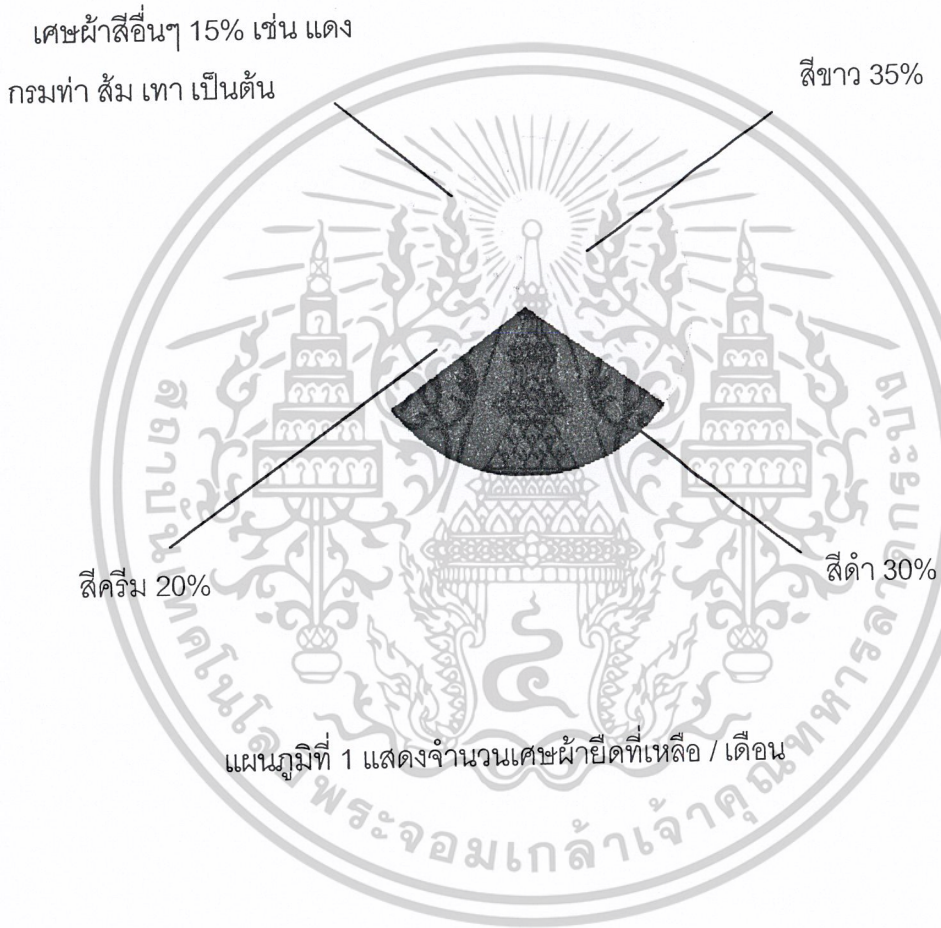

แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนเศษผ้ายืดที่เหลือ / เดือน

จากแผนภูมิทำให้ทราบจำนวนเศษผ้าดังนี้

อันดับ 1 สีขาว จำนวน 350 กิโลกรัม / เดือน
อันดับ 2 สีดำ จำนวน 300 กิโลกรัม/ เดือน
อันดับ 3 สีครีม จำนวน 200 กิโลกรัม/ เดือน
อันดับ 4 อื่นๆ จำนวน 150 กิโลกรัม/ เดือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3 ขั้นตอนการตัดผ้าของโรงงาน

ในการตัดผ้าของโรงงาน มีขั้นตอนดังนี้

1. ปูผ้าลงบนโต๊ะตัด
2. วางแพทเทิร์น
3. เตรียมอุปกรณ์ตัด
4. นำผ้าที่ตัดแล้วไปสกรีนลาย จากนั้นนำมาเรียงซ้อนกัน
5. ตัดตามรอยแพทเทิร์น

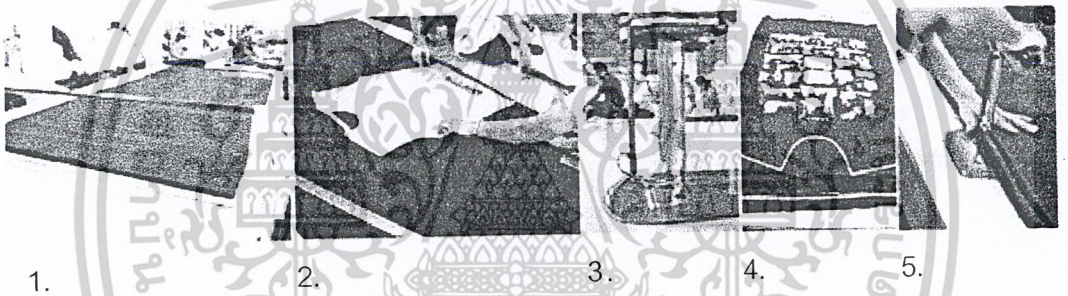

1. 2. 3. 4. 5.

ภาพที่ 2 ภาพแสดงขั้นตอนการตัดผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.4 ลักษณะและรูปแบบของเศษผ้าที่เหลือ

1. เศษที่มีรูปร่างลักษณะแน่นอน ดังภาพ

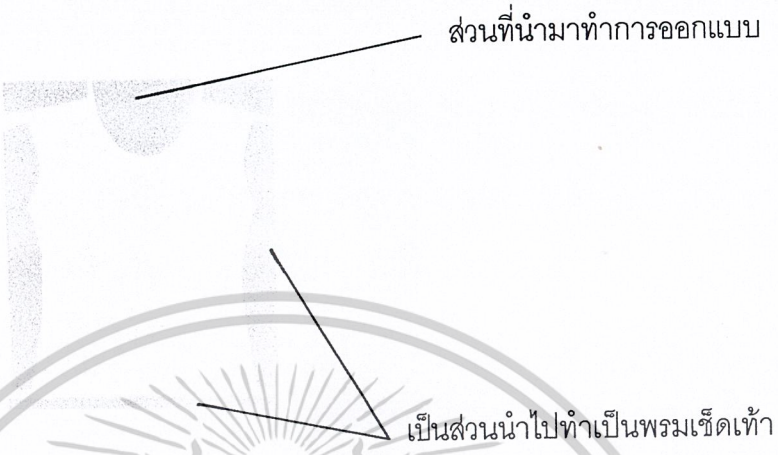

ภาพที่ 3 แสดงที่มาของเศษผ้าที่มีรูปแบบคงที่

โดยขนาดของเศษผ้าแต่ละชิ้นก็จะขึ้นอยู่กับ ขนาดเสื้อ (size) ที่จะตัด ซึ่งมีการเรียกเป็นขนาดต่างๆ ดังนี้คือ S, M, L, XL, XXL

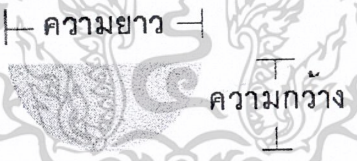

ภาพที่ 4 แสดงตำแหน่งที่ใช้บอกขนาดชิ้นเศษผ้า

สามารถประมาณขนาดของชิ้นส่วนตามขนาดเสื้อ (size) ได้ดังนี้

ชิ้นส่วนจากขนาดเสื้อ

- S ความยาวประมาณ 15 ซม. ความกว้างประมาณ 10 ซม. น้ำหนัก 1.85 g
- M,L ความยาวประมาณ 18 ซม. ความกว้างประมาณ 12 ซม. น้ำหนัก 2.20 g
- X,XL ความยาวประมาณ 24 ซม. ความกว้างประมาณ 18 ซม. น้ำหนัก 6.85 g

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เศษที่มีรูปแบบที่มีรูปร่างไม่แน่นอน ดังภาพ

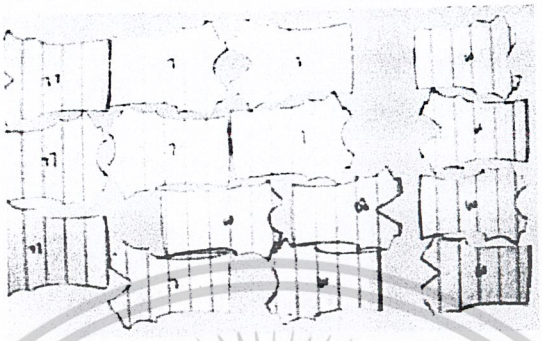

ภาพที่ 5 แสดงที่มาของของเศษผ้าที่มีรูปแบบไม่คงที่

เป็นลักษณะของเศษผ้าที่ไม่สามารถนำไปออกแบบได้ เนื่องจากไม่ทราบจำนวน และ รูปร่างที่แน่นอนของตัวชิ้นเศษ เพราะขนาดหน้ากว้างของผ้ายืดแต่ละม้วนไม่เท่ากัน ซึ่งหน้าผ้าที่กว้างกว่า หรือ แคบกว่าตัวอย่าง จะส่งผลให้การวางแพทเทิร์น ต่างออกไป ตัวเศษที่เกิดขึ้นรูปร่างก็จะเปลี่ยนตามไป ซึ่งเศษลักษณะนี้จะนำไปยัดไส้เฟอร์นิเจอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์

2.2.1 ข้อมูลทางด้านกายภาพของผู้บริโภค

กลุ่มเป้าหมายเป็นเพศหญิง อายุประมาณ 18 - 25 ปี มีการศึกษา ฐานะอยู่ในขั้นปานกลางถึงดี มีรายได้ และ กำลังซื้อค่อนข้างสูง รักสวยรักงาม มีการใช้ชีวิตที่ค่อนข้างอิสระ มีการพบปะผู้คนอยู่เสมอ เช่น ติดต่องาน หรือแม้แต่ การพักผ่อน ดูหนัง ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ต่างๆ

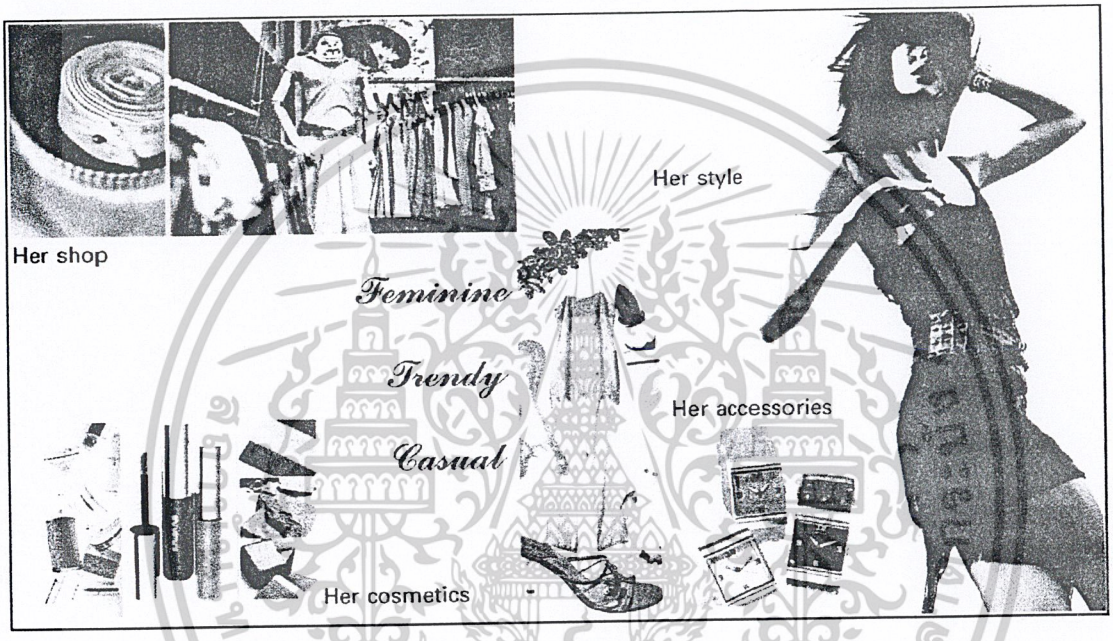

ภาพที่ 6 แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 ข้อมูลทางด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค

พฤติกรรมด้านการซื้อของผู้บริโภค

มักจะมีปัจจัยต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้า ดังนี้

- ความถี่ในการซื้อ

1. ค่อนข้างบ่อยเนื่องจากผู้บริโภคกลุ่มนี้ มีเป็นกลุ่มชอบติดตามข่าวสารทันโลก ทันเหตุการณ์ ติดตามเทรนด์แฟชั่น เบื่อง่าย เป็นเหตุให้ตลาดเสื้อผ้าของวัยนี้ค่อนข้างเติบโต และ มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก ซึ่งจะสังเกตได้ว่าจะเห็นสิ่งที่แปลกใหม่ตลอดเวลา เนื่องจากนักออกแบบรู้ถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมายว่าชื่นชอบของแปลกใหม่ และ ยังอยู่ในวัยที่สามารถแต่งตัวได้หลากหลายรูปแบบ ตลาดนี้จึงเป็นเสมือนสนามทดลองของนักออกแบบ ที่จะทำมาเพื่อตลาดนี้
2. มีการพบปะสังสรรค์ผู้คนบ่อยครั้ง เนื่องจากกลุ่มเป้าหมาย เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากผู้อื่น เริ่มสนใจเพศตรงข้าม อีกสิ่งหนึ่งที่นอกเหนือจากการดูแลตัวเองแล้ว ทำให้เกิดความมั่นใจได้นั่นก็คือ เครื่องแต่งกาย ที่ดูดีทันสมัย บ่งบอกรสนิยม เพราะเป็นสิ่งที่สังเกตได้ง่ายที่สุด ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายจะมีความพิถีพิถัน เอาใจใส่กับการกับการแต่งกายอย่างมาก เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจ

- ราคา

จะเลือกของที่มีคุณภาพ และ ความสวยงามก่อน ราคาไม่มีผลกระทบเท่าไรนัก เนื่องจากมีกำลังซื้อค่อนข้างสูง ซึ่งในวัยนี้ยังไม่มีครอบครัว จึงไม่รู้สึกว่ามีภาระหน้าที่ ที่จะต้องรับผิดชอบมากเท่าไรนัก

- การบำรุงรักษา

เนื่องจากผู้บริโภคกลุ่มนี้มีกิจกรรมนอกบ้านมากขึ้น ทำให้ไม่มีเวลาในเรื่องการดูแลรักษาเสื้อผ้า จึงทำให้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกซื้อเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมด้านการใช้งาน

เนื่องจากผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมายยังอยู่ในวัยที่ ค่อนข้างมีอิสระเสรี อยู่ในช่วงกำลังเรียน บางส่วนกำลังจบการศึกษา และ บางส่วนก็เริ่มทำงาน มีเวลาว่างสำหรับการพักผ่อน กิจกรรมที่เป็นการพักผ่อน เช่น การเดินซื้อของ การดูหนัง การสังสรรค์ตามสถานที่ท่องเที่ยวยามค่ำคืน ซึ่งเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก ดังนั้นการซื้อเสื้อผ้า ก็จะเลือกที่ดูทันสมัย โดดเด่น เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.3 ขนาดสัดส่วนของผู้บริโภค

ตามมาตรฐานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป ขนาดสัดส่วนต่างๆมีกำหนดไว้แล้วดังนี้

ขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ตารางที่ 1 แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

	S	S	M	M	L	L	XL
ขนาด (size)	8	10	12	14	16	18	20
รอบอก	33	34	35	36 ½	38	39 ½	41 ½
รอบเอว	24 ½	25 ½	26 ½	28	29 ½	31	33
สะโพก	34 ½	35 ½	36 ½	38	39 ½	41	43
B.W.L.	15 ¾	16	16 ¼	16 ½	16 ¾	17	17 ¾
F.W.L.	14	14 ¾	14 ½	14 ¾	15	15 ¼	15 ½
GRADE	1	1	1 ½	1 ½	1 ½	2	

- BACK WAIST LENGTH (ความยาวเอวด้านหลัง)
- FRONT WAIST LENGTH (ความยาวเอวด้านหน้า)

ขนาดเสื้อสตรี

ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อสตรี

หน่วย (ซม.)/ ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบอก	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39		40	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดกระโปรงสตรี

ตารางที่ 3 แสดงขนาดกระโปรงสตรี

หน่วย (ซม.)/ ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5

ขนาดกางเกงขายาวสตรี

ตารางที่ 4 แสดงขนาดกางเกงขายาวสตรี

หน่วย (ซม.)/ ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5
ความยาวกางเกง	89	91.5	94	96.5	99	101.5

ขนาดกางเกงขาสั้นสตรี

ตารางที่ 5 แสดงขนาดกางเกงขาสั้นสตรี

หน่วย (ซม.)/ ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อสำเร็จรูป

ตารางที่ 6 แสดงขนาดสัดส่วนสตรี ในระบบเสื้อสำเร็จรูปหน่วยเป็น เซนติเมตร

	ขนาด 36 (S)	ขนาด 38 (M)	ขนาด 40 (L)	ขนาด 42 (XL)
ยาวหน้า	35	35.5	36	37
ยาวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86-90	92	94
แขนยาว	13,45,67	13,45,70	14,46.5,72	14,47,73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

2.3.1 หลักเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้า

ภาพวาดของเสื้อผ้ามีเพียง 2 มิติ คือ กว้างกับยาวเทียบได้กับการวาดภาพทั่วๆไป ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางศิลป์ ได้แก่ เส้น รูปโครง สี และ ผิวสัมผัส ซึ่งในการออกแบบที่ดีนั้นจะต้องนำองค์ประกอบของศิลปมาใช้รวมกันได้อย่างสวยงาม มีหลักในการพิจารณาดังนี้

1. การแบ่งส่วนโดยใช้หลัก "Golden Mean"
2. จังหวะในการวางองค์ประกอบ สามารถสร้างความรู้สึกต่างๆ ให้แก่เสื้อผ้าได้
3. การแบ่งน้ำหนักของช่องไฟ (space) ให้เกิดความสมดุล ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้เนื้อที่ทั้งซ้ายขวาเท่ากัน อาจจะใช้สีเข้าช่วยให้เกิดความสมดุลก็ได้
4. ส่วนปลีกย่อยกับส่วนโครงสร้างหลักของเสื้อผ้า(scale) จำเป็นจะต้องเลือกใช้ให้ดูแล้วมีความเหมาะสมเข้ากันได้
5. จุดเด่น สำคัญมากเพราะจะทำให้เสื้อผ้าชุดนั้นดูโดดเด่นและเป็นที่สนใจของผู้พบเห็น
6. การลวงตาด้วยเส้นและช่องว่าง

การใช้หลัก "Golden Mean"

สัดส่วนที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับได้แก่สัดส่วนของ Venus de Milo ไม่ว่าจะเปรียบเทียบ แขนกับมือ หรือขากับเท้า หรือเปรียบเทียบส่วนต่างๆ กับร่างกายทั้งหมาดดูสมส่วนไม่ขัดตา ซึ่งในการออกแบบเสื้อผ้าก็เช่นกัน ส่วนประกอบต่างๆ บนตัวเสื้อก็ควรจะเป็นสัดส่วนซึ่งกันและกัน หลักการกำหนดสัดส่วนที่ดีได้มาจากประมวลการสอนของกรีก กล่าวว่า สัดส่วน 2:3 หรือ 3:5 สวยกว่า สัดส่วน 2:2 หรือ 2:4 ของทุกอย่างจะดูมีสัดส่วนที่ดี ถ้าขนาดของบริเวณเล็กเป็นสัดส่วนกับบริเวณใหญ่ซึ่งเป็นสัดส่วนกับบริเวณทั้งหมดอีกด้วย

"Golden Mean" หมายถึง อัตราส่วน 5:8 โดยสมมติให้ความยาวของเสื้อผ้าตั้งแต่คอเสื้อจนถึงชายกระโปรงเป็น 13 ส่วน เมื่อต้องการจะแบ่งเสื้อชุดนี้ออกเป็น 2 ส่วน ควรแบ่งส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 5 และอีกส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 8 ไม่ควรแบ่งทั้ง 2 ส่วนให้เท่ากัน

เมื่อสมัยนิยมของชายกระโปรงสั้นขึ้น บ่อยทีเดียวที่พบว่าเส้นเอวกลายเป็นเส้นแบ่ง สัดส่วนออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆกัน จึงมีการเลี่ยงโดยให้เส้นเอวสูงกว่าปกติ หรือ ต่ำกว่าปกติ เช่น นำมาไว้ใต้อก หรือ ร่นไปไว้ที่สะโพก หรือ เลี่ยงด้วยการคาดเข็มขัด ชนิด Half belt เพื่อเป็นการอำพราง ดังภาพที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
49398

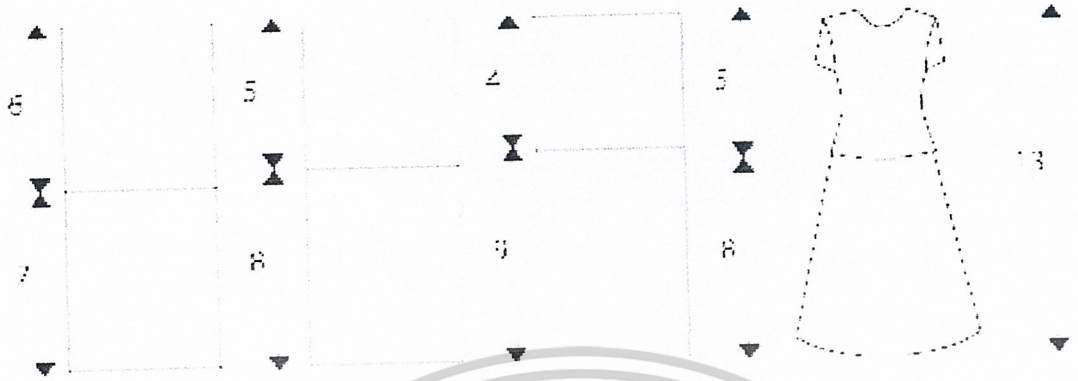

ภาพที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบการแบ่งสัดส่วนต่างๆกัน

การใช้กฎ 5:8 บนเสื้อผ้าจะช่วยให้สัดส่วนย่อยที่ถูกแบ่งเมื่อเทียบกันแล้วดูไม่ขัดตาใช้ได้หลายอย่างเช่น

1. ใช้แบ่งชุดติดกัน ชนิดไม่มีการต่อที่เส้นเอว เพื่อเล่นลวดลาย
2. ใช้เป็นตัวกำหนดขนาดของวัสดุตกแต่งและขนาดของช่องไฟที่จะตกแต่ง
3. ใช้เป็นตัวกำหนดสัดส่วน ความยาว ของชายเสื้อ เมื่อใช้เสื้อกับกระโปรงคนละท่อน
4. ใช้แบ่งสัดส่วนบนเสื้อผ้าชนิดที่มีการเย็บต่อกันที่เส้นเอว
5. ใช้กำหนดสัดส่วนของเสื้อผ้าที่มีการแบ่งด้านซ้ายและขวาเพื่อให้เกิดความสมดุล

จังหวะ (Rhythm)

เสื้อผ้าที่มีการแบ่งเพียง 2 ส่วน มักจะใช้กฎ Golden Mean แต่ถ้าถูกแบ่งมากกว่า 2 ส่วน จะต้องพิจารณาเรื่องจังหวะด้วย

จังหวะในการออกแบบขึ้นอยู่กับ เส้น และ มวล ทำหน้าที่เป็นแกนเน้น เนื่องจากใช้เส้นและมวลดังกล่าวซ้ำๆกัน เช่น แนวของพลีท (pleat) หรือแนวของกระดุม เป็นต้น จังหวะเหล่านี้จะทำให้เกิดความรู้สึกต่างๆกันไป เช่นอ่อนหวาน หรือ หยาบกระด้าง หรือ หนักแน่นได้ทั้งสิ้น

จังหวะในเรื่องการออกแบบแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. จังหวะที่เท่ากันตลอด
2. จังหวะที่ไม่เท่ากันตลอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 8 แสดงจังหวะที่เท่ากันตลอด

ภาพที่ 9 แสดงจังหวะที่ไม่เท่ากันตลอด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมดุล (Balance)

เสื้อผ้าจะเกิดสมดุลได้ต่อเมื่อ ขนาด และ ความเข้มของเส้นบนเสื้อผ้าตลอดจนการเลือกใช้วัสดุตกแต่ง ที่มีความสัมพันธ์ ไปกันได้

1. สมดุลปกติ (Symmetrical balance) คือมวลเท่ากันขนาดเท่ากัน และ ความเข้มเท่ากัน
2. สมดุลไม่ปกติ (Asymmetrical balance) แบ่งเป็น 3 ชนิด
    - ขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน
    - ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มเท่ากัน
    - ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

ขนาดสัดส่วน (Scale)

เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสื้อผ้าชุดนั้นทั้งชุด กับรายละเอียดปลีกย่อยบนเสื้อผ้า นั้นๆที่ไม่ทำให้เกิดความรู้สึก มากเกินไป น้อยเกินไป เบาเกินไป หรือหนักเกินไป

จุดเด่น (Dominance)

หมายถึงการเน้นบริเวณหนึ่งบริเวณใดบนเสื้อผ้าให้เป็นจุดเด่นสะดุดตา มากกว่า ส่วนอื่นๆ ถึงแม้ว่าทุกแห่งบนเสื้อผ้าจะได้รับการออกแบบอย่างสวยงามน่าสนใจไปหมด ก็ต้องพยายามทำให้จุดใดจุดหนึ่งสะดุดตาให้ได้

ซึ่งจุดที่ควรจะเน้นคือบริเวณ ใบหน้า ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่สูงระดับสายตาและยังเป็นสิ่งที่แสดงความเป็นคนนั้น คนนี้เฉพาะตัวไปไม่เหมือนกัน วิธีจะใช้เน้นบริเวณที่ต้องการคือ การใช้สี ผิวสัมผัสที่ต่างกัน ใช้แนวเส้นคอแปลกๆ ใช้เครื่องประดับที่คอ ผูกผ้าพันคอ ทรงผม และ เครื่องสำอาง ให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นจุดเด่นที่สุด และ ให้ส่วนอื่นทำหน้าที่สนับสนุนจุดเด่นจุดนั้นให้เด่นยิ่งขึ้น

หลักทั่วไปที่ทำให้เกิดจุดเด่นคือ

1. การซ้ำของเส้น เช่น การตึเกล็ดเป็นแถวๆ การจับจีบรูด ตกจีบของระบาย แถวของกระดุม แถวของวัสดุตกแต่งเพิ่มเติมที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน
2. การใช้เส้นแปลกๆ รูปโครงแปลกๆ หรือการใช้ผิวสัมผัสแปลกๆ เช่น ปก แขน กระเป๋า เข็มขัดแปลกๆ
3. การตัดกัน หมายถึงการตัดกันของเส้น การตัดกันของสี การตัดกันของรูปโคราง การตัดกันของรูปผิวสัมผัสบริเวณที่จะให้มีการตัดกันควรอยู่ใกล้กัน เช่น ให้สีของผ้าพันคอตัดกับสีของหมวก จะนิยมมากว่า ที่จะให้สีของผ้าพันคอตัดกับรองเท้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การลวงตาด้วยเส้นและช่องว่าง

ก่อนที่จะพิจารณาเรื่องการใช้เส้นและช่องว่างบนเสื้อผ้า ลองสังเกตจากการใช้เส้น และช่องว่างบนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าต่อไปนี้ก่อน

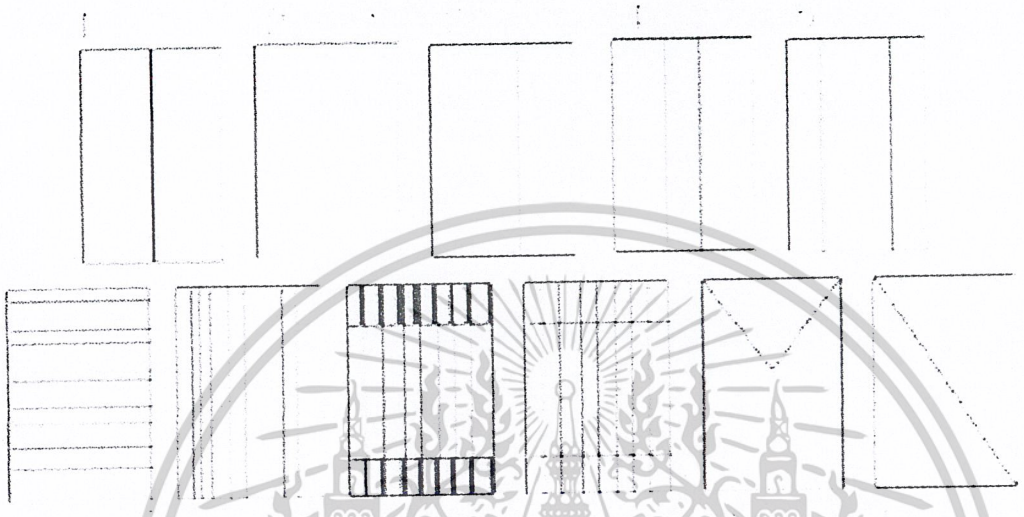

ภาพที่ 10 แสดงการใช้เส้นเพื่อลวงตาบนพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้า

ถ้าเส้นตรงแบ่งครึ่งสี่เหลี่ยมผืนผ้าออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆกัน จะทำให้สี่เหลี่ยมนั้นดูกว้างขึ้น ดังรูปที่ 1

เส้นตรง สองเส้นแบ่งสี่เหลี่ยมผืนผ้าออกเป็น 3 ส่วนโดยให้ส่วนที่อยู่ด้านข้างกว้างเท่ากัน แต่ใหญ่กว่าส่วนที่อยู่ตรงกลาง (ดังรูปที่ 4) กับอีกรูปหนึ่งเส้นตรง สองเส้นแบ่งสี่เหลี่ยมผืนผ้าออกเป็นสามส่วน โดยให้ส่วนที่อยู่ด้านข้างกว้างเท่ากัน แต่เล็กกว่าส่วนที่อยู่ตรงกลาง (รูปที่ 5) จะทำให้รูปที่ 4 กว้างกว่ารูปที่ 5

ส่วนรูปที่ไม่ได้ถูกแบ่งมักจะได้รับความสนใจที่เส้นกรอบนอกโดยรอบ (รูปที่ 2)

ถ้ารูปนั้นถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนไม่เท่ากันมักจะดูดีที่สุด (รูปที่ 3)

ถ้ารูปนั้นถูกแบ่งโดยเส้นขวางออกเป็นส่วนๆ ไม่เท่ากัน จะทำให้ดูกว้างขึ้น (รูปที่ 6)

แต่ถ้าถูกแบ่งโดยเส้นตั้งออกเป็นส่วนๆ ไม่เท่ากัน จะทำให้ดูแคบขึ้นและยาวขึ้น (รูปที่ 7)

ถ้ารูปนั้นถูกแบ่งจนเกิดช่องไฟที่มีค่าทางน้ำหนัก (Value) ต่างกันจะทำให้ดูสั้นขึ้น (รูปที่ 8 และ รูปที่ 9)

เส้นตัว V จะทำให้รูปนั้นยาวขึ้นและแคบลง (รูปที่ 10)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เส้นทะแยงมุมช่วยเพิ่มความสูง

เส้นเมื่ออยู่ในรูปสี่เหลี่ยมสามารถลวงตาได้เช่นไร เราก็สามารถนำมาลวงตาบนเสื้อผ้าเพื่อแก้ไขรูปร่างของผู้สวมใส่ได้เช่นกัน

1. เส้นชายกระโปรง

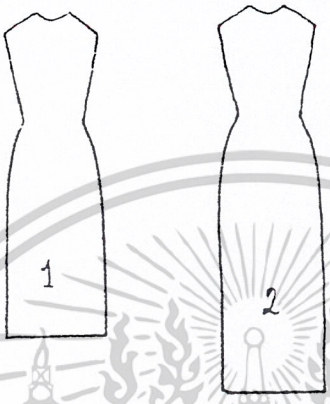

ภาพที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ สั้นกับยาว

จะสังเกตได้ว่า รูปที่ 2 ดูเพรียวกว่า รูปที่ 1 เนื่องจากชายกระโปรงยาวกว่า แต่จะยึดชายกระโปรงเป็นหลักไม่ได้เพราะบางแนวโน้มก็นิยมกระโปรงสั้นยาวไม่เท่ากัน

2. คาดเข็มขัดและไม่คาดเข็มขัด

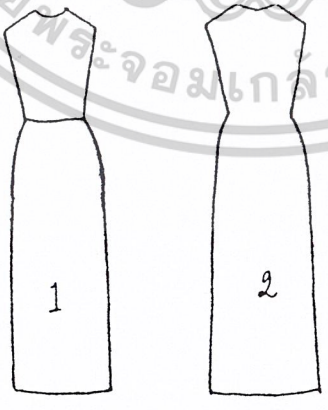

ภาพที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ สวมเข็มขัดกับไม่สวม

ผลจากการคาดเข็มขัดจะทำให้รูปที่ 1 ดูสั้นกว่ารูปที่ 2 เพราะเกิดการแบ่งเกิดขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เอวสูงและเอวต่ำ

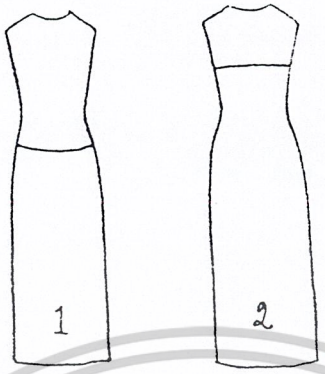

ภาพที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเอวเสื้อ 2 แบบ

เส้นเอวที่สูงกว่าปกติจะทำให้ดูสูงกว่าเส้นเอวที่ต่ำกว่าปกติ ดังนั้นรูปที่ 2 จึงสูงกว่ารูปที่ 1

4. เส้นเกล็ด

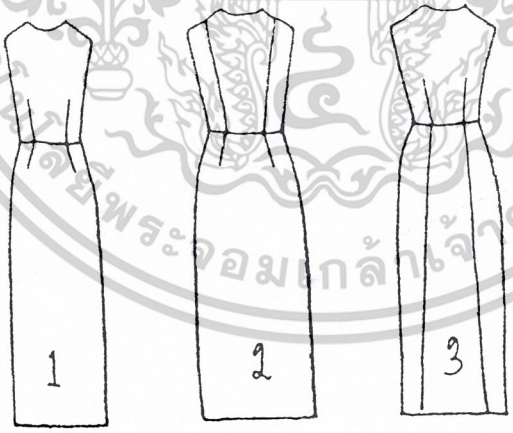

ภาพที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นเกร็ดของเสื้อ 3 แบบ

รูปที่ 1 จะดูเอวเล็ก แต่เอวจะดูเล็กขึ้นถ้าลากเส้นเกล็ดจากเอวขึ้นไปยังไหล่คือรูปที่ 2 ส่วน รูปที่ 3 ดูเอวเล็กและสูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. เส้นแนวกลางตัวกับเส้นเกล็ด

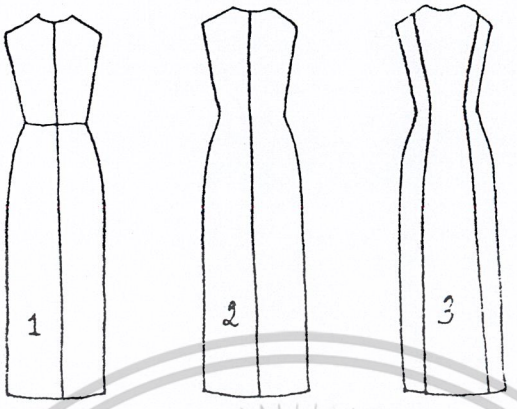

ภาพที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการวางเส้นแนวกลางตัว และ เส้นเกล็ด ของเสื้อ 3 แบบ

เส้นแนวกลางตัวด้านหน้าจากคอเสื้อถึงชายกระโปรงทำให้ดูสูงขึ้น โดยรูปที่ 1 ทำให้ดูเอวเล็กและสูงขึ้น แต่ไม่สูงอย่างสมบูรณ์ รูปที่ 2 ไม่ทำให้ดูเอวเล็ก แต่ทำให้สูงอย่างสมบูรณ์ รูปที่ 3 ทำให้ดูเอวเล็กด้วยและสูงอย่างสมบูรณ์

6. เส้นกรอบนอก

รูปที่ 1 รูปที่ 2

ภาพที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของเสื้อ 2 แบบ

นักออกแบบมักจะนำรูปที่ 1 และรูปที่ 2 มาใช้ออกแบบผลงานของตนเสมอ รูปที่ 1 ช่วยให้ดูเอวเล็กแต่ไม่สูง รูปที่ 2 ช่วยให้ดูเอวสูงแต่ไม่เล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 รูปแบบของเสื้อในลักษณะต่าง ๆ

ตัวเสื้อที่ปรากฏตามท้องตลาดตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันนั้น จะประกอบไปด้วย 3 ส่วน หลักๆ ด้วยกัน ดังนี้

- คอเสื้อ
- ปกเสื้อ
- แขนเสื้อ

ดังนั้นเสื้อในแบบต่างๆ ที่ปรากฏอยู่นั้น ก็นำส่วนประกอบ 3 ส่วนมาผสมผสานกัน โดยแต่ละส่วนประกอบนี้ ได้ถูกพัฒนาและออกแบบมาหลากหลายรูปแบบ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้หญิงในแต่ละโอกาสการใช้งาน เท่าที่ได้รวมไว้ มีรายละเอียดดังนี้

คอเสื้อรูปแบบต่าง ๆ

ในการกำหนดแบบคอเสื้อให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่ มีปัจจัยที่ต้องพิจารณา 3 ประการดังนี้

1. ขนาดและรูปทรงศรีษะของผู้สวมใส่ รูปทรงศรีษะของคนเราไม่เหมือนกัน มีขนาดเล็กใหญ่ต่างกัน และมีลักษณะกลมบ้าง ยาวบ้าง ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงในจุดนี้ด้วย
2. รูปหน้าของผู้สวมใส่ สามารถแบ่งรูปหน้าที่จะนำมาพิจารณาเลือกแบบคอเสื้อที่เหมาะสมกับรูปหน้าได้ 3 แบบคือ

- ผู้มีรูปหน้ากลม ควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอกลม เพราะจะยิ่งเน้นใบหน้าให้ดูกลมมากขึ้น ควรเลือกคอแหลม
- ผู้มีรูปหน้าเหลี่ยม ควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอแหลมควรเลือกเสื้อคอกลม
- ผู้ที่มีรูปหน้ายาวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ไม่ควรสวมเสื้อคอแหลมลึก ควรเลือกเสื้อคอเหลี่ยม

3. ช่วงคอ และไหล่ของผู้สวมใส่ ลักษณะคอและไหล่ ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ผู้ออกแบบควรเลือกให้สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม สวยงาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คอเสื้อแบ่งออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆได้ดังนี้

1. คอเสื้อทรงกลม (Round Neck)

ภาพที่ 17 แสดงคอเสื้อทรงกลม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. คอเสื้อรูปตัววี (V-Neck)

คอเสื้อรูปตัววี หมายถึง คอเสื้อที่มีรูปทรงเป็นตัววีแตกต่างกันออกไปซึ่งสามารถจำแนกคอเสื้อรูปตัววีแตกต่างกันออกไปซึ่งสามารถจำแนกคอเสื้อรูปตัววีได้เป็น 7 แบบใหญ่ๆได้ดังนี้

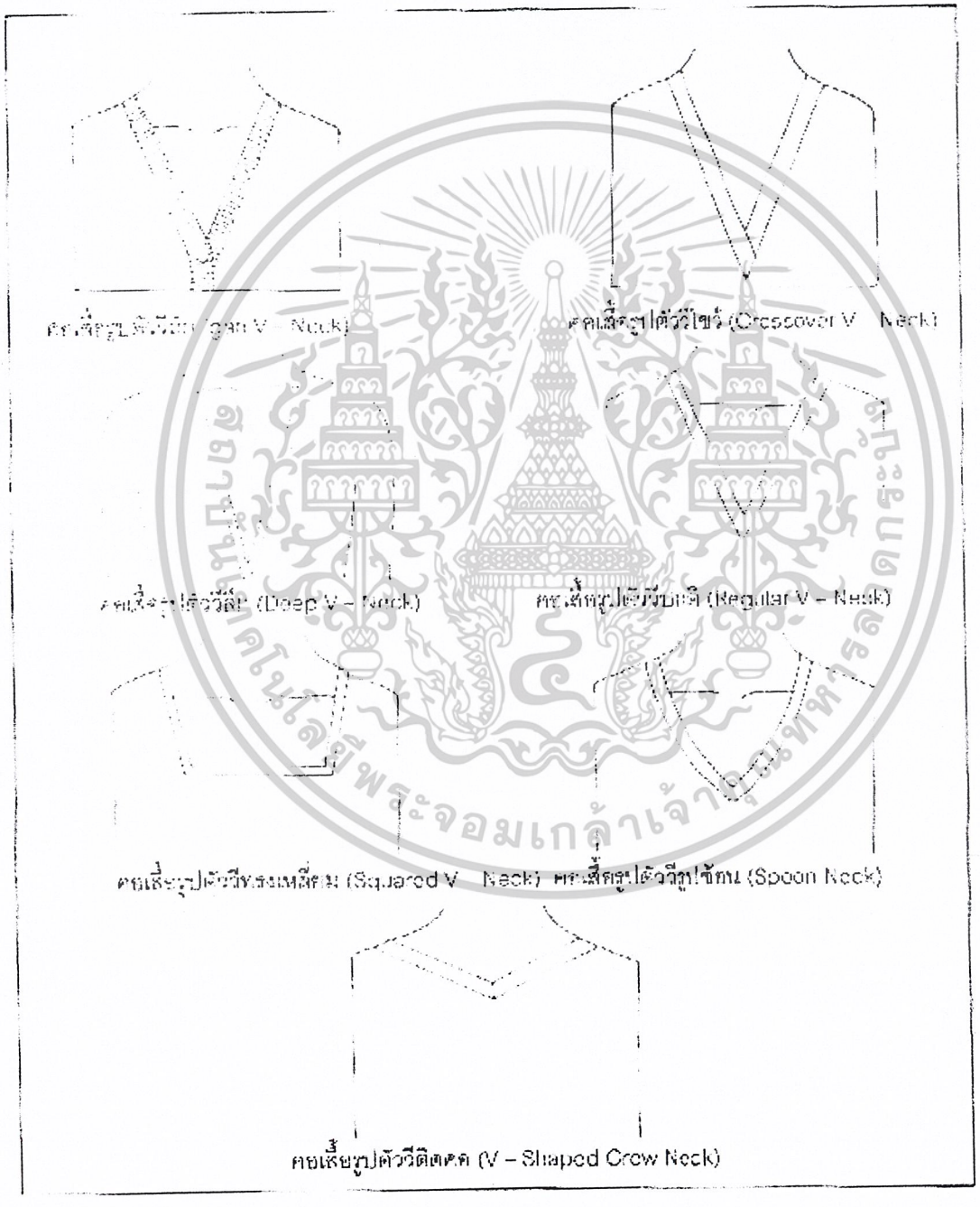

ภาพที่ 18 แสดงคอเสื้อรูปตัววี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. คอเสื้อทรงสูง (High Neck)

ภาพที่ 19 แสดงคอเสื้อทรงสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. คอเสื้อแบบอื่นๆ

คอเสื้อแบบอื่นๆหมายถึง คอเสื้อที่ได้รับการออกแบบเพิ่มเติมขึ้นใหม่นอกเหนือไป จากคอเสื้อทรงกลม คอเสื้อรูปตัววี และ คอเสื้อทรงสูง เท่าที่รวบรวมได้มี 20 แบบดังนี้

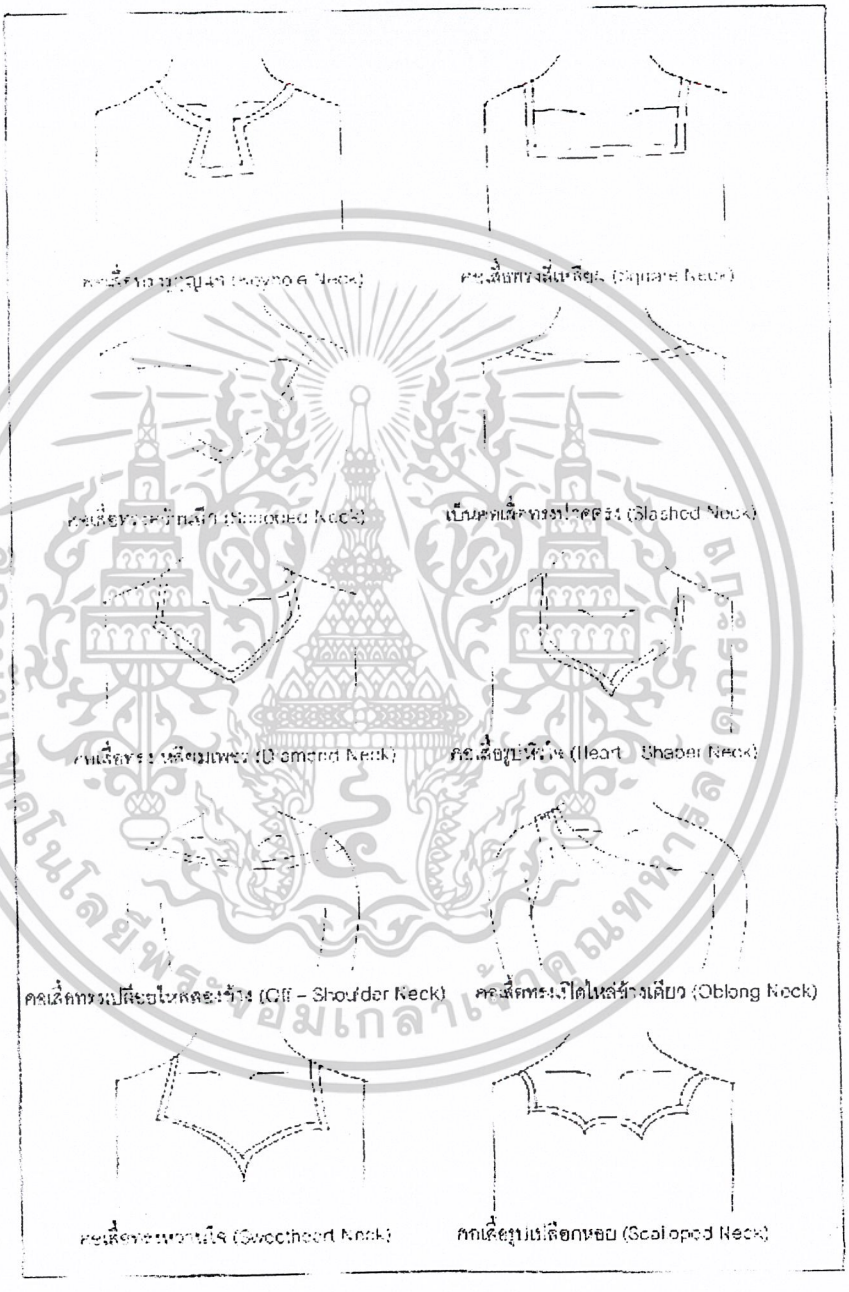

ภาพที่ 20 แสดงคอเสื้อทรงสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

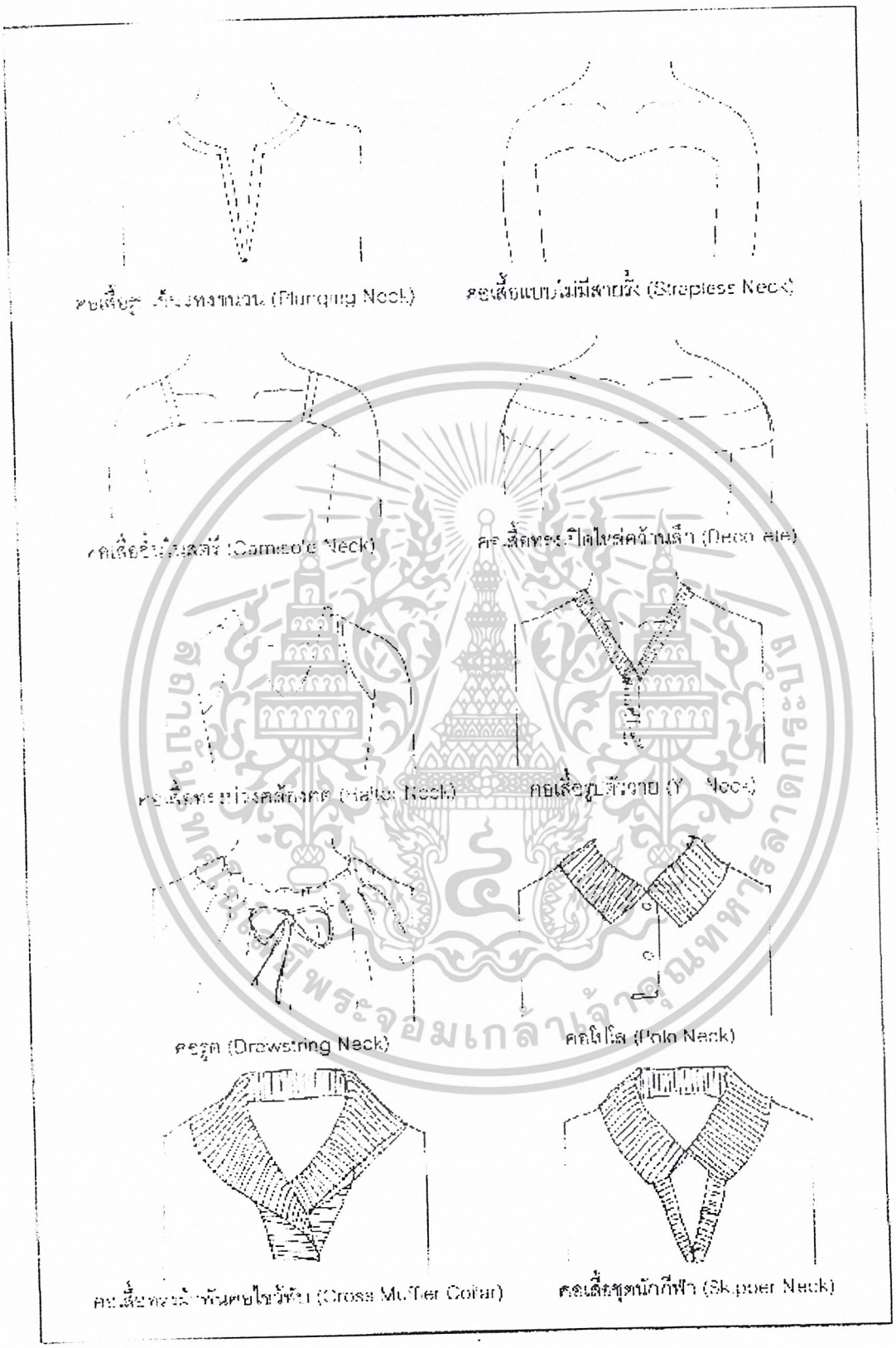

ภาพที่ 21 แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปกเสื้อรูปแบบต่าง ๆ

การออกแบบปกต่างๆ เท่าที่รวบรวมไว้มีดังนี้

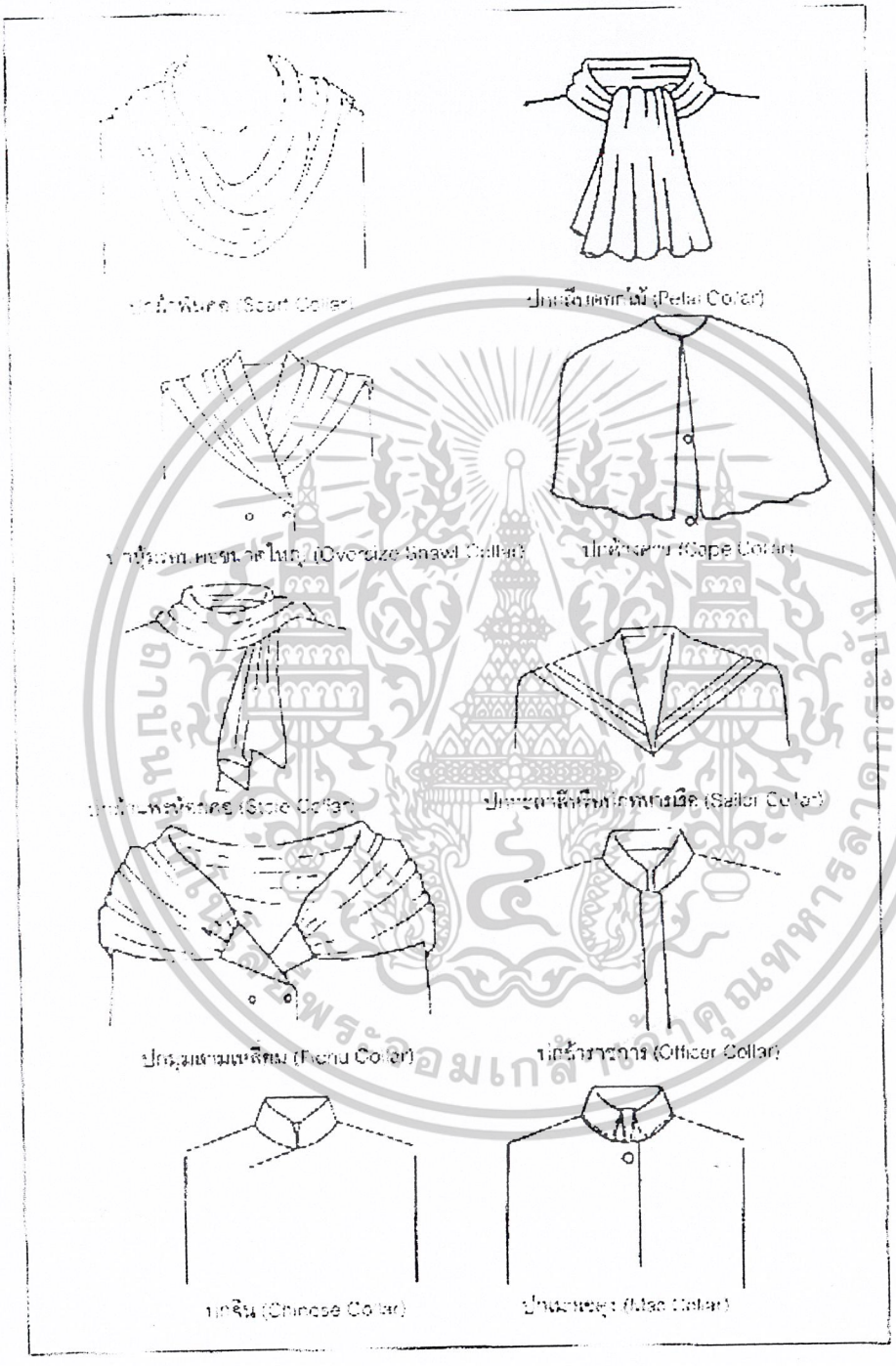

ภาพที่ 22 แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

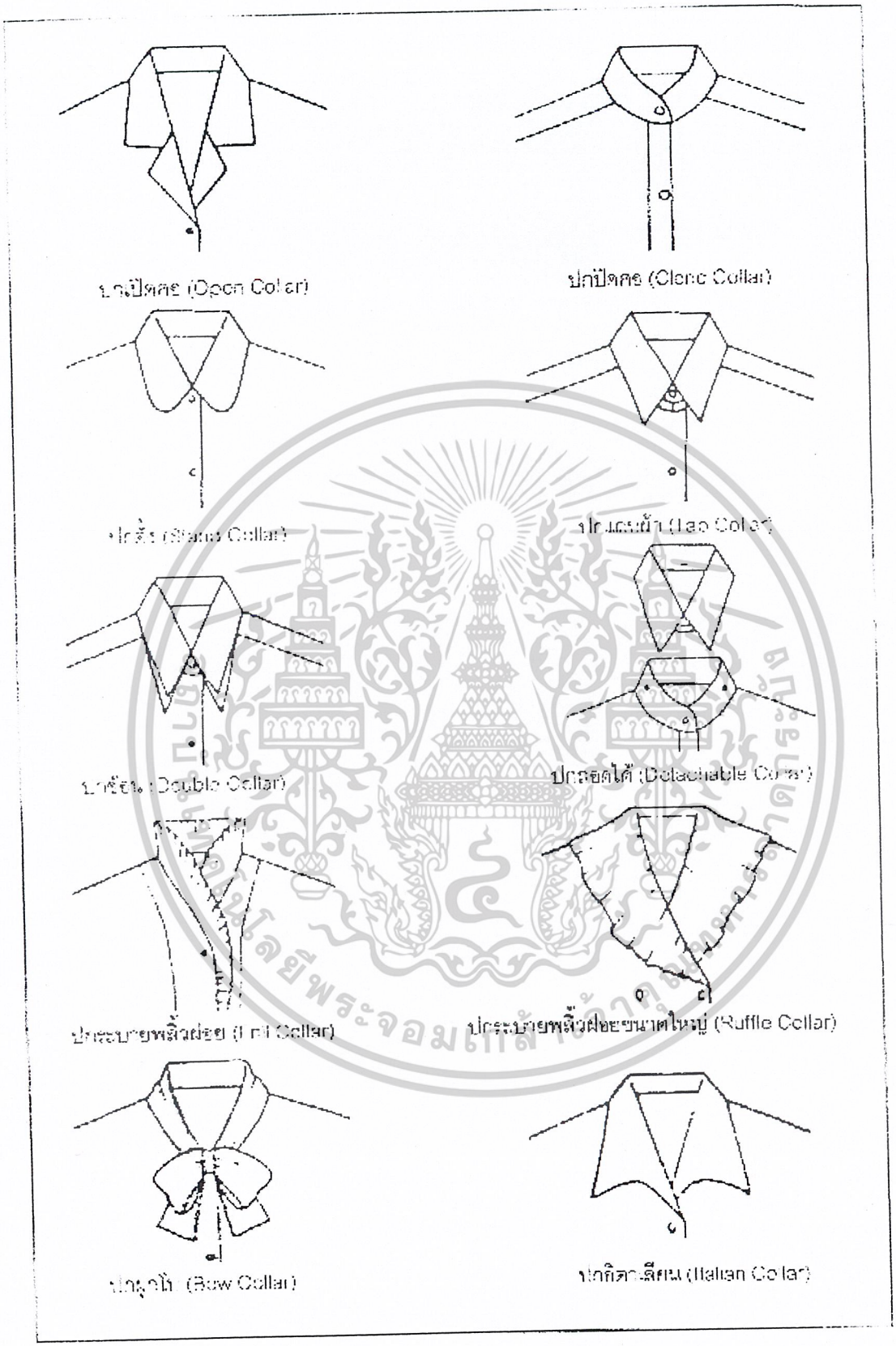

ภาพที่ 23 แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

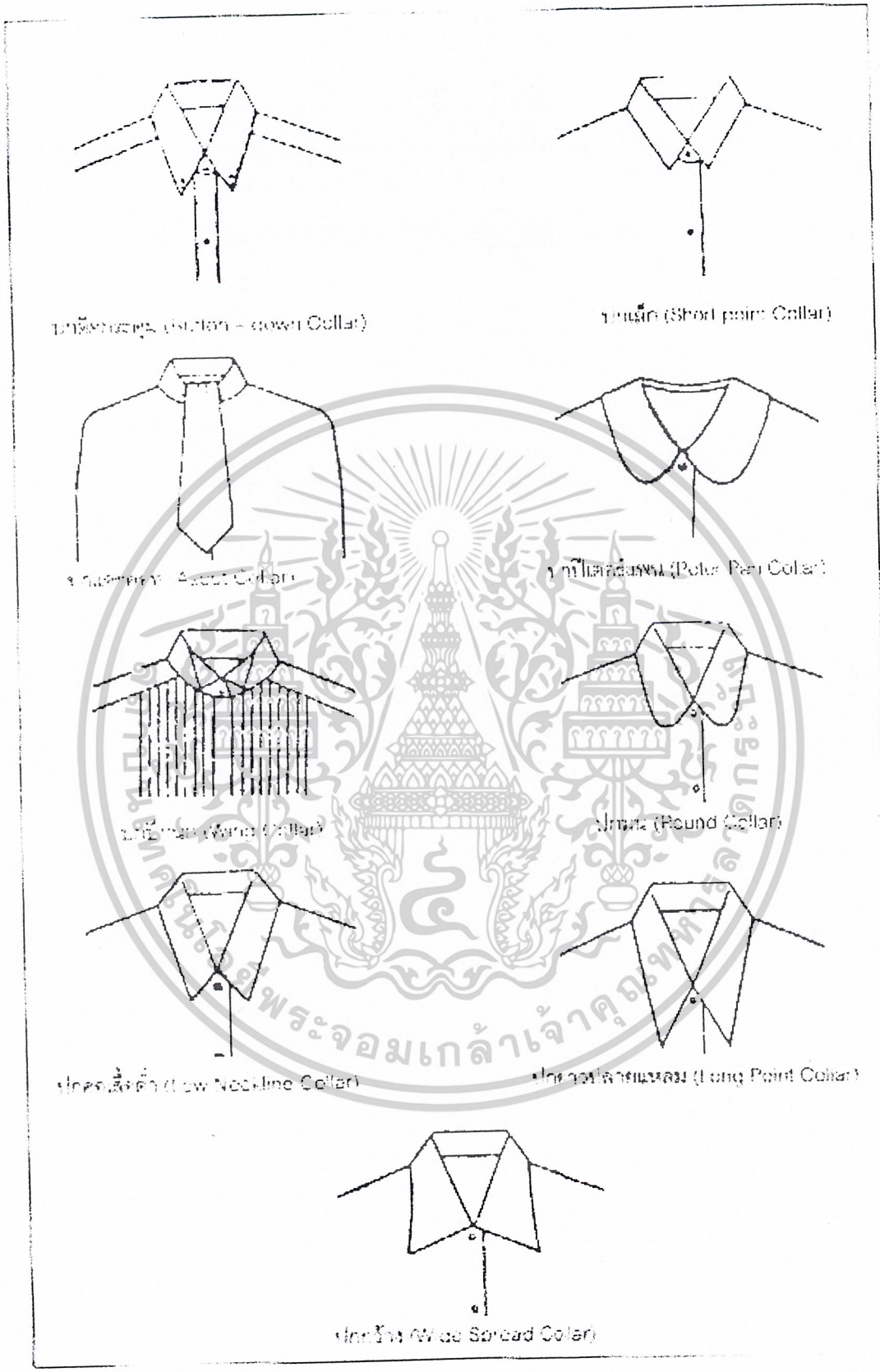

ภาพที่ 24 แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แขนเสื้อรูปแบบต่าง ๆ

แขนเสื้อที่มีความยาวเป็นมาตรฐานประเภทต่างๆ โดยสังเขปดังนี้

1. แขนสั้นมาก เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวแขนเพียงครึ่งหนึ่งของแขนสั้น
2. แขนสั้น เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวเพียงหนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ
3. แขนสองส่วน เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวเป็นครึ่งหนึ่งของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ นั่นคือมีความยาวในระดับข้อศอก
4. แขนสามส่วน เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวแขนเป็น 3 ใน 4 ส่วนของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ
5. แขนยาวเหนือข้อมือ เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวแขนอยู่เหนือข้อมือเล็กน้อย
6. แขนยาว เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวแขนจากหัวไหล่จรดข้อมือ

ชนิดของแขนเสื้อแบ่งได้ 2 ชนิดใหญ่ดังนี้

1. แขนต่อ (Set in Sleeve) เป็นลักษณะของแขนเสื้อที่ใช้ผ้าคนละชิ้นกับตัวเสื้อ มาเย็บต่อเป็นแขนเสื้อที่วงแขน
2. แขนในตัว (Cut-in-one with the bodice) เป็นแขนเสื้อที่ใช้ผ้าตัวเสื้อทำเป็นแขนเสื้อด้วยซึ่งจำแนกได้เป็น 3 ชนิด ได้แก่ แขนแรกแลน (Raglan) แขนอานม้า (Saddle) แขนกิโมโน (Kimono)

แขนเสื้อแบบต่างๆต่อไปนี้ได้มีผู้รวบรวมไว้ มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

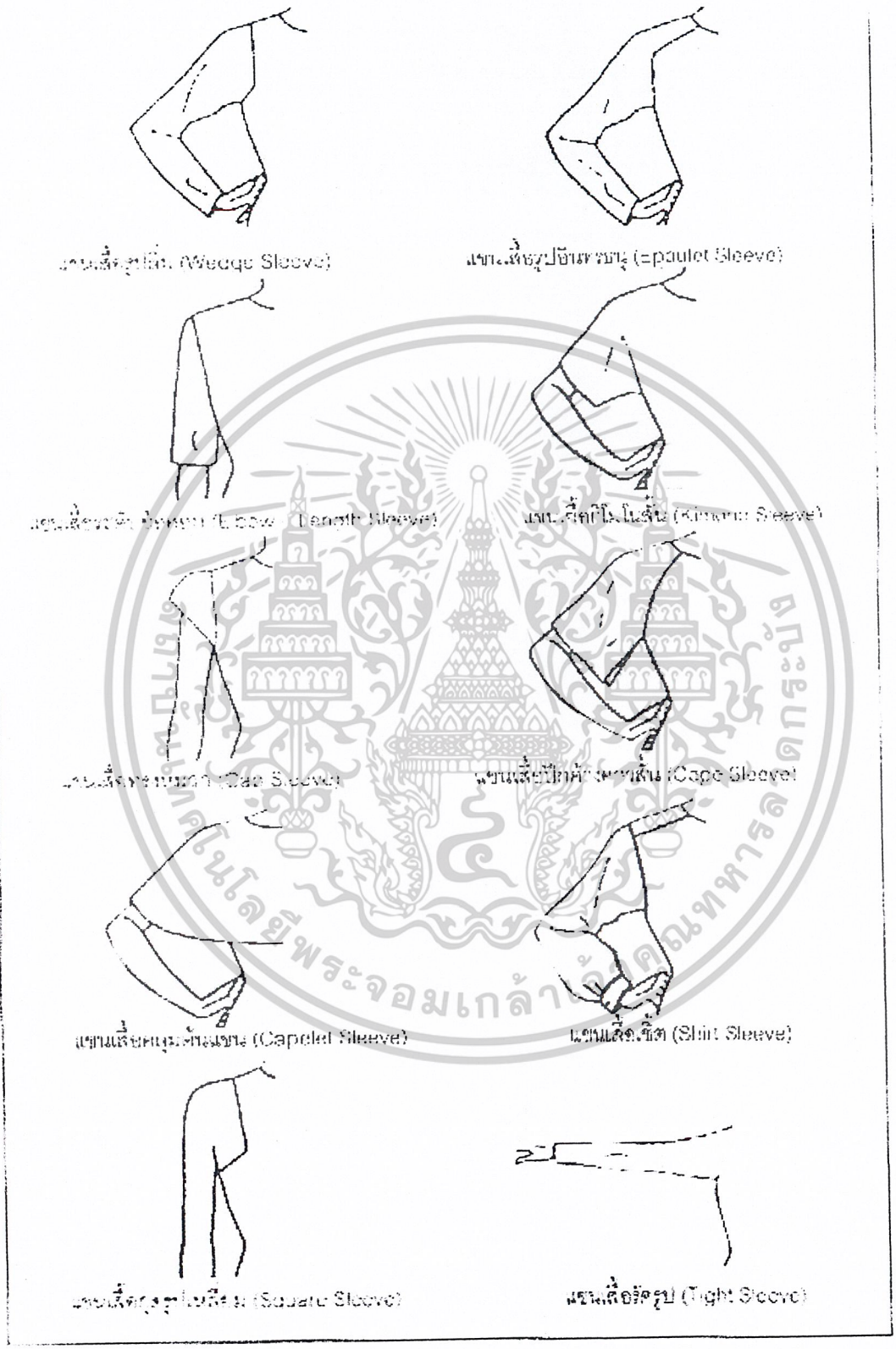

ภาพที่ 25 แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

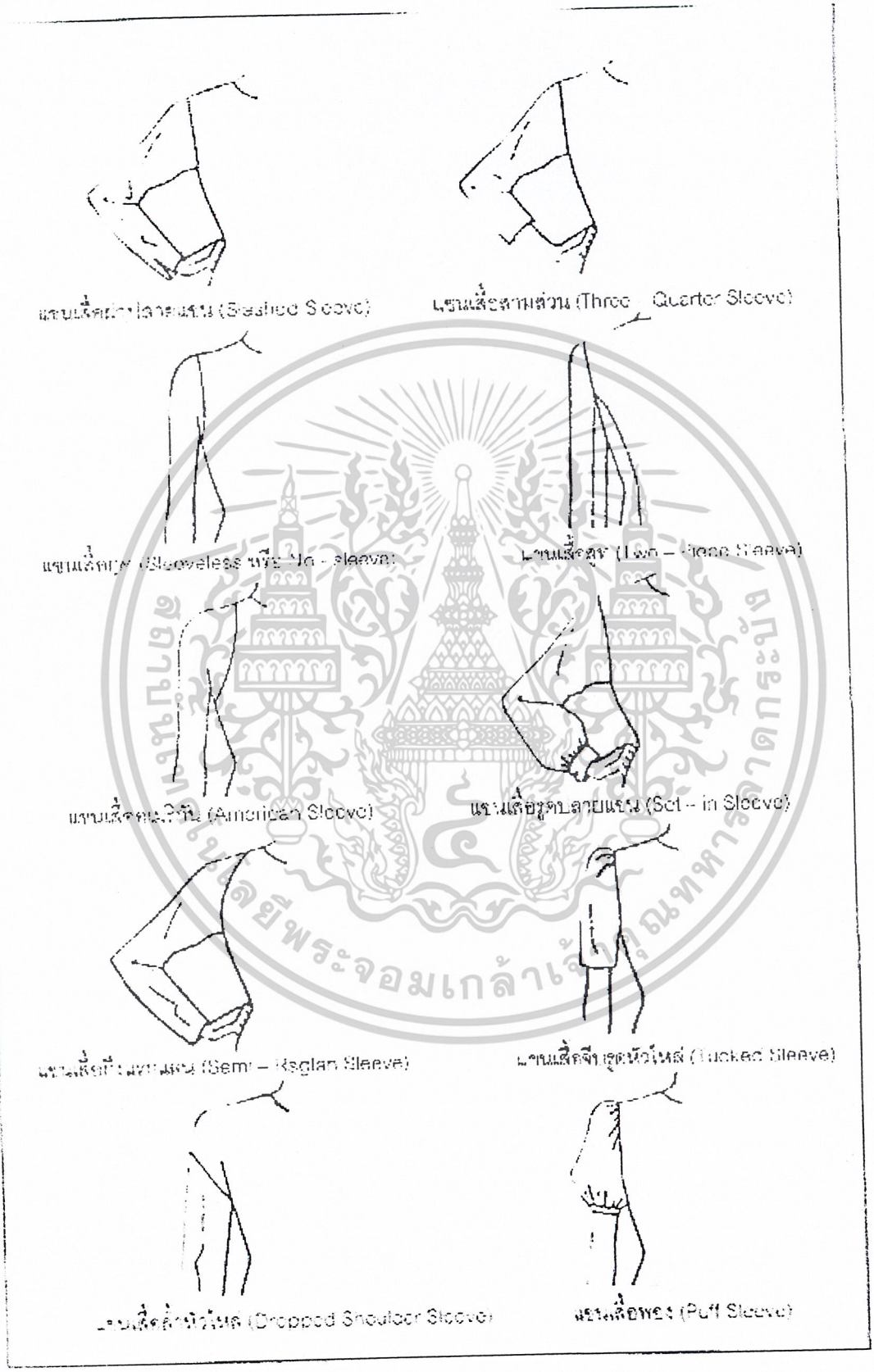

ภาพที่ 26 แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

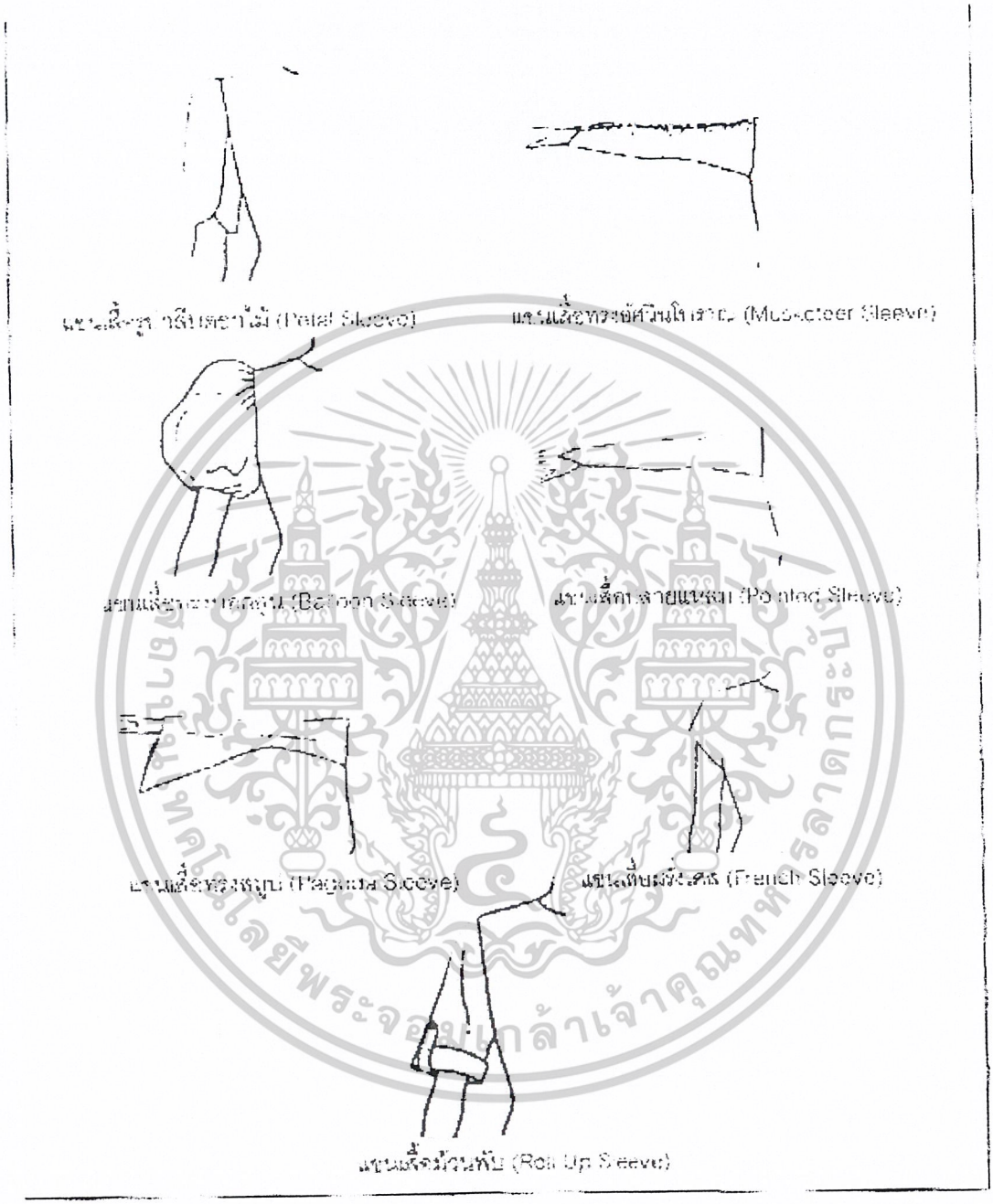

ภาพที่ 27 แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3 รูปแบบของกระโปรงในลักษณะต่าง ๆ

ในการออกแบบกระโปรงนั้น จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ อย่างถ่องแท้เกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบกระโปรง ความยาวมาตรฐานของกระโปรง รูปทรงพื้นฐานของกระโปรง ขนาดมาตรฐานของกระโปรง และ กระโปรงแบบต่างๆ ดังนี้

ขั้นตอนการออกแบบมี 4 ขั้นตอนดังนี้

1. วาดโครงหุ่นจำลองในท่ายืนที่ต้องการ
2. ลากเส้นเอวของโครงหุ่นที่เป็นเส้นเริ่มต้นของการออกแบบกระโปรง
3. ลากเส้นเข่าของหุ่น เพื่อใช้ในการกะขนาดความยาวของกระโปรง ซึ่งชายกระโปรงจะเฉียงไปในทิศทางที่โครงหุ่นยืนอยู่ตลอด

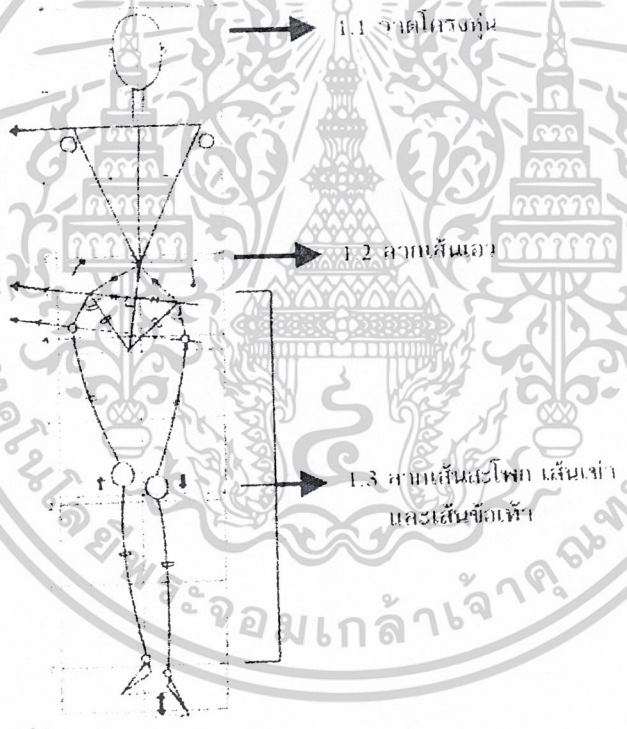

ภาพที่ 28 แสดงการวาดภาพโครงหุ่น

4. เพิ่มเติมรายละเอียดของกระโปรงตามาแบบที่กำหนดไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความยาวมาตรฐานของกระโปรง มีด้วยกันทั้งสิ้น 7 แบบดังนี้

1. กระโปรงแบบไมโครมินิ (Micro Mini) มีความยาวระดับสั้นสุด
2. กระโปรงแบบมินิ (Mini) มีความยาวระดับสั้นมาก
3. กระโปรงแบบเหนือเข่า มีความยาวระดับสั้น
4. กระโปรงแบบแค่เข่า มีความยาวระดับปานกลาง
5. กระโปรงแบบใต้เข่า มีความยาวระดับใต้เข่า
6. กระโปรงแบบมิดี้ (Midi) มีความยาวระดับครึ่งน่อง
7. กระโปรงแบบแมกซี่ (Maxi) มีความยาวระดับข้อเท้า

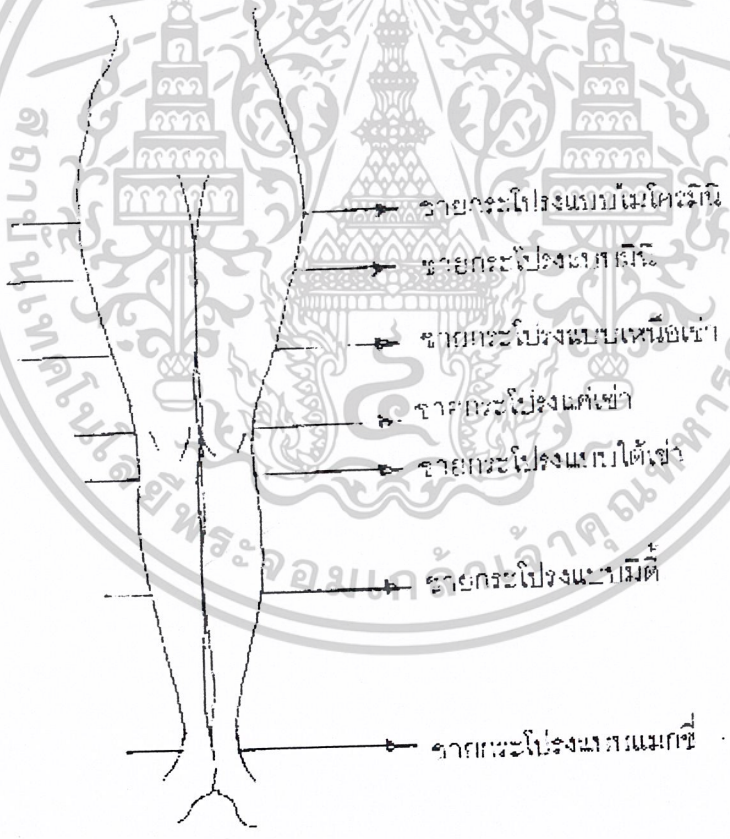

ภาพที่ 29 แสดงความยาวมาตรฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบพื้นฐานของกระโปรง

1. กระโปรงทรงตรง (Straight Skirt) เป็นกระโปรงที่มีลักษณะทรงตรงๆ
2. กระโปรงทรงบาน (Faire Skirt) มีลักษณะเป็นทรงตัวเอ บริเวณช่วงปลายบานออก
3. กระโปรงทรงระฆัง (Bell – Shape Skirt) เป็นกระโปรงที่มีลักษณะ โค้งมนออกจรดปลายกระโปรง

รูปแบบกระโปรงที่เห็นโดยทั่วๆไป

ภาพที่ 30 แสดงกระโปรงแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 31 แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 32 แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

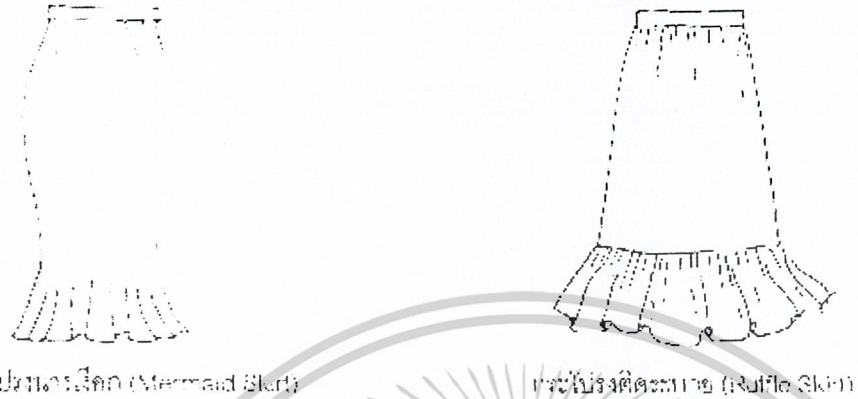

กระโปรงเมอร์เมด (Mermaid Skirt)　　กระโปรงระบาย (Ruffle Skirt)

ภาพที่ 33 แสดงกระโปรงแบบต่างๆ (ต่อ)

2.3.4 ชุดกระโปรง

ตั้งแต่อดีต มาจนถึงปัจจุบันแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสตรี ได้ถูกพัฒนาออกแบบปรับเปลี่ยนจนมีรูปแบบมากมาย เพื่อตอบสนองผู้บริโภคในเรื่องความสวยงาม และเพื่อการแข่งขันกันในวงการเสื้อผ้า ซึ่งมีอัตราการแข่งขันที่สูง เพราะปัจจุบันผู้หญิงเข้าสังคมกันมากขึ้น ดังนั้นเพื่อให้เกิดความมั่นใจและการยอมรับจากผู้อื่น จึงจำเป็นต้องแต่งตัวให้ดูดีที่สุด

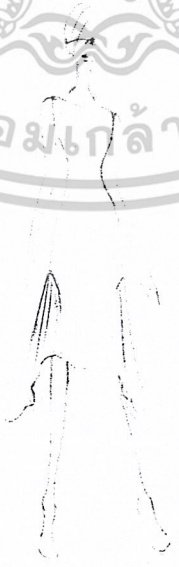

ภาพที่ 34 รูปแบบชุดกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.5 รูปแบบของกางเกงในลักษณะต่าง ๆ

ในการออกแบบกางเกง นั้นจะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับ ขั้นตอนการออกแบบ ความยาวมาตรฐานของกางเกง กางเกงแบบต่างๆ และ รายละเอียดของกางเกงดังนี้

ขั้นตอนการออกแบบกางเกง มี 4 ขั้นตอนดังนี้

1. วาดหุ่นจำลองในท่ายืนที่ต้องการ
2. ลากเส้นเอวของโครงหุ่น ที่เป็นเส้นเริ่มต้นของการออกแบบ
3. ลากเส้นสะโพก เส้นเข่า และ เส้นข้อเท้าของโครงหุ่น เพื่อใช้ในการกะขนาดความยาวของกางเกง

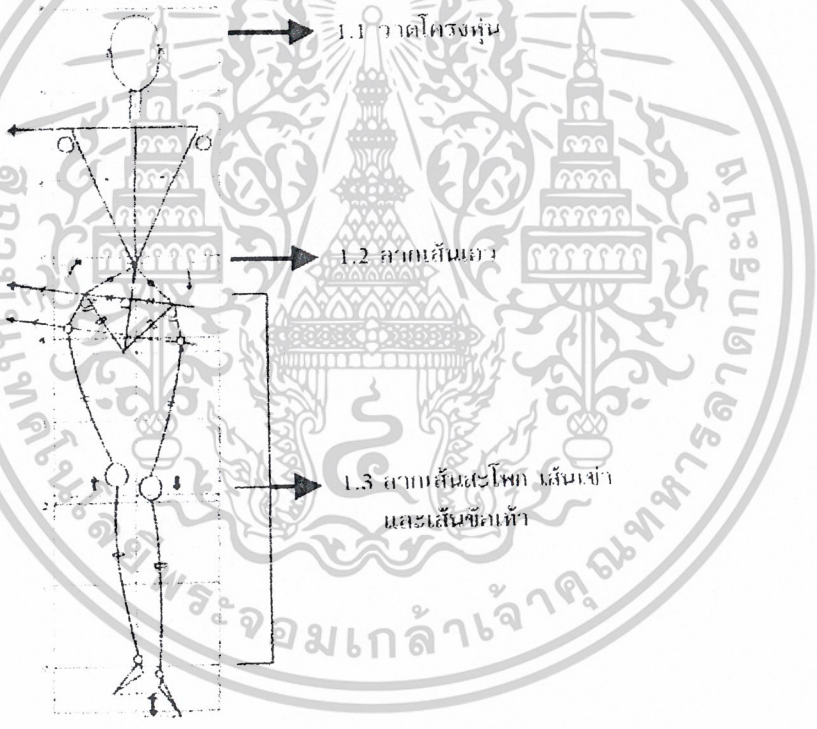

ภาพที่ 35 แสดงการวาดโครงหุ่นสำหรับออกแบบกางเกง

4. เพิ่มเติมรายละเอียดของกางเกงตามแบบที่กำหนดไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความยาวมาตรฐานของกางเกง มี 4 แบบดังนี้

1. กางเกงขาสั้น
2. กางเกงขาคลุมเข่า
3. กางเกงขาสามส่วน
4. กางเกงขายาว

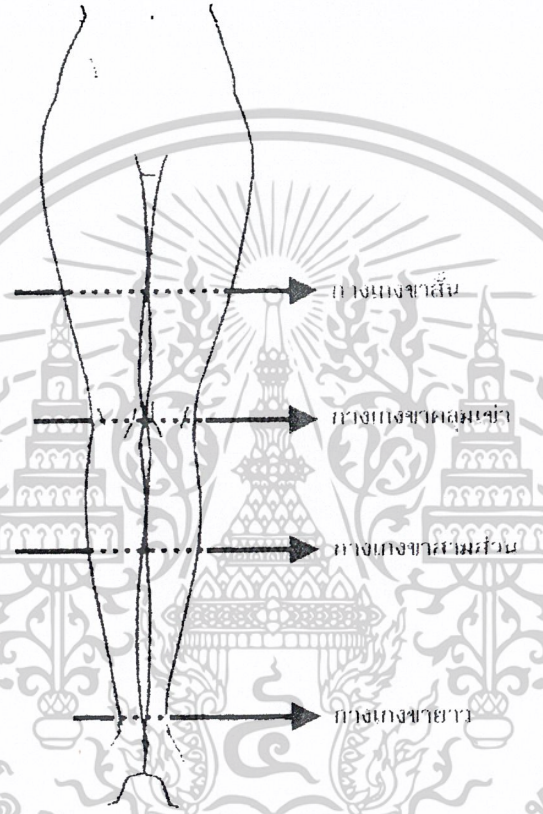

ภาพที่ 36 แสดงความยาวมาตรฐานของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กางเกงแบบต่างๆ มีผู้รวบรวมไว้ดังนี้

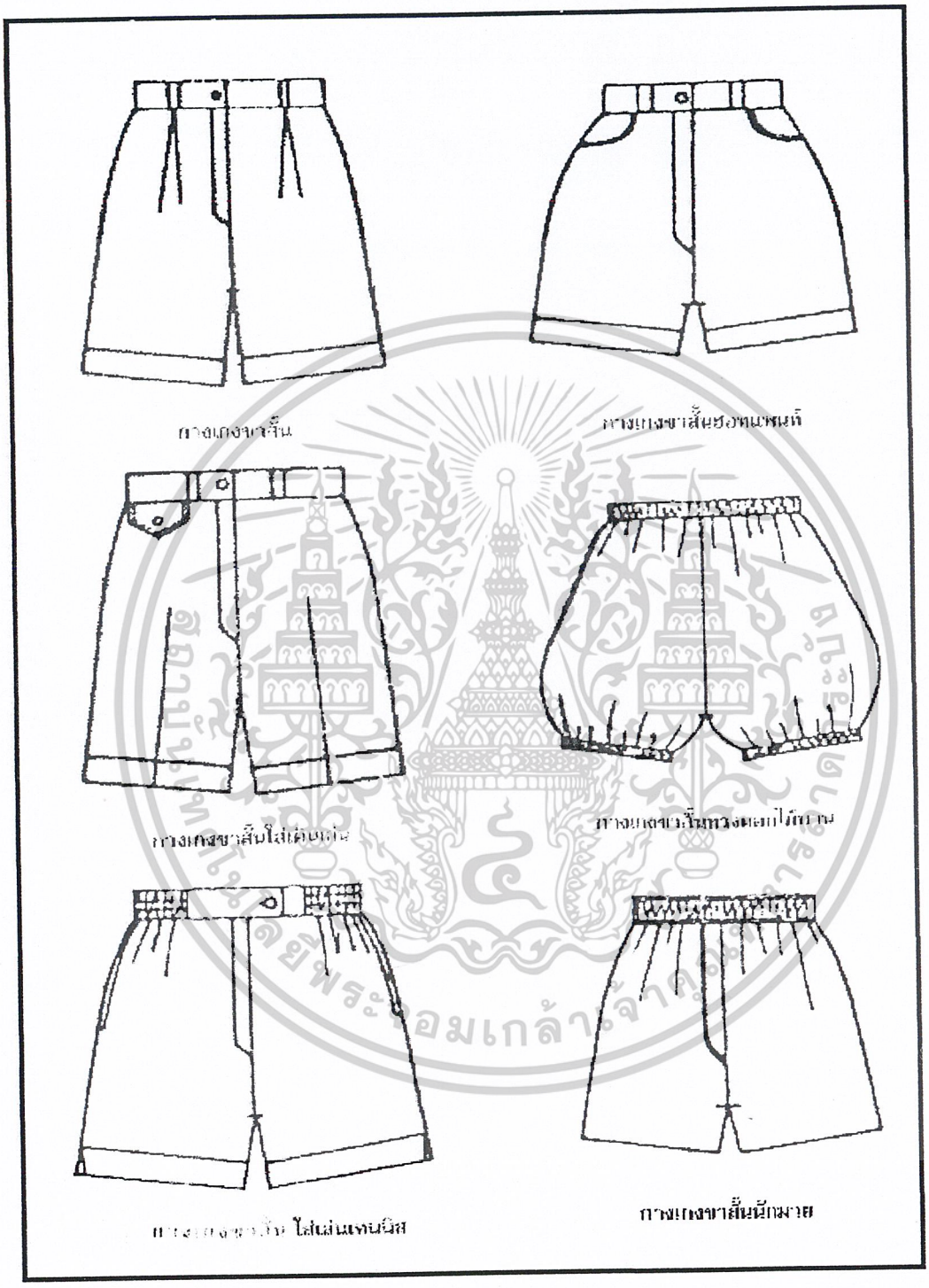

ภาพที่ 37 แสดงกางเกงแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

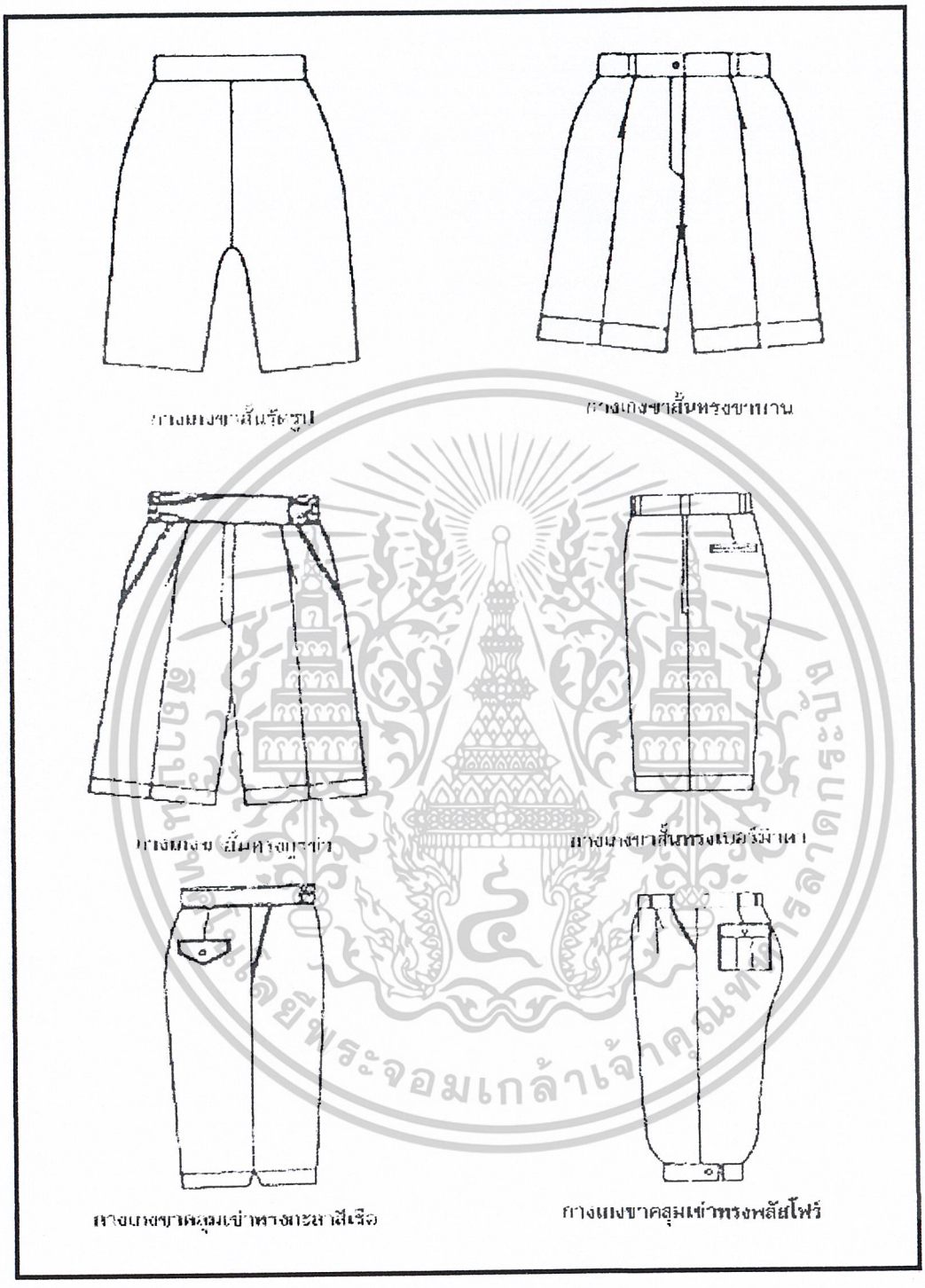

ภาพที่ 38 แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

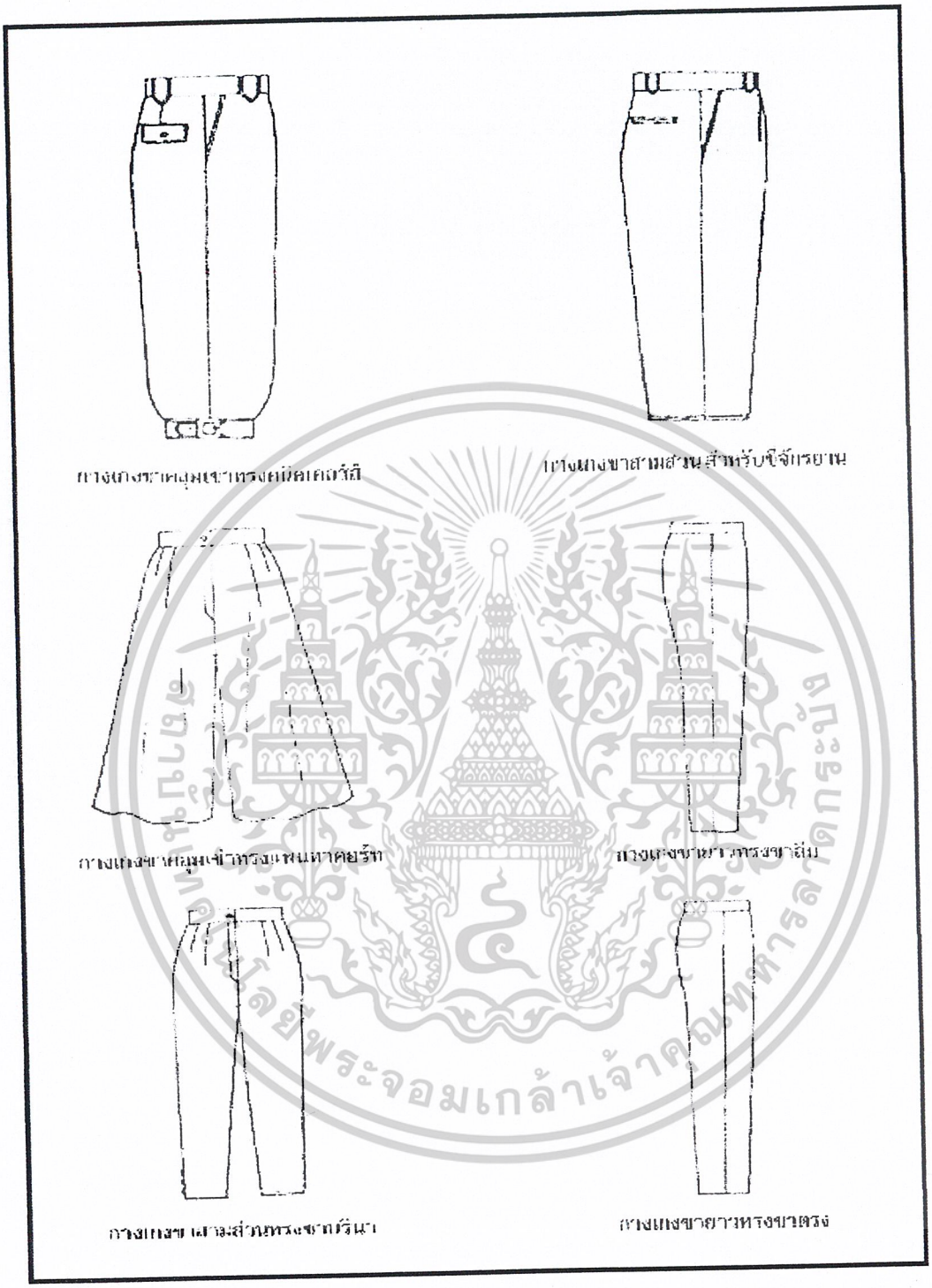

ภาพที่ 39 แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

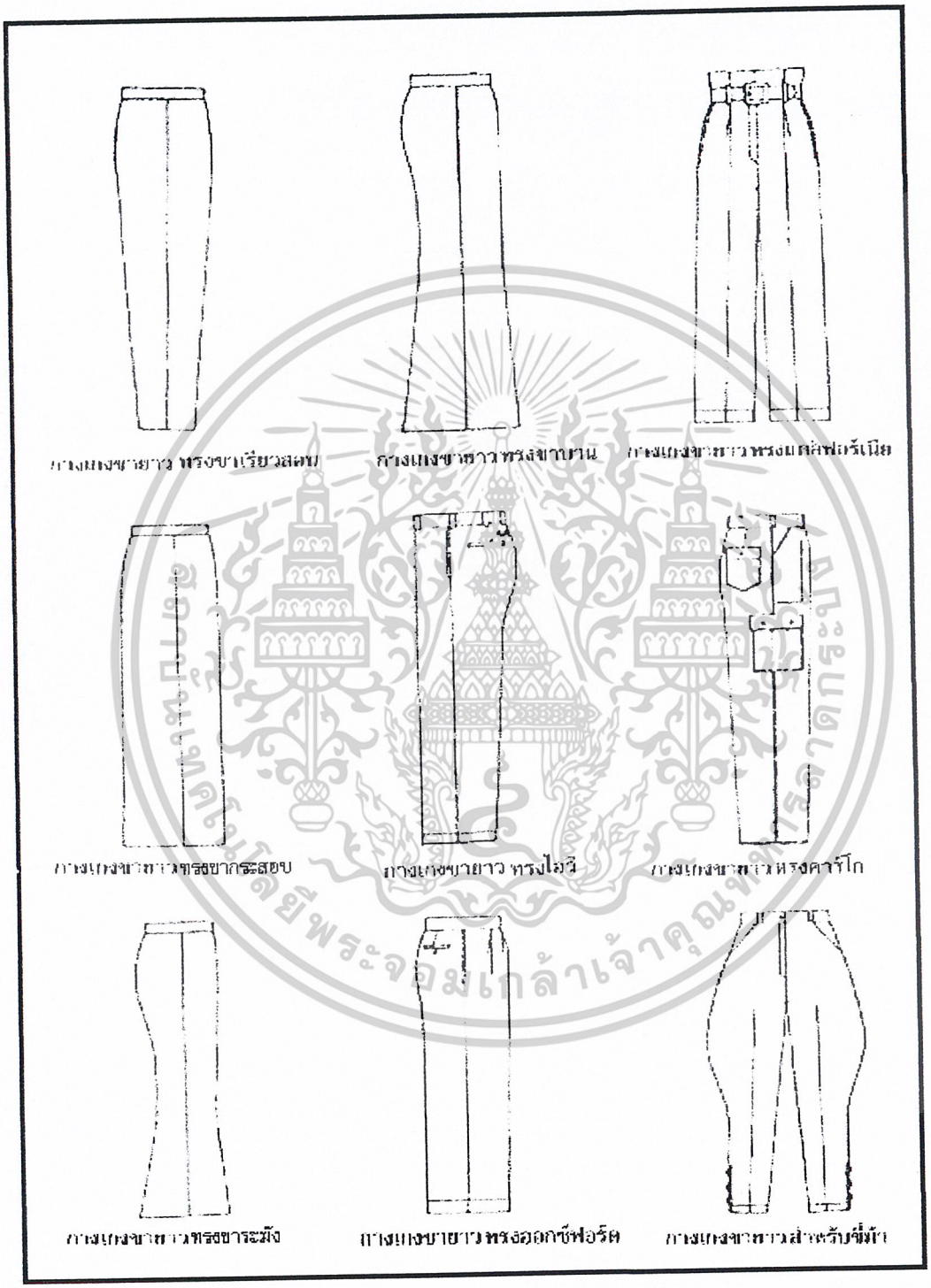

ภาพที่ 40 แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

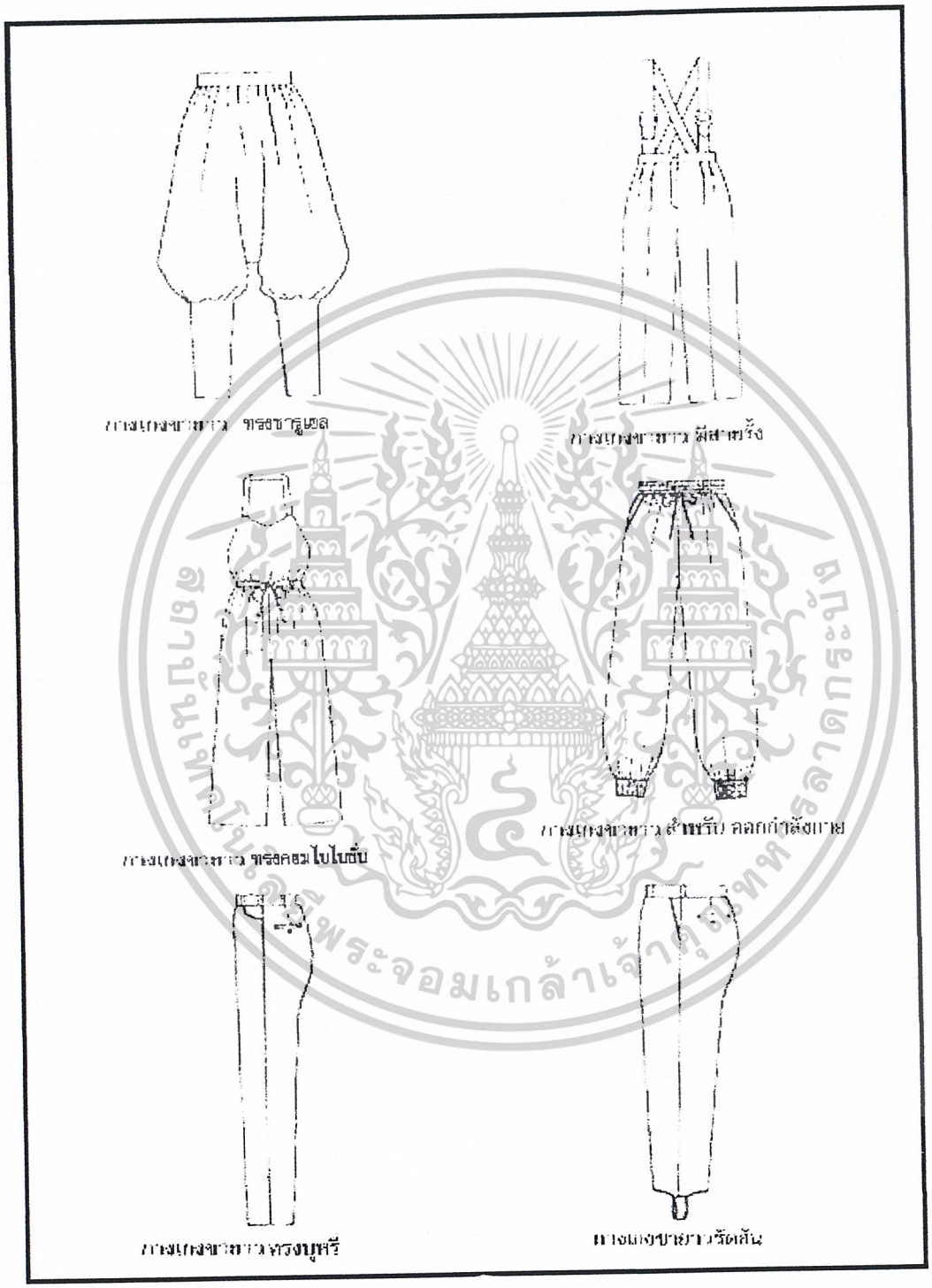

ภาพที่ 41 แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

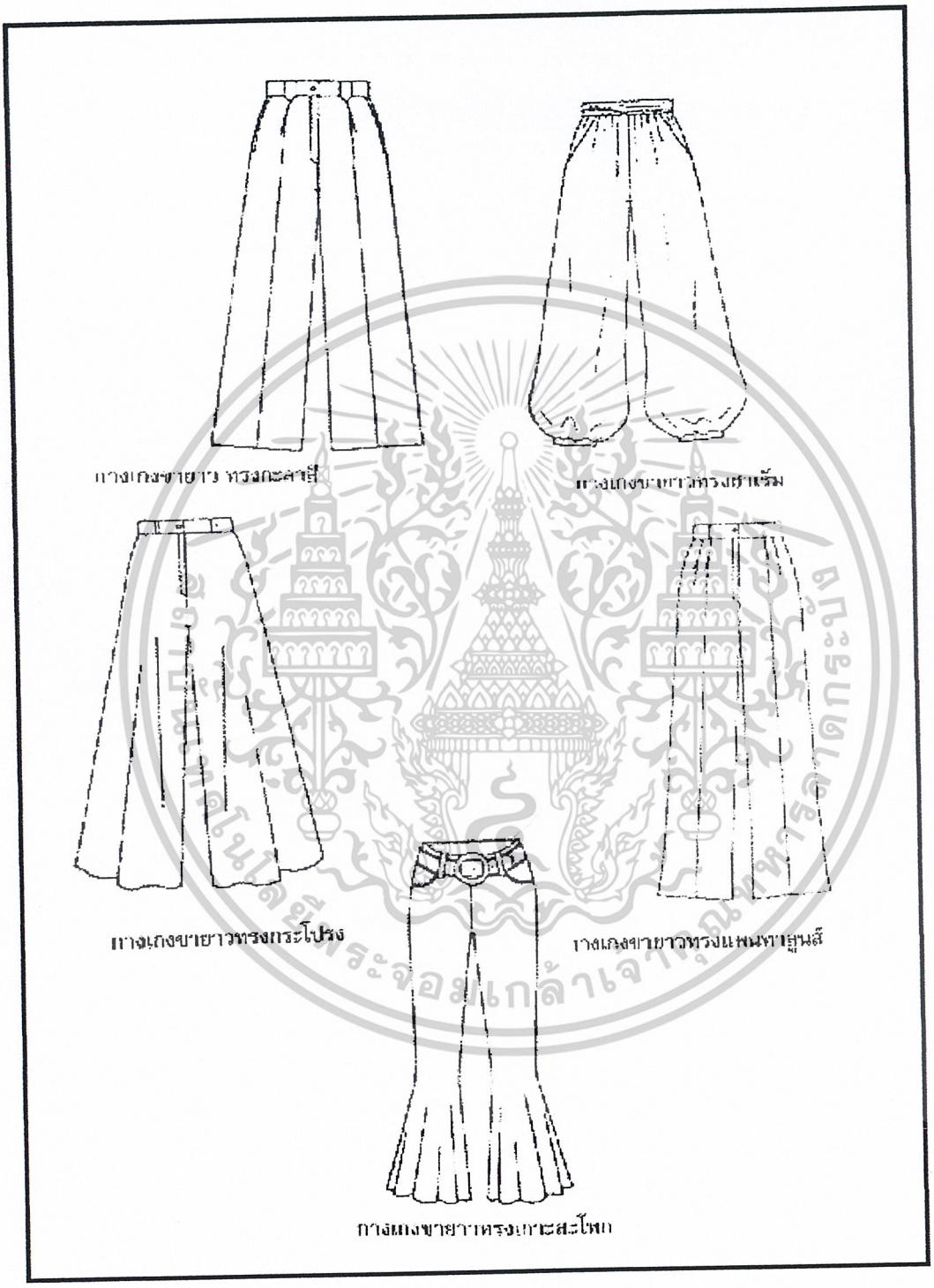

ภาพที่ 42 แสดงกางเกงแบบต่างๆ (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดของกางเกง

ส่วนประกอบต่างๆด้านหน้าของกางเกงมีดังนี้

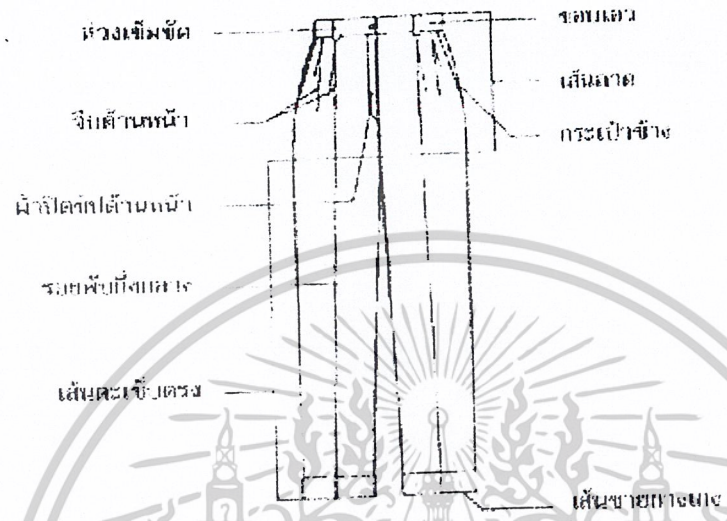

ภาพที่ 43 แสดงส่วนประกอบด้านหน้าของกางเกง

ส่วนประกอบต่างๆด้านข้างของกางเกงมีดังนี้

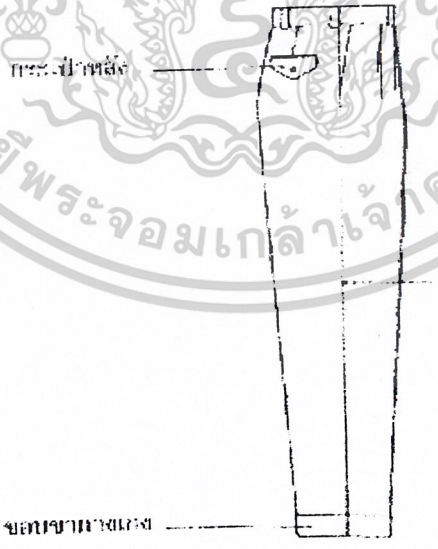

ภาพที่ 44 แสดงส่วนประกอบด้านข้างของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.6 หลักการใช้สีบนเครื่องแต่งกาย

การผสมผสาน (Harmonies)

ตามหลักของการผสมผสานควรเลือกสีที่เรียงตามลำดับในวงจรของสี เพียง 2 หรือ 3 สี หรือมากกว่าแต่อย่าให้เกิน 6 สี ผลที่ได้คือความกลมกลืน

วิธีใช้สีคู่อย่างมีคุณค่าทางศิลปะ

สีคู่ (Complementaries) คือสีที่ตัดกันอย่างแท้จริง ควรใช้ร่วมกันอย่างระมัดระวัง และมีหลักดังนี้

1. ปริมาณของสีที่จะเกิดจากการตัดกับวรรณะของสีทั้งหมดในส่วนนั้น ต้องจำกัดอย่าให้เกิน 10% ของเนื้อที่ในส่วนนั้น
2. อย่าใช้คู่สีที่ตัดกันในปริมาณเนื้อที่เท่ากัน แต่ควรใช้ในอัตรา 8 : 2 แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้คู่สีในปริมาณเท่ากัน ควรทำสีใดสีหนึ่ง หรือทั้ง 2 สี ให้ลดค่าความสดใสลง ถ้าส่วนนั้นเป็นลวดลายเล็กๆ พราวกระจายเต็มไปหมดหรือเป็นเส้นเล็กๆ การใช้คู่สีสดๆ ที่ตัดสลับกันไปมาย่อมสวยงามได้ แต่ถ้าลายนั้นใหญ่โตและต้องการใช้คู่สีสดๆ ตัดกันก็ควรมีเส้นสีเข้มๆหรือสีดำมาขั้นกลาง จึงจะลดความรุนแรงลงได้

การลดค่าความสดใสของสี (Broken Colours)

จะลดความสดใสของสีลงได้โดยการใช้สีคู่ของมันผสมลงไป ถ้าใช้สีนั้นคู่กับสีคู่ในปริมาณเท่ากันผลที่ได้จะเป็นสีกลางทันที

การวางโครงสี (Colour - scheme)

หมายถึง การแสดงออกทางวรรณะใดวรรณะหนึ่ง และยังแสดงโครงสีที่เด่นออกมาเพียงสีเดียวเท่านั้น ซึ่งสามารถแสดงอารมณ์ให้เหมาะกับเรื่องราวที่ต้องการ เช่น สีน้ำตาล สีปูนแห้ง สีเทา เหมาะกับผู้สูงอายุ หรือ คนแก่ ไม่เหมาะกับเด็ก แต่ถ้าจะวางโครงสีเสื้อสำหรับเด็กควรเป็นสีที่ดูแล้วสดชื่น เช่น สีเหลือง สีสดๆ อื่นๆ หรือสีที่มีน้ำหนักตัดกันอย่างรุนแรง เช่น สีขาวกับน้ำเงิน เป็นต้น

สีเอกรงค์ (Monochrome)

คือการให้สีสดใสเป็นจุดเด่น และ ให้สีบริวารเป็นสีที่ถูกลดความสดใสลงโดยการนำสีจุดเด่นนั้นมาผสมด้วยทุกๆแห่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีบริวารจะเป็นกี่สีก็ตามไม่ควรเกิน 5 สี ที่เลือกมาจากวงจรของสีทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะนำทั้งสองฝ่ายมาปะปนกันไม่ได้ รวมทั้งสีสดใสซึ่งเป็นตัวยืนพื้นด้วย จึงจัดว่าเป็นการวางโครงสีแบบเรียบง่าย โครงสีดูไม่รุนแรงแต่เกิดความประณีตแทน

สีขัด (Discard)

เมื่อเกิดความเบื่อหน่าย จากการใช้สีที่ผสมผสานกลมกลืนมากไป ถ้าได้ใช้สีขัดเข้ามาปะปนบ้างจะช่วยให้บรรเทาความเบื่อหน่ายนั้นได้

สีขัดเกิดจากการกลับคุณค่าน้ำหนักของสีแก่มาเป็นสีอ่อน โดยระบายน้ำหนักของสีแก่ให้เบากว่าสีอ่อน เช่น โครงของภาพเป็นสีเหลือง ให้ใช้สีม่วงซึ่งเป็นสีแก่ๆมาระบายบางๆ มีน้ำหนักอ่อนกว่าสีเหลือง โดยมีปริมาณน้อยเป็นบางจุด เรียกว่าสีขัด ซึ่งไม่ควรเกิน 10% ของเนื้อที่ทั้งหมด สีขัดจะให้ผลที่งดงาม จะต้องเป็นสีจางๆ และมีปริมาณน้อยมาก

สีคู่ที่แท้จริงย่อมส่งเสริมซึ่งกันและกัน

สีคู่ที่แท้จริงคือสีในมุมตรงข้ามของกันและกันในวงจรสี ต่างก็จะไม่มีอิทธิพลเข้าทำลายกัน มีแต่จะส่งอิทธิพลให้เด่นซึ่งกันและกันยิ่งขึ้น

อิทธิพลของสีคู่รุนแรงมาก นอกจากจะส่งรังสีเข้าสู่สีขาวหรือสีอื่นๆ ที่มิใช่สีคู่ด้วยกันแล้ว ยังมีอิทธิพลเข้าครอบงำสีดำอีกด้วย เช่น ถ้ามีสีดำปริมาณน้อยอยู่กับสีเขียวที่มีปริมาณมากสีเขียวจะเปล่งรังสีของสีคู่คือสีแดงลงไปในสีดำกลายเป็นสีดำค่อนข้างแดง

แสด	คู่กับ	คราม
ส้ม	คู่กับ	ม่วงคราม
เหลือง	คู่กับ	ม่วง
เขียวอ่อน	คู่กับ	ม่วงแดง
เขียว	คู่กับ	แดง
เขียวแก่	คู่กับ	แดงชาด
น้ำเงิน	คู่กับ	แสด
ม่วงน้ำเงิน	คู่กับ	ส้ม
ม่วง	คู่กับ	เหลือง
ม่วงแดง	คู่กับ	เขียวเหลือง
แดง	คู่กับ	เขียว
แดงชาด	คู่กับ	เขียวน้ำเงิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีที่มีน้ำหนักเข้มจัด เมื่ออยู่เคียงข้างสีที่มีน้ำหนักเบากว่า สีที่มีน้ำหนักเข้มจะดูเข้มกว่าเดิม ขณะเดียวกันสีที่มีน้ำหนักเบากว่าก็จะดูเบากว่าเดิมด้วย

วัสดุที่มีสี ยิ่งไกลออกไปก็จะยิ่งใกล้เป็นสีกลางขึ้นทุกที และน้ำหนักก็จะอ่อนลงตามไปด้วย เพราะมีบรรยากาศกรองแสงสว่างให้น้อยลงทุกที

อิทธิพลของแสงที่มีต่อสี

สีของบรรยากาศย่อมไม่ตายตัวว่าจะต้องเป็นสีนั้นสีนี้ ขึ้นอยู่กับฤดูกาลสภาพของดินฟ้าอากาศและภูมิประเทศของท้องถิ่นนั้นๆ อย่างไรก็ดีพอจะจำแนกสีของบรรยากาศโดยทั่วไปได้ดังนี้

บรรยากาศตอนเช้า จะเป็นสีน้ำเงินอ่อน

บรรยากาศตอนเที่ยง จะเป็นสีม่วงปนน้ำเงิน

บรรยากาศตอนบ่าย เย็น จนถึงกลางคืน จะเป็นสีม่วงที่ทวีความเข้มมากขึ้นตามลำดับ

สีที่จะใช้ในเวลากลางคืน ต้องคำนึงถึงสภาพของแสงไฟในที่นั้นๆด้วย ถ้าเป็นแสงไฟธรรมดาสีแดงจะดูกระจ่างสดใส สีแดงเข้มจะมีสีค่อนข้างไปทางแสด สีแดงม่วงและม่วงเม็ดมะปรางจะหนักไปทางสีแดง สีม่วงครามจะเป็นสีที่ค่อนข้างเทา สีน้ำเงินจะสดขึ้น สีเหลืองจะเป็นสีส้มเล็กน้อย ยิ่งแสงสว่างมากๆ สีเหลืองจะถูกกลืนไปเลย ถ้าแสงไฟที่ใช้ในสถานที่นั้น เป็นแสงไฟชนิดพิเศษ ควรมีการทดสอบกับแสงไฟชนิดนั้นๆเสียก่อน เพื่อป้องกันความผิดพลาด

สีที่ใช้กับเสื้อผ้า

สีเสื้อผ้าสามารถสะท้อนถึงอารมณ์และ รสนิยมของผู้แต่ง ความหมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกัน ถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ มักใช้เป็นชุดเจ้าสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความเศร้า ใช้ไว้ทุกข์ และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดงหรือสีชมพูซึ่งถือว่าเป็นสีของความร่าเริง ความหมายของสีขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละแห่ง สีวรรณะร้อน จะทำให้ดูใกล้กว่าความเป็นจริง สีวรรณะเย็นทำให้ดูผอมลงและทำให้ดูไกลขึ้นกว่าความเป็นจริง สีคล้ำเหมาะกับเสื้อกลางวัน สีสดมากๆ เหมาะกับเสื้อกลางคืน

สีบางสีเหมาะกับเสื้อผ้าบางฤดู เช่น สีขาว และสีปน ขาวเหมาะกับฤดูร้อน ถือว่าช่วยลดความร้อนได้ ในประเทศที่มีฤดูกาลต่างๆ มีบทบาทต่อการแต่งกายมาก เช่น ในตอนต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศยังคงหนาวเย็นอยู่บ้างเพียงเล็กน้อย นิยมเสื้อผ้าสีสดใสมากๆ ในฤดูร้อน ใช้สีขาว และ ปนขาว (Tint) ฤดูใบไม้ร่วงจะใช้สีที่ปนสีดำ (Shade) ซึ่งใช้ได้เรื่อยไปจนถึงต้นฤดูหนาว ต่อเมื่ออากาศเริ่มหนาวจัดมากขึ้นนิยมใช้สีมืดมากๆจนถึงสีดำ

สมัยนิยมของสีเสื้อผ้าเปลี่ยนทุกไปปี ซึ่งทุกคนไม่จำเป็นต้องใช้สีตามสมัยเสมอไปสีที่เหมาะกับแต่ละคนมีอยู่ไม่กี่สี ฉะนั้นควรเลือกสีที่เหมาะกับเรามากที่สุดเพียงไม่กี่สี ซึ่งจะพิจารณา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้สีให้เหมาะกับแต่ละบุคคลได้จาก สีของผม สีผิว สีของตา ขนาดของรูปร่างตลอดจนบุคลิกของผู้ใช้

สีผิวเป็นสิ่งแรกที่ควรพิจารณาเพื่อเลือกหาสีที่เหมาะสมที่สุดกับแต่ละบุคคล สีของเครื่องแต่งกายควรเป็นสีคู่ (Complementary) กับสีของผิว จึงจะเป็นการเสริมให้เด่น ค่าในน้ำหนักของสี (Value) และสีที่ปรากฏเด่นที่สุด (Intensity) ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจะต้องผสมผสานกับสีส่วนบุคคลด้วย

เพื่อให้เกิดความรู้สึกตื่นตาไม่น่าเบื่อ อาจจะใช้สีในกลุ่มที่เลือกไว้หลายๆสีเคียงกันได้ การที่จะเลือกใช้สีใดมาเคียงกันนั้น จำเป็นจะต้องมีหลักเพื่อให้เกิดความประหยัด ก่อนอื่นควรรู้จักคำจำกัดความของคำบางคำเกี่ยวกับสีที่ใช้บนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบ้าง เช่น

Fashion colour

หมายถึงสมัยนิยมของสี มีลักษณะเป็นสีเบื้องต้น คือ สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเขียว สีส้ม และ สีม่วง เท่านั้น สมัยนิยมของสีที่ใช้กับเสื้อผ้าจะไม่ใช้กับสีเบื้องต้น ล้วนๆ แต่ จะใช้สีที่ดัดแปลงมาจากสีเบื้องต้นอีกทีหนึ่ง

Staple colour

หมายถึงสีที่ใช้กับสีใดๆก็ตามจะเกิดความผสมผสานกันไปได้เสมอ Staple colour ของประเทศเขตหนาว คือ สีดำ สีน้ำตาลปนดำ และสีกรมท่า Staple colour ของประเทศเขตร้อน คือ สีขาว สีครีม

Fair colour

คือสีใดๆก็ตามที่ทำหน้าที่เน้น หรือ ตัดเส้น

Fair Accessories

หมายถึงผ้าพันคอ คอปก ขอบปลายแขน เข็มขัด หมวก ทำหน้าที่ เป็น Fair colour ให้กับเสื้อผ้า

Personality Area

คือบริเวณหน้าทั้งหมด ซึ่งรวมถึง ศีรษะและลำคอด้วยเป็นบริเวณที่ควรได้รับการเน้นมากกว่าส่วนอื่นๆ บนเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Related colour

คือสีร่วม เช่น สีส้มกับสีม่วงมีสีแดงเป็นสีร่วม สีม่วงกับสีเขียวมีสีน้ำเงินเป็นสีร่วม

Unrelated colour

คือสีที่ไม่มีสีร่วม หรือสีตรงข้ามกัน เช่น สีเหลืองกับสีม่วง สีเขียวกับแดง เป็นต้น

การใช้สีบนเสื้อผ้ามีข้อพิจราณาดังนี้

1. ถ้ามีหลักของเสื้อผ้าเป็น Staple colour ให้ใช้สีสดๆ ทำหน้าที่เป็น Fair colour
2. ถ้าสีหลักของเสื้อผ้าเป็น Fashion colour ให้ใช้สีเอกรงค์ (Monochromes) ที่สามารถผสมผสานกับสีหลักของเสื้อผ้านั้นๆได้ ทำหน้าที่เป็น Fair colour
3. ถ้าเสื้อผ้าชุดนั้นมีหลายสี ให้พิจารณาสีที่เด่นที่สุด (คือมีปริมาณมากที่สุดในชุด) ถ้าสีเด่นเป็น Fashion colour สีที่ทำหน้าที่เป็น Fair colour ควรใช้ Related colour เช่น สีที่เด่นเป็น สีแดง สีที่รองลงมาเป็นสีส้ม สีที่จะนำมาเน้นควรเป็นเหลือง ถ้าสีที่เด่นเป็นสี Fair colour เช่น สีฟ้า สีที่จะทำหน้าที่ Fashion colour ควรใช้ Unrelated colour ก็อาจจะเป็น สีชมพู สีเหลือง สีแดง สีส้ม เป็นต้น

ถ้าชุดนั้นตัดจากผ้าที่มีลวดลาย ให้เลือกสีในลวดลายนั้นๆ มา 1 สี ใช้ เป็น Fair colour ในกรณีที่เสื้อผ้านั้นประกอบด้วยสีต่างๆ กัน 3 สี เช่น ตัวเสื้อเป็นสีเขียวสด มีผ้าทาบที่แนวเส้นคอ เป็นสีส้ม และ สีเหลือง ถ้าจะใช้สีส้มหรือ สีเหลือง เป็น Fair colour ของเครื่องประดับก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าใช้สีสดมากเกินไป และการที่จะใช้เครื่องประดับให้เป็นสีเขียว สีเดียวกับตัวเสื้อก็ทำได้ยาก เป็นการใช้สีใดสีหนึ่งมากเกินไป ฉะนั้นทางออกก็คือควรใช้ Staple colour

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

2.4.1 ประวัติ กรรมวิธีในการผลิต และคุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย

ประวัติและกรรมวิธีในการผลิตใยฝ้าย

ฝ้ายเริ่มมีการปลูกและนำมาใช้ผลิตเป็นใย สำหรับทอเป็นผืนผ้า ประมาณ 5,000 ปีมาแล้ว ประเทศอังกฤษเริ่มใช้ฝ้ายเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณ พ.ศ. 1893 -1943 ใช้ทอปนขนสัตว์ทำให้ผ้าขนสัตว์มีราคาถูกลง ทำความสะอาดง่ายขึ้น

ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 23 การผลิตฝ้ายทำด้วยมือเกือบทั้งสิ้น ตั้งแต่มือดึง ออกจากเมล็ดทำยากและช้ามาก ในวันหนึ่งคนจะดึงใยได้อย่างมากเพียง 900 กรัม ปั่นด้ายและทอด้วยมือ จนถึง พ.ศ. 2303-2342 จึงได้มีผู้คิดค้นเครื่องจักรปั่นด้ายและทอสำเร็จ

การปลูกฝ้าย ฝ้ายปลูกได้ทั่วไปในภูมิประเทศชุ่มชื้นหรืออบอุ่นบริเวณที่ปลูกฝ้ายได้ดี คือ แถบลุ่มแม่น้ำไนล์ของอียิปต์ แต่ประเทศต่างๆก็มีการปลูกฝ้ายกันมากเช่นอเมริกาเหนือ,อินเดีย, จีน,รัสเซีย,บราซิล

การจะปลูกฝ้ายให้ได้ดีนั้นภูมิประเทศเป็นสิ่งสำคัญกล่าวคือ เป็นประเทศที่ตั้งอยู่บริเวณเส้นแวงที่ 35 องศาเหนือ 25 องศาใต้ ไม่หนาว เป็นระยะนานกว่า 200 วัน (ประมาณ 7 เดือน)มีฝนตกประมาณ 50 ซม./ปี ระยะเริ่มปลูกในเดือนแรกต้องมีฝนตกไม่น้อยกว่า 7.5-12.5 ซม.ดังนั้นจึงเริ่มลงกล้าฝ้ายในราวเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน หรือ ราวปลายเดือน กรกฎาคม – สิงหาคม เพราะการปลูกฝ้ายในช่วงนี้จะทำให้ฝ้ายได้รับฝนเต็มที่ ภายหลังปลูกแล้วประมาณ 2 เดือนครึ่ง ต้นจะสูง 90 – 120 ซม. กิ่งแตกออกและเป็นพุ่มดอก หลังจากดอกบานแล้วประมาณ 40 – 45 วัน ผลจะแตกออก ปรากฏใยสีค่อนข้างขาวฟู ต้องทิ้งไว้จนแก่จัดแล้วจึงเก็บได้

แหล่งปลูกฝ้ายในประเทศไทย มีการปลูกแทบทุกภาค คือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคกลาง จังกวัดที่มีการปลูกคือ นครสวรรค์ เลย ลพบุรี เพชรบูรณ์ ปราจีนบุรี สุโขทัย จันทบุรี สุพรรณบุรี นครราชสีมา กาญจนบุรี สระบุรี น่าน แพร่ กำแพงเพชร หนองคาย และราชบุรี

พันธุ์ฝ้ายที่มีการปลูกในประเทศไทยมีดังนี้

1. พันธุ์ตากฟ้า 1 กรมวิชาการเกษตรรับรองและประกาศใช้เป็นพันธุ์มาตรฐานเมื่อปี พุทธศักราช 2521 ให้ผลผลิต 300 กิโลกรัม / ไร่
2. พันธุ์สำโรง 2 นำมาจาต่างประเทศประกาศใช้เมื่อปี พุทธศักราช 2524 ให้ผลผลิตสูง 330 กิโลกรัม / ไร่
3. พันธุ์ศรีสำโรง 3 มีเปอร์เซนต์การติดสมอดีกว่า 2 พันธุ์แรก ผลผลิตจะสู.กว่าพันธุ์ตากฟ้า ประมาณ 20%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเก็บฝ้าย ฝ้ายเก็บด้วยมือ จะคุณภาพดีกว่าเก็บด้วยเครื่อง ซึ่งถ้าเกษตรกรเก็บด้วยมือเป็นระยะประมาณ 3-4 ครั้งจนสิ้นฤดูฝ้าย จะได้ฝ้ายดีมีราคาแพงกว่าฝ้ายที่เก็บด้วยเครื่องจักรเพียงครั้งเดียว เพราะจะทำให้มีฝ้ายแก่ไม่จัดรวมอยู่ด้วย ถ้าคอยให้แก่พร้อมกัน ฝ้ายแก่ถูกพายุมีฝุ่นลกปรกมาก ราคาก็ตกเหมือนกัน ดังนั้นเวลาเก็บจะต้องเก็บเฉพาะปุยที่สะอาดเท่านั้น โดยเอาเฉพาะปุยฝ้ายออกจากกลีบสมอใส่ถุงสะอาดไม่มีสิ่งเจือปน และไม่ควรเก็บฝ้ายในขณะที่น้ำค้างลงอยู่บนใบ เพราะจะทำให้เกิดเชื้อราต้องตากให้แห้งก่อน เพื่อความสะดวกในการแยกเมล็ดออกใช้เครื่องมือที่เรียกว่า อิ้ว มีลักษณะประกอบด้วยเฟืองกลมคล้ายสว่าน จำนวน 2 อัน โดยติดกับปลายไม้กลมที่ด้ามของเฟืองอันหนึ่งจะยาวกว่าอีกอันหนึ่ง คือด้านล่างจะยาวกว่าด้านบน และด้านล่างจะทำไม้ต่อสำหรับมือจับหมุนได้ โดยยึดติดกับเสาทำด้วยไม้หนาประมาณ 3 เซนติเมตร สูงพอประมาณ 2 หลัก และด้านล่างจะมีแผ่นไม้รองรับเสาหนา 3 – 5 นิ้ว เครื่องมือนี้จะมาใช้แยกเมล็ดฝ้ายออกจากปุย โดยปุยจะออกทางด้านหน้า ส่วนเมล็ดจะหล่นอยู่ทางด้านหลัง เมื่อแยกเม็ดกับปุยออกแล้ว เมล็ดนั้นบีบเอาน้ำมันออก ส่วนกากเอาไปทำปุ๋ย เมล็ดที่แยกปุยออกแล้วจะมีเส้นใยสั้นๆ ติดอยู่เรียกว่า Linter ยาวประมาณ 0.6 ซม. เอาออกจากเมล็ดได้ด้วยวิธีกล ใช้สำหรับ ทำเรยอน อาซิเตดฟิลม์ แลกเกอร์ และ เซลลูลอยด์ จากนั้นจึงไปส่งยังโรงงานหีบฝ้าย แยกปุยออก ห่อให้แน่น แล้วส่งไปยังโรงงานปั่นด้าย ปุยนี้เรียกว่า Lint

นำปุยที่ได้มาดีด โดยใช้ไม้ดีดฝ้าย หรือ เครื่องมือดีดฝ้าย เพื่อให้ฝ้ายเหมือนสำลี การดีดฝ้ายจะใช้ไม้ทำเป็นคันโค้งคล้ายธนู และดีดปุยฝ้ายในกระเพียด สิ่งที่ใช้ในสายดีด เรียก“ก้อดีด” ทำด้วยปล้องไม้ไผ่เล็กๆ ยาวประมาณ 8 นิ้ว ใหญ่ประมาณนิ้วหัวแม่มือ ต่อจากนั้นนำฝ้ายที่ดีดไปล้อให้เป็นดิ้วกลมๆ ยาวประมาณ 9 นิ้ว หรือตามความพอใจ เรียกการกระทำนี้ว่า การล้อฝ้าย โดยมีเครื่องมือในการล้อเรียกว่าไม้ล้อ มีลักษณะคล้ายตะเกียบ ซึ่งจะใช้คู่กับไม้อีกแผ่น ซึ่งมีลักษณะคล้ายปิงปอง โดยนำปุยฝ้ายประมาณ 1 ฝ่ามือวางลงบนแผ่นไม้ เสร็จแล้วนำไม้ล้อมากลึงบนปุยฝ้าย จนปุยติดกับไม้ล้อแล้วดึงออก ล้อจนพอต่อการทอในครั้งหนึ่งๆ เสร็จแล้วจึงนำไปทำเส้นด้ายอีกทีหนึ่ง การทำเส้นด้ายหรือปั่นฝ้ายนั้นเรียกว่าการเข็นฝ้าย โดยใช้เครื่องมือ คือ หลา ประกอบด้วยส่วนต่างๆดังนี้

1. เหล็กไน
2. สายหลา
3. เสาหลา
4. กงหลา หรือ/และ ไม้หมุน

การปั่นฝ้ายจะต้องนำดิ้วข้างใดข้างหนึ่งไปจ่อที่เหล็กไน พร้อมกับหมุนกงหลา ซึ่งจะมีสายต่อมาถึงเหล็กไน ซึ่งจะหมุนและดึงเอาฝ้ายที่ดิ้วแล้วออกเป็นเส้นเล็กๆ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้ปั่น จะทำให้ได้เส้นด้ายที่เรียบ เส้นเล็กเสมอกัน เสร็จแล้วใช้ไม้ที่เรียกว่า เปีย นำออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากเหล็กไน เพื่อจะทำให้เป็นไนฝ้าย การทำไนจะต้องทำให้ได้พอประมาณ 1 ผืน หรือ มากกว่า เสร็จแล้วไปแช่น้ำข้าว เพื่อให้เส้นด้ายเหนียวและไม่รุ่ย ต่อจากนั้นนำไปล้างน้ำสะอาดนำไปตากจนแห้งพอประมาณ ถ้าแห้งเกินไปเส้นด้ายจะกรอบขาดง่ายเวลากวัก ถ้าต้องการสีให้ย้อมตอนแช่น้ำข้าวเป็นอันเสร็จวิธีการทำฝ้ายให้เป็นเส้นด้าย

ชนิดฝ้าย

ใยที่แยกออกจากเมล็ดแล้วแบ่งออกเป็น ชนิดต่างๆ 3 ชนิด โดยใช้ลักษณะของเส้นใยเป็นเกณฑ์ ได้แก่

1. วิธีแบ่งโดยใช้ความยาวของเส้นใยเป็นหลัก
2. วิธีแบ่งโดยลำดับชั้นคุณภาพ (grade)
3. วิธีแบ่งตามคุณสมบัติเฉพาะของเส้นใย

คุณสมบัติของเส้นใยที่ควรทดสอบ ได้แก่ความละเอียด สี ความยาว ความเสมอเหมือน (uniformity) และความเหนียว ในเชิงปฏิบัติใยฝ้ายที่แบ่งชนิดออกตามความยาวของเส้นใย แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ใยสั้นมาก ยาวไม่เกิน 1.8 ซม. ไม่เหมาะ ที่จะเป็น เส้นด้ายแต่ ใช้ทำนวม หรือ เครื่องบุเรือนได้ดี ใยค่อนข้างหยาบ กระด้างผนังเซลล์หนา
2. ใยสั้น ยาว 1.8-2.4 ซม. โดยมากเป็นพันธุ์เอเชีย หรือ อินเดีย พันธุ์ G.herbaceum และ G.arboreum ปลูกมากแถบ ประเทศจีน เตอรกี อินเดีย ปั่นเป็นเส้นด้ายขนาดใหญ่ ทอผ้าเนื้อหนา
3. ใยสั้นปานกลาง ยาว 2.4-3.0 ซม. ส่วนใหญ่เป็นฝ้ายพันธุ์ G.hissutum นิยมปลูกโดยทั่วไป มีจำหน่ายมากหาซื้อง่าย
4. ใยสั้นอย่างยาว ยาว 3.0 ซม.ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 3.5 ซม.ได้แก่ฝ้ายพันธุ์ G.barbadense ปลูกมากในอียิปต์ อินเดียตะวันตกและสหรัฐฯ ทำด้ายทอผ้าชนิดดี และ ถุงเท้า
5. ใยสั้นอย่างยาวพิเศษ ยาวตั้งแต่ 3.5 ซม.ขึ้นไป ได้แก่ฝ้ายพันธุ์ G.purpurascens ราคาแพง ปลูกยาก ให้ผลน้อยต่อเนื้อที่ ใช้สำหรับผลิตผ้าเนื้อละเอียด ด้ายเย็บผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณสมบัติทั่วไปของใยเซลูโลส

ตารางที่ 7 แสดงผลที่ได้รับจากคุณสมบัติของใยเซลูโลส

คุณสมบัติ	ผลที่ได้รับ
ดูดซึมน้ำได้ดี	ให้ความสบายในหน้าร้อน เหมาะที่จะทำเสื้อผ้า ผ้าเช็ดตัว ผ้าอ้อม ผ้าเช็ดหน้า
นำและระบายความร้อนได้ดี	ผ้าเนื้อบาง ใส่สบายในหน้าร้อน
ทนความร้อนได้ดี	ต้มฆ่าเชื้อได้ รีดไฟแรงได้
ยับหรือคืนตัวได้ต่ำ	ผ้ายับมากต้องทำการตกแต่งให้ทนยับ
นำไฟฟ้าได้ดี	ไม่ทำให้เกิดไฟฟ้าสถิต สวมใส่สบาย
มีความหนาแน่นสูง (1.5)	ผ้าดูมีน้ำหนักกว่าผ้าอื่นในขนาดเดียวกัน
ไม่ทนต่อกรดจากเกลือแร่	เมื่อผ้าเปื้อนยางผลไม้ต้องรีบซักออกทันที
ทนต่อมอด	เก็บรักษาง่าย
ขึ้นรางง่าย	อย่าทิ้งผ้าที่เปรอะเปื้อน และเปียกชื้นไว้นาน
ทนต่อแสงแดดได้ปานกลาง	สีตกหรือซีดง่าย

คุณสมบัติทางกายภาพของใยฝ้าย

1. ความเหนียว

ฝ้ายอยู่ระหว่าง ขนสัตว์ และไหม ฝ้ายที่แก่จัดและสมบูรณ์ปานกลาง จะเหนียว ประมาณ 4 – 9 กรัมต่อเดนเยอร์ แต่เมื่อเปียกจะเพิ่มความเหนียวขึ้นเป็น 25 – 40% ความเหนียวของใยฝ้ายมีปัจจัยต่างๆดังนี้

1. ใยแยก เป็นด้ายที่ตีเกลียวยึดกันแน่น แต่ไม่สามารถทนแรงดึงได้ พอดึงเส้นด้าย เส้นใยก็ลื่นแยกออกจากกัน
2. จำนวนเกลียวในเส้นด้าย
3. ความยาวของใย
4. ความแน่นจำเพาะของเส้นด้าย
5. เนื้อที่ผิวสัมพัทธ์
6. ความฝืดสัมพันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความมัน

ความมันตามธรรมชาติของใยฝ้ายสัมพันธ์กับคุณลักษณะ 2 ประการ ของเส้นใย คือ รูปลักษณะและความมันของใยเอง ความมันไม่สัมพันธ์กับน้ำหนัก ความยาว เส้นผ่านศูนย์กลาง และการบิดตัว แต่สัมพันธ์กับรูปร่าง ใยที่ค่อนข้างกลม หรือกลมจะมีความเป็นมันมากกว่าใยรูปวงรี ฝ้ายชุบมันเป็นมันมากกว่าฝ้ายธรรมดา แต่เมื่อทำเป็นเส้นด้ายแล้วความยาวของใยมีส่วนสัมพันธ์ด้วย [การชุบมัน(Mercerization) พ.ศ. 2387 John Mercer ช่างพิมพ์สีผ้าฝ้ายพบว่า เมื่อใช้ฝ้ายกรองสารละลายโซดาไฟเข้มข้น ผ้าพองตัวและหด ต่อมาอีก 50 ปีจึงทราบว่า ผ้าจะเป็นมันมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งช่วยให้ผ้าฝ้ายทนความร้อนได้มากขึ้นกว่า ผ้าฝ้ายบริสุทธิ์]

3. ความยืดหยุ่น

ขึ้นอยู่กับปริมาณความชื้นที่มีอยู่ในเส้นใย ในภาวะธรรมดาใยฝ้าย ยืดออกได้ประมาณร้อยละ 7 และจะไม่หดเข้าที่เดิม แต่ถ้านำไปแช่น้ำจะค่อยๆพองตัวออกและหดเข้าที่เดิมได้ ในผืนผ้า และเส้นด้ายที่บางตอนเส้นใยพันตัวซับซ้อนมากใยตอนนั้นไม่สามารถเข้าที่เดิมได้

4. ความคืนตัว

เมื่อยืดออก 2% จะคืนตัวเพียง 74% และถ้ายืดออก 5% จะคืนตัว 50% ซึ่งต่ำมากทำให้เกิดการยับได้ง่าย

5. ความถ่วงจำเพาะ

มีความหนาแน่นและความถ่วงจำเพาะ 1.54 กรัม/ลบซม.

6. การจัดเข้ารูปแบบได้ง่าย

ความอ่อนนุ่มของเส้นใยทำให้สามารถนำมาตีเกลียวหรือ ดัดเป็นผืนผ้าโค้งไปดัดมาได้ตามลักษณะของด้ายและผ้านั้นๆ ในเชิงปฏิบัติใยเซลลูโลส เช่น ใยฝ้าย เกือบไม่มีคุณสมบัติเช่นนี้ แต่สามารถเกิดขึ้นได้บ้างถ้ามีความชื้นมาก

7. ความถาวร

ใยฝ้ายตามธรรมชาติเป็นเซลลูโลสค่อนข้างบริสุทธิ์และสามารถทำให้บริสุทธิ์ได้โดยการใช้สารเคมี โมเลกุลฝ้ายยาวมาก ยึดติดกันเป็นผลึกที่ไม่ซึมน้ำเป็นระยะๆ ไม่สามารถแยกเซลลูโลสของใยฝ้ายออกมาเป็นโมเลกุลเดียวได้ ดังนั้นใยฝ้ายจึงถาวรมาก เมื่อมีความชื้นเพิ่มขึ้นใยก็ยิ่งเหนียวมากขึ้นช่วยให้ผ้ายทนต่อการซักฟอกได้ดี

8. การดูดซึมของเหลว

ฝ้ายดิบมีขี้ผึ้ง และ เป็กติน หุ้มอยู่ภายนอก ทำให้เกิดการสะท้อนน้ำ ดูดน้ำได้ช้า ถ้าเอาสารเหล่านี้ออกหมด โดยการฟอกขาวใย จะมีสีครีมอ่อนๆ และเป็นเซลลูโลสที่บริสุทธิ์ ดูดน้ำและเปียกตลอดทั้งเส้นใยได้เร็ว การตกแต่งบางชนิดทำให้การดูดความชื้นของใยฝ้ายเปลี่ยนแปลงได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยเฉพาะการชุบมัน ทำให้ฝ้ายดูดความชื้นได้มากขึ้น การย้อมด้วยสีเบสิคทำให้ฝ้ายดูดความชื้นได้น้อยลงความเหนียวและการยืดตัวของใยฝ้ายมีส่วนสัมพันธ์กับความชื้น

9. การติดไฟและทนความร้อน

ติดไฟง่ายและเร็วกลิ่นเหมือนกระดาษไหม้สีเหลืองเถ้าน้อย ลักษณะเถ้า มีสีเทานุ่ม การทนความร้อนน้อย ถ้าถูกอุณหภูมิที่สูงกว่า 149 องศาเซลเซียสนานๆจะทำให้เส้นใยเสื่อมคุณภาพ

10. การเสื่อมคุณสมบัติ

ตามปกติฝ้ายมีความทนทานมากไม่วาจะเก็บหรือใช้หรือผ่านขบวนการผลิตใดๆ แต่ถ้าทำให้ส่วนประกอบเคมีของฝ้ายกระทบกระเทือนอาจทำให้เสื่อมคุณภาพได้โดยเฉพาะปฏิกริยาอ๊อกซิเดชั่นและ ไฮโดรไลซีส

- ควรเก็บฝ้ายในที่มืดและอุณหภูมิต่ำกว่าปกติเล็กน้อย เพราะแสงอุลตร้าไวโอเลตจะทำให้ออกซิเจนในอากาศออกซิไดซ์ภายในฝ้าย
- ไม่ควรเก็บฝ้ายไว้ในที่ร้อนเกินไป เพราะจะทำให้สีเปลี่ยน จากการทดลอง เก็บผ้าฝ้ายที่อุณหภูมิ 120 องศาเซลเซียส 5 ชั่วโมงผ้าจะกลายเป็นสีเหลือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณสมบัติทางเคมี

ฝ้ายเป็นเซลลูโลสบริสุทธิ์ มีส่วนประกอบอื่นๆ เหมือนกับส่วนต้นทุกประการแต่น้อยกว่า ส่วนประกอบเหล่านี้สัมพันธ์กับคุณสมบัติของใย

ตารางที่ 8 แสดงส่วนประกอบเคมีของเส้นใยฝ้าย

	ส่วนร้อยละของน้ำหนักแห้ง		
	ทั่วไป	น้อย	มาก
เซลลูโลส	94.0	88.0	96.0
โปรตีน	1.3	1.1	1.9
สารประกอบเปกติน	0.9	0.7	1.2
เถ้า	1.2	0.7	1.6
ขี้ผึ้ง	0.6	0.4	1.0
กรดอนินทรีย์ชนิดต่างๆ	0.8	0.5	1.0
น้ำตาล	0.3		
สี	น้อย		
อื่นๆ	0.9		

- ใยฝ้ายดิบมีเซลลูโลสอยู่ประมาณร้อยละ 88-96 ของน้ำหนักเส้นใย ถ้าฟอกสีจะมีปริมาณเกือบร้อยละ 99 จำนวน ที่แตกต่างกันนี้ขึ้นอยู่กับดินฟ้า อากาศ พันธุ์ฝ้าย ในระหว่างการเจริญเติบโตของฝ้าย
- เปกตินมักรวมอยู่กับแคลเซียม แมกเนเซียม และ เหล็กที่ผนังชั้นนอก แยกออกได้แต่ไม่หมดทีเดียว ถ้าใช้หม้ออัดความดันก็จะเอาออกหมดได้
- ขี้ผึ้งเคลือบผิวเส้นใยฝ้ายอยู่ภายนอกสุดของเซลล์ชั้นนอก มีบางส่วนที่รวมกับเซลลูโลส เอาออกหมดได้ยาก และไม่นิยมเอาออกหมด เพราะจะทำให้ปั่นเป็นเส้นด้ายยาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สีธรรมชาติในใยฝ้ายนั้นยังไม่ทราบชัดว่าคืออะไร ที่พบมากคือ น้ำตาล และเขียว ซึ่งสีเขียวตกง่ายทิ้งไว้ในอากาศธรรมชาติก็จะกายไป ส่วนสีน้ำตาลในฝ้ายที่แก่จัดจะทำให้ผ้าเหนียวขึ้น
- ทนต่อด่างได้ดี เช่น การฟอกขาว การซุบมัน สารซักฟอก
- ไม่ทนต่อกรด โดยเฉพาะกรดจากโลหะ จะทำลายเส้นใย
- สามารถทนต่อสารละลายอินทรีย์ที่ใช้ซักรีดประจำวันได้ และการลบรอยเปื้อนได้แต่จะละลายในสารประกอบบางชนิด เช่น คิวปราโมเนียมไฮดรอกไซด์ และ คิวปริเอทีลีนไดอามีน ซึ่งเป็นสารทดสอบใยฝ้าย

จากคุณสมบัติทั้งทางด้านกายภาพและทางด้านเคมี จึงทำให้ผ้าฝ้ายมีประโยชน์ใช้สอยมากและราคาปานกลาง สามารถทำเครื่องนุ่งห่มได้ทุกชนิด เพราะสวมใส่สบาย ไม่ร้อน ซักรีดง่าย ดูดน้ำและดูดความชื้นได้ดี นอกจากนี้ยังย้อมสีติดง่าย และสีจะไม่ตกหรือซีดถ้าดูแลถูกวิธี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 กรรมวิธีในการผลิตผ้ายืด

วิธีในการผลิตผ้ายืดนั้นใช้วิธีการถัก ซึ่งการถักนั้นเป็นการนำเส้นด้ายคล้องกันเป็นห่วง แม้ด้ายเส้นเดียวก็สามารถทำได้ (ต่างจากการทอเพราะการทอเป็นการนำด้ายในทิศตั้ง เรียกว่า ด้ายยืน มาขัดกันกับ ด้ายในทิศนอนเรียกว่า ด้ายพุ่ง) ผ้าถักจะไม่ยับย่น อย่างถาวร ได้รูปทรงดี ยืดหยุ่นได้ เนื้อนุ่มแม้ว่าจะเป็นผ้าเนื้อหนา ให้ความอบอุ่นดี สามารถตัดเป็นแบบและรูปทรงตามสมัยนิยมได้ เย็บให้เป็นรอยโค้งหักงอได้ บางชนิด ไม่จำเป็นต้องตัดเย็บ ถักออกเป็นรูปเสื้อใช้ได้ทันที

คุณสมบัติที่ไม่ดีของผ้าถักมีเหมือนกัน เช่น ถ้าใช้ด้ายฝ้ายหรือ เรยอนถัก เมื่อซักจะยืดบางทีหด ทำให้เสื้อผ้ายืดเสียรูปโดยเฉพาะเมื่อตากไม่ถูกวิธี วิเคราะห์ได้ว่า ถ้าผ้าหดเพราะห่วงที่คล้องกันเปลี่ยนรูป มิใช่เพราะเส้นใยหด สามารถตกแต่งมิให้ผ้าถักหดได้ ผ้าถักยืดได้ เมื่อสวมใส่จะแนบติดตัว

วิธีถักนิตสามารถถักได้ 2 แบบ โดยให้ห่วงคล้องกันตามขวางของผ้า เส้นด้ายจะสอดคล้องต่อเนื่องกันไปตามแนวด้ายพุ่งของผ้าทอ เรียกว่า นิตด้ายพุ่ง (Weft Knit,Filling Knit) แบบเดียวกับการถักมือ

ภาพแสดงการถักด้วยมือ (Hand knitting)

ภาพที่ 45 แสดงการถักผ้ายืดด้วยมือ

อีกแบบหนึ่งถักห่วงให้คล้องกันตามแนวด้ายยืน เรียกว่า นิตด้ายยืน (Warp Knit) ชนิดนี้ถักด้วยมือไม่ได้ ผลิตผ้าเป็นผืนตามแนวกว้าง บางชนิดถักเป็นวงกลมได้ นิตด้ายยืนต้องมีเส้นด้ายเรียงกันเป็นเส้นขนาน 2 แถว ด้ายแต่ละเส้นมีเข็มสำหรับถัก 1 เล่ม เข็มแต่ละเข็มจะถักเป็นห่วงคล้องกันตามแนวยาว เรียกว่า chain stitch ห่วงแต่ละแถวนี้จะยึดให้ติดกันด้วยเส้นด้ายซึ่เปลี่ยนจากเข็มหนึ่ง ไปอีกเข็มหนึ่งกลับมา ทำให้ผ้าถักนิตชนิดนี้เมื่อขาด รอยหลุดไม่ขยายกว้างออกไป นิตด้ายยืนถักเนื้อแน่นมากกว่านิตด้ายพุ่งประมาณ 4 เท่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

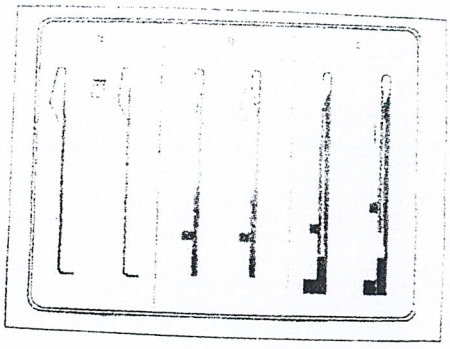

เข็มถักรูปแบบต่าง ๆ

ภาพที่ 46 แสดงลักษณะเข็มถักรูปแบบต่างๆ

ด้ายถักนิต วัตถุประสงค์ของการผลิตผ้าถัก คือ ต้องการผ้าที่ยืดหยุ่นได้ มีรูโหว่ ดังนั้นต้องใช้ด้ายเกลียวหลวมกว่าด้ายทอ ผ้าถักบางชนิดยังตะกุยขนให้ฟูนุ่ม เส้นด้ายเข้าเกลียวหลวมมากขึ้น ขนาดของเส้นด้ายต้องสม่ำเสมอเท่ากันโดยตลอด ถ้าเป็นใยฝ้ายนิยมใช้ด้ายหวี ชุบมันและเป็นด้ายควบ เรียกว่า Listle มีลักษณะเฉพาะดังนี้

1. เป็นด้ายรวมตั้งแต่ 2 เส้นขึ้นไป
2. ใยที่ใช้ต้องยาวเกิน 1 นิ้ว
3. กำหนดจำนวนเกลียวเฉพาะ เช่น ด้าย 2 เส้น ขนาดเบอร์ 30 ต้องมี 16 เกลียวใน 1 นิ้ว ด้าย 3 เส้น ขนาดเบอร์ 30 ต้องมี 13 เกลียวใน 1 นิ้ว ด้าย 4 เส้น มี 11 เกลียว ด้ายชนิดนี้เหนียวมาก ย้อมสีติดดี สีไม่ตก

ลักษณะผ้าถัก

ห่วงคล้องกันตามยาวเรียกว่าเวล ห่วงคล้องกันตามขวางเรียกว่า คอส จำนวนเวลและคอส ในผ้าหนึ่งตารางนิ้วแสดงว่า น้ำหนักหรือความหนาแน่นจำเพาะของผ้า จำนวนเวลบอกความละเอียดของผ้า ใช้มาตราวัดเป็นเกจ (gauge) ซึ่งหมายถึงจำนวนห่วงใน 1 นิ้วตามขวาง จำนวนห่วงมากเนื้อผ้ายิ่งละเอียด คือ ผ้า 16 เกจ จะละเอียดกว่า ผ้า 5 เกจ ผ้าเนื้อละเอียดจะบางยืดออกได้มากและไม่เป็นถุงแบบห่วงนิต

การระวังรักษา ผ้าถักทำได้สวยงามแบบเดียวกับผ้าทอ บางครั้งลวดลายดูสวยงามยิ่งกว่าเมื่อตัดเป็นเสื้อไม่หยักรั้งในขณะเคลื่อนไหว สำหรับผู้ที่มีรูปร่างสวยอยู่แล้ว ผ้าถักสามารถเปลี่ยนลักษณะของผ้าทำให้เข้ารูปได้สวยงาม ผ้าถักเมื่อเปียกไม่แนบเนื้อ ความหนาของผ้าเก็บไออุ่นจากร่างกายไว้ได้มาก ดั้งนั้นเมื่ออากาศหนาว ความเย็นจะสัมผัสกับไออุ่นนี้ก่อนที่จะถึงร่างกาย ทำให้สวมใส่รู้สึกอบอุ่นตลอดเวลา ผ้าถักเนื้อห่างอากาศถ่ายเทได้ดีเหมาะกับฤดูร้อน

ความแตกต่างระหว่างผ้าทอ กับ ผ้าถัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

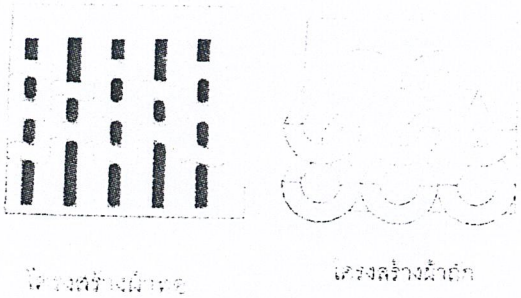

ภาพที่ 47 แสดงความแตกต่างของโครงสร้างผ้าทอ กับ ผ้าถัก

ตารางที่ 9 แสดงความแตกต่างระหว่างผ้าถักกับผ้าทอ

ผ้าทอ	ผ้าถัก
1. โครงสร้างผ้าเกิดจากการขัดกันของเส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่ง	1. โครงสร้างผ้าเกิดจากการเกี่ยวกันของห่วง
2. มีความยืดหยุ่นของผ้าน้อย เนื่องจากโครงสร้างเป็นการขัดกันของเส้นด้าย	2. มีความยืดหยุ่นของผ้ามากเนื่องจากโครงสร้างเป็นการเกี่ยวกันของห่วง
3. มีความทรงรูปของผืนผ้ามาก	3. มีความทรงรูปของผืนผ้าน้อยเพราะโครงสร้างของผ้าเกิดจากการเกี่ยวกันของห่วง
4. ริมผ้าจะรุ่ยง่าย	4. ริมผ้าไม่ค่อยรุ่ย
5. ระบายอากาศได้ดี	5. เก็บความร้อนได้ดี เพราะโครงสร้างห่วงสามารถเก็บอากาศและรักษาอุณหภูมิไว้ได้
6. ยับง่าย เนื่องจากการตั้งฉากของเส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่ง	6. ไม่ยับง่าย เนื่องจากโครงสร้างห่วงของผ้า

การทำความสะอาดผ้าถักควรใช้สบู่ที่เป็นกลาง ซักด้วยมือดีกว่าซักด้วยเครื่อง เมื่อซักสะอาดแล้วให้ม้วนกับผ้าขนหนู เอาน้ำออกให้มากเท่าที่จะเอาออกได้ ตากแบนราบไปตามพื้น เพราะน้ำหนักของน้ำอาจทำให้ห่วงเปลี่ยนรูปหรือขาดได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบ

ซิป ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืนโดยการรูดเปิด-ปิด โดยเย็บซิปให้ติดกับผ้า ให้แนวของรอยต่อตรงกันรูดฟันซิปให้ติดหรือแยกจากกัน ผ้า 2 ชิ้น จะติดหรือแยกจากกัน โดยมีทั้งซิปโลหะและซิปไนลอน ให้ความมั่นใจในการเปิดปิดมาก โดยในงานด้านเสื้อผ้านั้นซิปที่เรามักจะใช้มีอยู่หลายชนิดตามลักษณะการใช้งาน ดังนี้

1. ซิปแบบทั่วไป เป็นชนิดปิดท้าย มีเฉพาะตัวกั้นกลาง หรือมีทั้งตัวกั้นด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อซิปเปิดจนสุด มักใช้กับพวก กางเกง ที่มีตำแหน่งซิปอยู่ตรงด้านหน้า

ภาพที่ 48 แสดงรูปแบบซิปธรรมดา

2. ซิปแบบซ่อน เป็นซิปชนิดปิดท้ายเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะของซิปเมื่อติดเข้ากับชิ้นส่วนของเสื้อผ้าแล้วจะไม่เห็นตัวซิป มักใช้กับ กางเกงที่มีซิปด้านข้าง กระโปรง ชุดกระโปรง เป็นต้น

ภาพที่ 49 แสดงรูปแบบซิปซ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ซิปแบบเปิดท้าย เป็นซิปที่มีเดือยและสวมที่ปลายแถบผ้าทั้ง 2 ด้าน เพื่อให้สามารถแยกได้เป็นอิสระได้เมื่อรูดซิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดซิปปิด

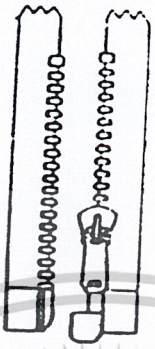

ภาพที่ 50 แสดงลักษณะซิปแบบเปิดท้าย

ยางยืด

ยางยืดเป็นวัสดุที่ช่วยในเรื่องของการปรับขนาด เพราะ มีความยืดหยุ่นสามารถรองรับขนาดที่แตกต่างกันได้ แต่ก็ไม่ควรมากจนเกินไป เช่น ยางยืดที่ขอบกระโปรง ขอบกางเกง ยางยืดที่ใช้อยู่นี้มีหลายขนาดด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น 0.5 cm ,2 cm ,2.5 cm ,4 cm ,เป็นต้น ดังภาพ

นอกจากนี้ยังมียางที่ใช้ในการเย็บเพื่อให้เกิดการย่น ซึ่งมีลักษณะเป็นด้ายเส้นเล็ก ใช้งานโดยใส่ไว้ที่กระสวยของจักร เมื่อเย็บลงไปบนผ้า ยางจะหดตัวทำให้ผ้าเกิดการย่น

ภาพที่ 51 แสดงขนาดต่างๆของยางยืด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ

แรงบันดาลใจในการออกแบบ

เนื่องจากเศษผ้าที่นำมาต่อ มีลักษณะเป็นชิ้นๆ และเมื่อผ่านการทดลอง ด้วยเทคนิคต่างๆ แล้วให้ความรู้สึกคล้ายกลีบดอกไม้ ดังนั้นจึงนำดอกไม้ที่เป็นสัญลักษณ์ประจำชาติไทย นั่นก็คือ กล้วยไม้ มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ ซึ่งมีมากมายหลายพันธุ์ ดังนั้นควรรู้จักถึงลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไปของกล้วยไม้ก่อน (พันธุ์กล้วยไม้ที่นำมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ คือ พันธุ์แวนด้า ซึ่งจะกล่าวต่อจากลักษณะทั่วไป)

ลักษณะทั่วไปของกล้วยไม้ (orchid)

กล้วยไม้จัดเป็น พืชใบเลี้ยงเดี่ยวกลุ่มใหญ่ อยู่ในวงศ์ ORCHIDACEA ปัจจุบันมีอยู่มากกว่า 796 สกุล 17,500 ชนิด และในจำนวนนี้มีถิ่นกำเนิดอยู่ในบ้านเรา ถึง 167 สกุล 1,140 ชนิด กล้วยไม้ไทยส่วนใหญ่ถือกำเนิดในป่า เติบโตอยู่ตามพื้นที่มีซากใบไม้ผุพังทับถมกันอยู่ เกาะอาศัยอยู่ตามต้นไม้ หรือซอกหินตามภูเขาสูง

ดอกกล้วยไม้มี 6 กลีบ แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดแรกเป็นกลีบเลี้ยง หรือ กลีบชั้นนอก อยู่ด้านบน 1 กลีบ (a) และด้านล่าง 2 กลีบ (b) ส่วนชุดของกลีบดอกหรือกลีบชั้นในนั้นมี 2 กลีบอยู่ด้านหลัง (c) และอีก 1 กลีบอยู่ด้านล่าง (d) ซึ่งมีรูปร่างลักษณะต่างออกไป เพื่อช่วยให้เกิดการถ่ายละอองเกสร เรียกว่า กลีบปาก หรือ กระเป๋า

ภาพที่ 52 แสดงส่วนต่างๆของกล้วยไม้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้เรายังสามารถ แบ่งกล้วยไม้ออกตามลักษณะของต้น ได้เป็น 3 ประเภทดังนี้

1. กล้วยไม้แตกกอ (sympodial pseudobulbous)

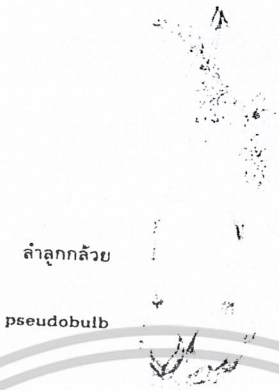

ภาพที่ 53 แสดงลักษณะของกล้วยไม้แตกกอ (sympodial pseudobulbous)

เป็นกล้วยไม้ที่เจริญเป็นกลุ่มประกอบด้วยต้นเล็กๆ ลักษณะเป็นลำหลายต้น เรียกว่า ลำลูกกล้วย มีใบเกิดที่ส่วนปลาย เมื่อต้นสมบูรณ์จะแตกช่อออกดอกจากปลายยอด โคนลำจะมีตาที่สมบูรณ์ 1 – 2 ตา ซึ่งหลังจากออกดอกแล้ว ตาจะแตกหน่อใหม่เรียกว่า "ลำหน้า" สลับซ้ายขวาไปเรื่อยคล้ายกับทอดเลื้อย ส่วนลำเก่าเรียก "ลำหลัง" ก็จะหยุดเจริญ สามารถแบ่งแยกกอไปปลูกใหม่ได้

2. กล้วยไม้ไม่แตกกอ (Monopodial pseudobulbous)

ภาพที่ 54 แสดงลักษณะของกล้วยไม้ไม่แตกกอ (Monopodial pseudobulbous)

มีลักษณะลำต้นเดี่ยวมีใบเกิดที่ยอดเจริญซ้อนทับกันสูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อต้นสมบูรณ์ จะแทงช่อดอกเกิดขึ้นที่ซอกใบส่วนรากแตกจากโคนลำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. กล้วยไม้ไม่มีลำต้น (sympodial non - pseudobulbous)

กล้วยไม้บางชนิดอย่างเช่นรองเท้านารี อาจจะไม่มีลำต้นเลย

ภาพที่ 55 แสดงลักษณะของกล้วยไม้ไม่มีลำต้น (sympodial non - pseudobulbous)

การปลูกเลี้ยงกล้วยไม้

สถานที่ปลูกควรมีแสงประมาณ 50 - 60 % ไม่ควรให้โดนแสงโดยตรง จะทำให้ใบและรากไหม้ได้ ใช้วัสดุที่ช่วยระบายน้ำและอากาศได้ดี อุ้มน้ำได้ดี แต่ไม่แฉะ และปลอดโรค เช่น ถ่าน อิฐทุบ กาบมะพร้าว เป็นต้น

ภาชนะปลูกที่ดี คือ กระเช้าไม้ หรือกระถางดินเผา เพราะผิวกระถาง มีความพรุน อากาศและน้ำผ่านเข้า – ออกได้ และเก็บความชื้นได้ดี รากเจริญเติบโตได้ดี และควรเลือกภาชนะที่มีขนาดเหมาะสมกับต้น

กล้วยไม้พันธุ์แวนด้า

แต่เดิมไม่ค่อยเป็นที่รู้จักนัก ทั้งๆที่เป็นกล้วยไม้ป่าพันธุ์แท้มีถิ่นกำเนิดในประเทศไทยหลายชนิด จัดอยู่ในประเภทกล้วยไม้อิงอาศัยขึ้นอยู่ตามคาบไม้ มีรากขนาดใหญ่ทอดห้อยยึดเกาะ และกินอากาศ,อาหารธาตุ มีลักษณะการเจริญเติบโตทางยอดกล่าวคือเป็นกล้วยไม้ประเภทไม่แตกกอ (Monopodial pseudobulbous) ลักษณะเฉพาะ คือ ใบรูปขอบขนาน พับเอียงขึ้นเป็นราง ใบหุ้มลำต้นซ้อนค่อนข้างถี่ ปลายใบตัดเฉียงมีรอยหยักเว้า การให้ดอกออกเป็นช่อยาวตั้ง หรือโน้มเหยียดออกจากซ่อใบ มีดอกในแต่ละช่อหลายๆดอก

ลวดลายบนดอกก็จะเป็นลายจุดประ หนัก เบา เล็ก ใหญ่ คล้ายกับการ สะบัดสีลงบนกลีบดอก มีด้วยกันมากมายหลายสี นับตั้งแต่ ชมพูสดไส แดง แดงม่วง แดงอมน้ำตาล สีเทาหม่น และเปลี่ยนทิศทางสีฟ้าจนกระทั่งม่วงเข้มมืด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

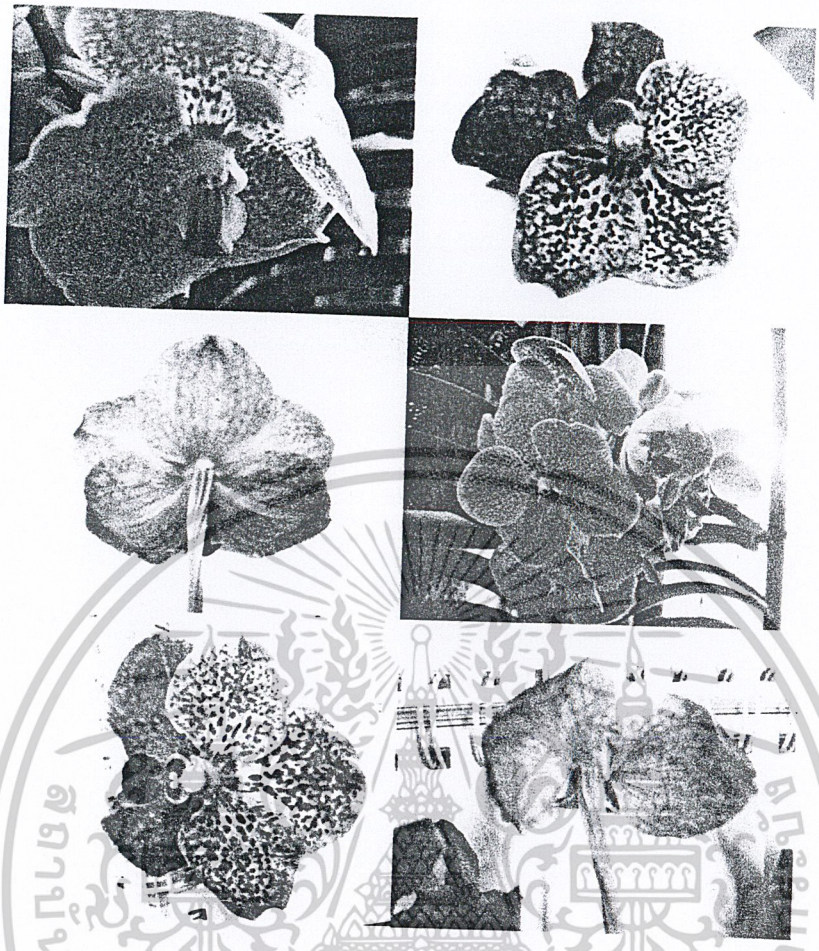

ภาพที่ 56 แสดงลักษณะของดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า

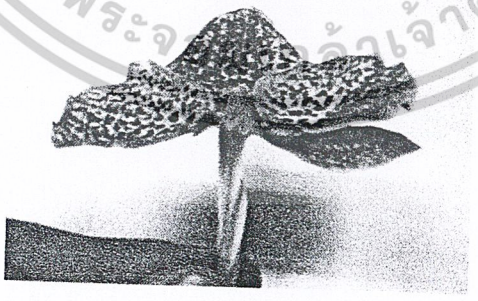

ภาพที่ 57 แสดงภาพตัดของดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลที่มาในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

เนื่องจากในการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น ต้องคำนึงถึงแนวโน้มแฟชั่น ด้วยเหตุผล ดังนี้

1. เสื้อผ้าชุดนั้นไม่ล้าสมัย ซึ่งมีผลโดยตรงคือ ลดความเสี่ยงด้านการขาย
2. สามารถทำงานออกแบบได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีรูปเสื้อผ้าแบบมากมาย

ดังนั้นจึงนำข้อมูลจาก www.wgsn.com ซึ่งเป็น web site ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ แนวโน้มต่างๆ ของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ทั้งรูปทรง สีสัน การแต่งหน้า นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเพื่อเป็น แนวทางในการออกแบบ สำหรับ fashion designer อีกด้วย ซึ่งในการออกแบบนี้ ได้อิงจากแนวโน้มฤดูกาลหน้า (summer 2003) ซึ่งมีข้อมูลต่างๆดังนี้

1. รูปแบบเสื้อ summer 2003 มีดังนี้ มีด้วยกันทั้งสิ้น 10 แบบ

ภาพที่ 58 แสดงรูปแบบเสื้อปี 2003

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

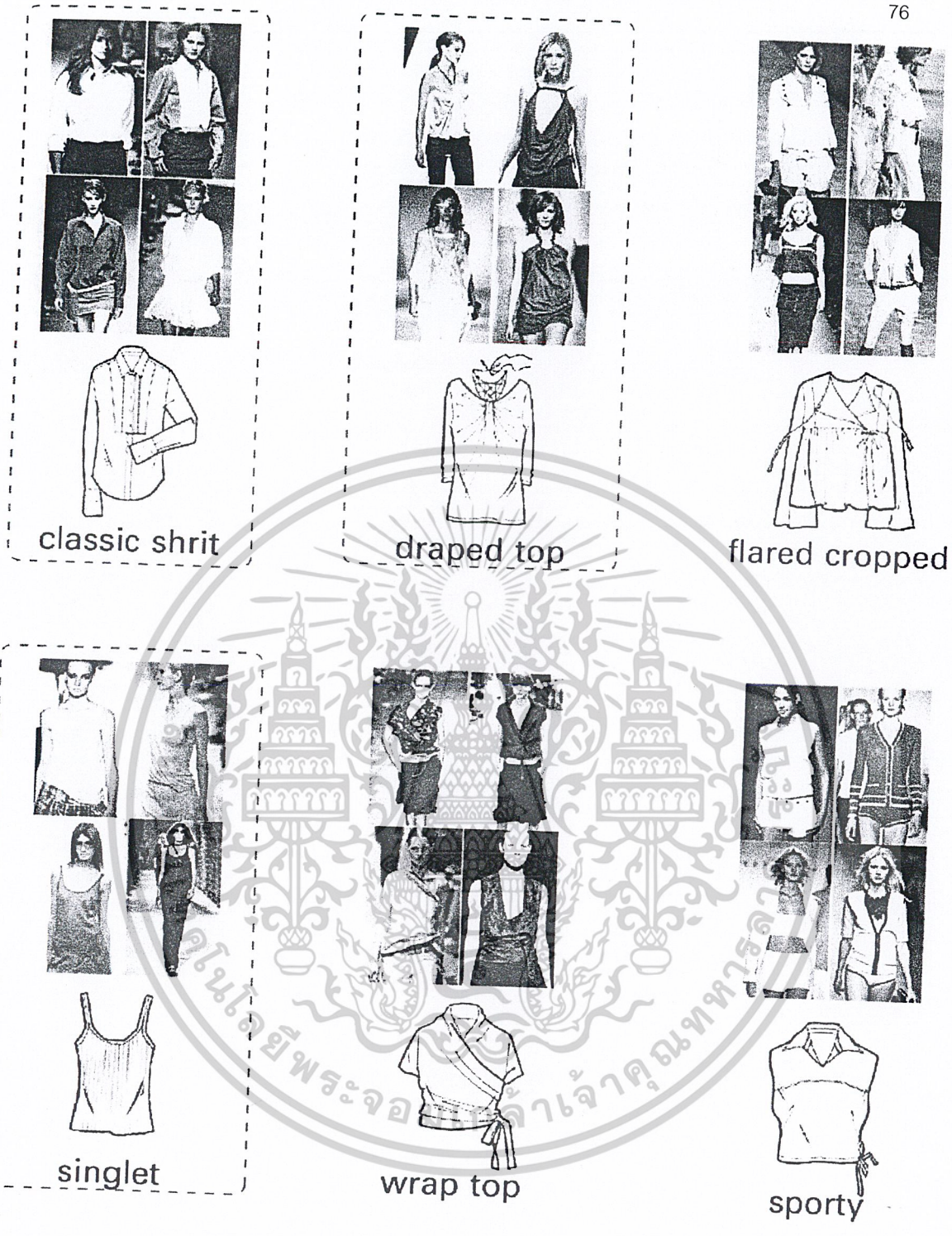

ภาพที่ 59 แสดงรูปแบบเสื้อปี 2003 (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. รูปแบบกางเกง summer 2003 มีดังนี้ มีทั้งสิ้น 9 แบบ

boxy casual short

woven knicker

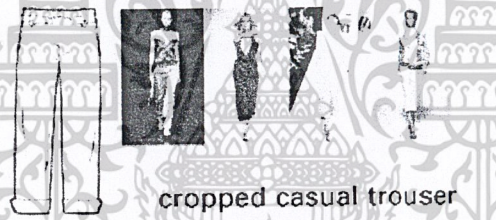

cropped casual trouser

casual asymmetric dungarees

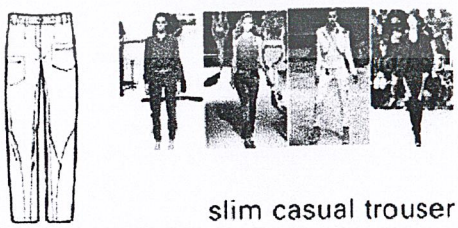

slim casual trouser

ภาพที่ 60 แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

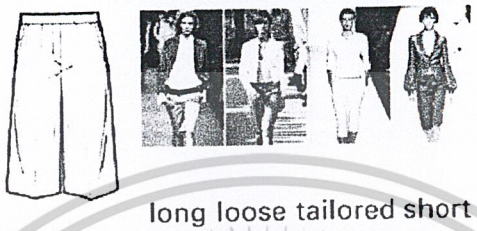

ภาพที่ 61 แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003 (ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. รูปแบบกระโปรง summer 2003 มีดังนี้

ภาพที่ 62 แสดงรูปแบบกระโปรง summer ปี 2003

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. รูปแบบชุดกระโปรง summer 2003 มีดังนี้

ภาพที่ 63 แสดงรูปแบบกางเกง summer ปี 2003

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต

2.6.1 เทคนิคในการทดลองสร้างลวดลายบนชิ้นผ้า

- **การย้อม** ได้ผลการทดลองต่างๆดังนี้

1. นำชิ้นเศษผ้ามาตะกุยให้เป็นเส้นด้าย แล้วนำไปย้อม

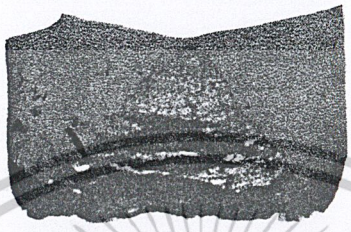

ภาพที่ 64 แสดงผลการทดลองการย้อมเศษผ้าที่ผ่านการตะกุย

2. นำชิ้นเศษผ้ามาเย็บให้เป็นรูปแบบที่ต้องการจากนั้นนำไปมัดย้อม

ภาพที่ 65 แสดงผลการทดลองการย้อมด้วยวิธีมัดย้อม

3. นำชิ้นเศษผ้ามาเย็บให้เป็นรูปแบบที่ต้องการจากนั้นนำไปเย็บแล้วรูด เพื่อสร้างลวดลาย แล้วย้อม

ภาพที่ 66 แสดงการทดลองการย้อมด้วยวิธีเย็บรูดสร้างลวดลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. นำเศษผ้าสีอื่นที่ไม่ใช่สีขาวมาย้อม (ชิ้นที่ทำการทดลองนี้ใช้สีครีม) แล้วย้อมด้วยสีม่วง

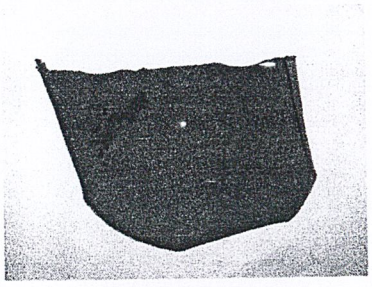

ภาพที่ 67 แสดงการทดลองย้อมสีบนผ้าที่ไม่ใช่สีขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **การกัดสีผ้า**

เป็นการใช้สารกัดสี เช่น คลอรีน มาหยดลงบนผ้าสีพื้นเพื่อให้เกิดเป็นลวดลาย ได้ผลต่างๆ ดังนี้

1. นำเศษผ้าสีอ่อนที่ทำการย้อมแล้วมาทำกัดสี

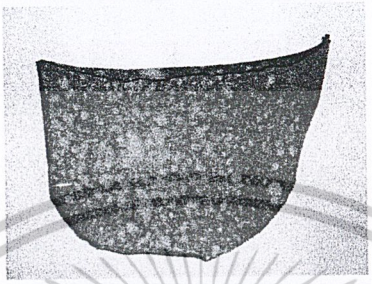

ภาพที่ 68 แสดงผลการกัดสีผ้า ที่ทำการย้อมด้วยสีรีแอคทีฟ

2. นำเศษผ้าสีเข้มมาทำการกัดสี ในขณะแห้ง

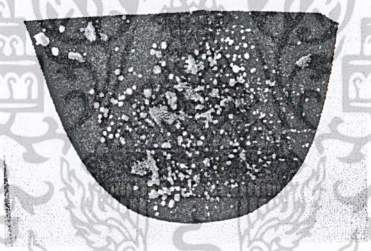

ภาพที่ 69 แสดงผลการกัดสีผ้า ที่มาจากโรงงานในขณะแห้ง

3. นำเศษผ้าสีเข้มมาทำการกัดสี ในขณะเปียก

ภาพที่ 70 แสดงผลการกัดสีผ้า ที่มาจากโรงงานในขณะเปียก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. นำเศษผ้าสีอ่อนมาผ่านการจุ่มสี แล้วอบแห้ง จากนั้นนำมาทำการกัดสี

ภาพที่ 71 แสดงผลการกัดสีผ้า ที่ผ่านการจุ่มสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **การวาดลวดลาย** (paint)

เป็นเทคนิคการวาดลวดลายเส้นลงบนเศษผ้า โดยลวดลายนั้นเป็นลายที่อยู่บนด้านหลังของกลีบดอกกล้วยไม้ ซึ่งผลการทดลองมีดังนี้

1. วางลวดลายขณะที่เปียกน้ำ

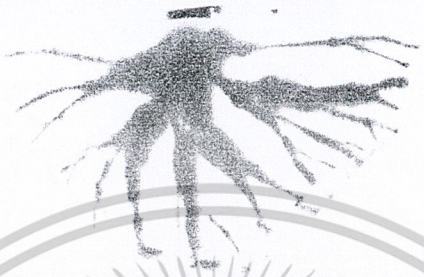

ภาพที่ 72 แสดงเทคนิคการวาดลายขณะที่เศษผ้าเปียกชื้น

2. วางลวดลายขณะเศษผ้าแห้ง

ภาพที่ 73 แสดงเทคนิคการวาดลายขณะเศษผ้าแห้ง

3. นำเศษผ้าสีขาวมาทำการ paint ไล่สี ขณะที่ผ้ายังเปียกชื้นอยู่

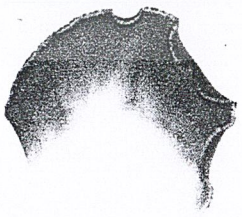

ภาพที่ 74 แสดงการ paint ไล่สีบนเศษผ้าสีขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. นำเศษผ้าที่ไม่ใช่สีขาวมาทำการ paint ไล่สี (ในที่นี้ใช้สีครีม)

ภาพที่ 75 แสดงการ paint ไล่สีบนเศษผ้าที่ไม่ใช่สีขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **การสลัดสี**

เป็นเทคนิคที่ทำได้ง่าย มีความรวดเร็ว และสามารถให้ลวดลายใกล้เคียงกับ กล้วยไม้ พันธุ์ แวนด้า ที่เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ ส่วนสีสันก็สามารถทำได้ตามต้องการ โดยขั้นตอนการทำมีดังนี้

1. นำผ้าแช่ในน้ำ จนน้ำสามารถซึมเข้าสู่เนื้อผ้าได้ เพื่อให้สีเกิดการซึมกระจายเกิดเป็นลวดลาย
2. การเรียงเศษผ้าให้เต็มพื้นที่ ที่จะทำการสลัดสี ดังภาพ

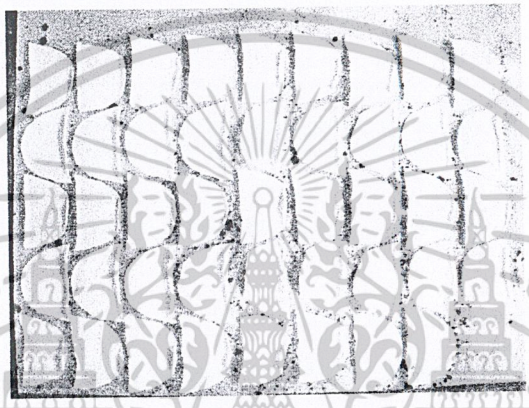

ภาพที่ 76 แสดงการเรียงเศษผ้าให้เต็มพื้นที่

3. รอให้ผ้าหมาดตามความต้องการ เช่น รอประมาณ 5 นาที หรือ 10 นาที เพราะจะให้ผลของลวดลายที่ต่างกัน
4. จากนั้น ทำการสลัดสี ที่ต้องการลงไปให้ทั่วทั้งพื้นที่

ภาพที่ 77 แสดงการสลัดสีลงบนเศษผ้าเต็มพื้นที่

5. จากนั้นนำไปตากแห้งแล้วทำการอบไอน้ำ เพื่อให้สีติดบนเนื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะของชิ้นงาน

1. สลัดสีลงบนผ้าที่เปียกชุ่ม (สลัดทันทีหลังจากเอาผ้าขึ้นจากน้ำ)

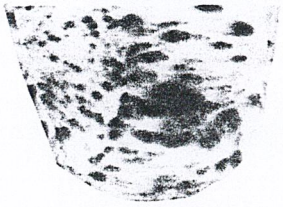

ภาพที่ 78 แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสีทันทีเอาขึ้นจากน้ำ

2. สลัดสีลงบนผ้าหลังจากนำขึ้นจากน้ำ 5 นาที

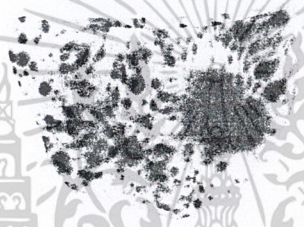

ภาพที่ 79 แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 5 นาที

3. สลัดสีลงบนผ้าหลังจากนำขึ้นจากน้ำ 10 นาที

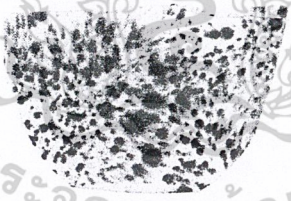

ภาพที่ 80 แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 10 นาที

4. สลัดสีลงบนผ้าหลังจากนำขึ้นจากน้ำ 15 นาที

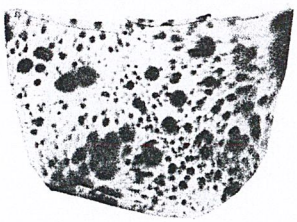

ภาพที่ 81 แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 15 นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สลัดสีลงบนผ้าหลังจากนำขึ้นจากน้ำ 30 นาที

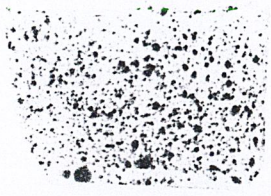

ภาพที่ 82 แสดงลักษณะของเศษผ้าที่ถูกสลัดสี หลังจากผึ่งไว้ 30 นาที

6. พรมน้ำลงบนผ้าแห้งก่อน จากนั้นทำการสลัดสีลงบนผ้า

ภาพที่ 83 แสดงลักษณะของเศษผ้าแห้งที่ถูกพรมน้ำก่อนถูกสลัดสี

7. พรมน้ำลงบนผ้าแห้งก่อน จากนั้นทำการสลัดสี 2 สีลงบนผ้า

ภาพที่ 84 แสดงลักษณะของเศษผ้าแห้งที่ถูกพรมน้ำก่อนถูกสลัดสี 2 สี

8. สะบัดสีลงบนผ้าขาว หลังจากนำขึ้นจากน้ำ 10 นาที

ภาพที่ 85 แสดงลักษณะของเศษผ้าสีขาว ที่ถูกสะบัดสีหลังจากผึ่งไว้ 10 นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. สะบัดสีลงบนผ้าขาว หลังจากนำขึ้นจากน้ำ 15 นาที

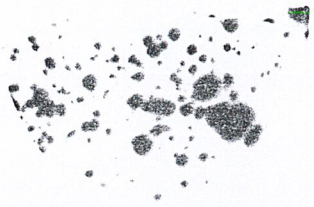

ภาพที่ 86 แสดงลักษณะของเศษผ้าสีขาว ที่ถูกสะบัดสีหลังจากผึ่งไว้ 10 นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **การเพิ่มผิวสัมผัสให้กับชิ้นผ้า**

เป็นอีกวิธีในการสร้างลวดลาย และ เพิ่มผิวสัมผัสให้กับ ชิ้นเศษผ้า ซึ่งได้ทำการทดลอง 2 วิธีคือ ตีเกร็ด และ จับจีบ ผลการทดลองมีดังนี้

1. ตีเกร็ดแบบแนวตรง

ภาพที่ 87 แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวตรง

2. ตีเกร็ดแบบแนวทะแยง

ภาพที่ 88 แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวตรง

3. ตีเกร็ดแบบแนวขวาง

ภาพที่ 89 แสดงลักษณะการตีเกร็ดแนวขวาง

4. การเย็บแบบจับจีบ

ภาพที่ 90 แสดงลักษณะจับจีบแล้วเย็บ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การย่อยเศษผ้ายืดให้เป็นเส้นใย ซึ่งมีกรรมวิธีต่างๆ ดังนี้

- นำชิ้นผ้ามาเตรียมไว้

ภาพที่ 91 แสดงลักษณะชิ้นผ้าจากโรงงาน

- นำมาตะกุยบริเวณปลายชิ้นผ้า แต่ไม่ต้องให้สุดถึงริมดังภาพ

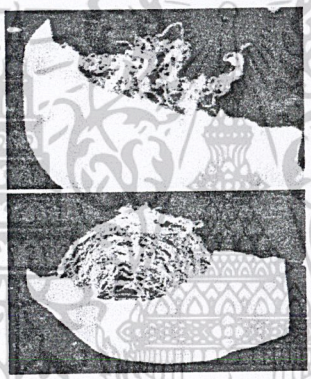

ภาพที่ 92 แสดงลักษณะการตะกุยแบบไม่สุดถึงริมผ้า

- นำมาตะกุยบริเวณปลายชิ้นผ้า ให้สุดถึงริมดังภาพ

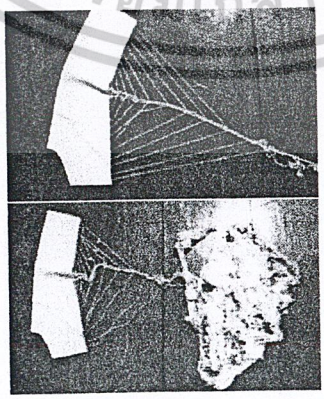

ภาพที่ 93 แสดงลักษณะการตะกุยแบบสุดถึงริมผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.2 **เทคนิคการทดลองต่อเศษผ้า**

- การเย็บ

1. เย็บโดยการนำเศษผ้ามาวางตำแหน่ง เพื่อต่อให้เป็นรูปแบบที่ต้องการ เช่น แบบดอกไม้ ซึ่งมีวิธีทำดังภาพ

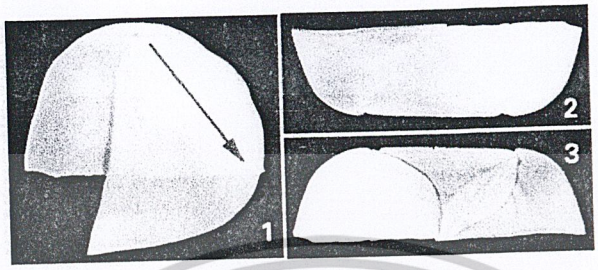

ภาพที่ 94 แสดงขั้นตอนการเย็บให้เป็นรูปแบบดอกไม้

มีขั้นตอนการทำดังนี้

1. นำเศษผ้ามาวางในลักษณะดังกล่าว แล้วเย็บตามลูกศร ทำทั้งซ้ายและขาว
2. เมื่อเย็บเสร็จทั้ง 2 ข้างจะได้ดังภาพที่ 2
3. เมื่อพลิกชิ้นงานกลับขึ้นมาจะได้ดังภาพที่ 3
4. จากนั้นนำ ชิ้นงานในภาพที่ 3 จำนวน 2 ชิ้นมาต่อกันก็จะเสร็จสมบูรณ์

ภาพที่ 95 แสดงการต่อผ้าเป็นรูปดอกไม้

2. เย็บต่อให้เป็นแถบเส้นตรง

ภาพที่ 96 แสดงการเย็บต่อให้เป็นแถบเส้นตรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เย็บต่อให้เป็นแบบชิ้นวงกลม มาต่อกัน

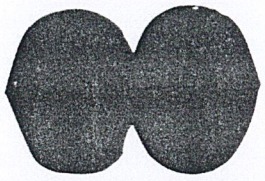

ภาพที่ 97 แสดงการเย็บต่อให้เป็นแบบชิ้นวงกลม มาต่อกัน

4. เย็บต่อกันแบบซ้อนเป็นแนวตรง

ภาพที่ 98 แสดงลักษณะการต่อด้วยการเย็บแบบซ้อนเป็นแนวตรง

5. เย็บต่อกันแบบซ้อนเป็นเส้นตรง และใช้ยางยืดเย็บบริเวณแนวกลาง

ภาพที่ 99 แสดงลักษณะการต่อด้วยการเย็บยางยืดบริเวณแนวกลาง

6. เย็บต่อกันแบบซ้อนกันและใช้ยางยืดเย็บขอบ

ภาพที่ 100 แสดงลักษณะการต่อแบบใช้ยางยืดเย็บแนวขอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. นำชิ้นงานที่จับจีบ 2 ชิ้นมาเย็บต่อกัน

ภาพที่ 101 แสดงการต่อชิ้นงานที่จับจีบ 2 ชิ้นมาเย็บต่อกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- **ใช้ผ้ากาว**

เนื่องจาก ผ้ายืดมีลักษณะเป็นชิ้น ดังนั้นจึงมีแนวคิดว่าเราสามารถทำการออกแบบลวดลายได้ง่ายเมื่อยึดบนผ้ากาว ซึ่งได้มีการทดลองดังนี้

1. เป็นการใช้เศษผ้าวางลายบนผ้ากาวในแบบที่ต้องการจากนั้นก็นำไปรีดให้ผ้ายืดติดบนผ้ากาวก็จะได้ดังภาพ

ภาพที่ 102 แสดงการยึดผ้ายืดบนผ้ากาว

2. เป็นการใช้เศษผ้าวางลายบนผ้ากาวในแบบที่ต้องการจาก บริเวณช่องว่างที่เหลือนำใยผ้าที่ตะกุยได้วางลงไปให้เต็ม จากนั้นนำไปรีดก็จะได้ดังภาพ

ภาพที่ 103 แสดงการยึดเศษผ้า และใยผ้ายืด บนผ้ากาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.3 การออกแบบลวดลาย

การออกแบบลายผ้า

การออกแบบลายผ้า จะต้องมีความเข้าใจถึงองค์ประกอบหลัก 2 อย่าง ที่จะก่อให้เกิดความสวยงามคือ

1) ลวดลาย (Pattern)

2) สี (Color)

ลวดลาย

ลวดลาย หรือ ลายผ้า เป็นสิ่งที่เกิดจาการออกแบบ ที่จะดึงความสนใจได้ ลายผ้าอาจเกิดจากการนำเอารูปทรงทางธรรมชาติ รูปทรงเรขาคณิต หรือ รูปร่างอิสระเป็นพื้นฐาน หรือประยุกต์ในการออกแบบ

ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้านั้น การพิมพ์ผ้าด้วยการสกรีน จะเป็นวิธีการที่นิยมกันในการทำให้เกิดลวดลายบนผืนผ้า สามารถออกแบบได้อย่างกว้างขวางและอิสระมากกว่าการย้อมลวดลาย หรือการทอลาย กรรมวิธีการผลิตใช้ระบบอุตสาหกรรม ผลิตได้ทีละมากๆ และมีความสม่ำเสมอของคุณภาพดี

1. ลักษณะของลวดลาย

ลักษณะของลวดลายที่จะใช้ในการออกแบบ สามารถจัดแบ่งลวดลายออกได้ 5 ประเภท

1) ลายดอกไม้ หมายถึง การใช้ส่วนประกอบต่างๆของพืชมาใช้ในการออกแบบ

2) ลายสัตว์ ได้แก่ ลวดลายที่มีการนำเอารูปลักษณะโครงสร้างของสัตว์มาใช้ในการออกแบบ รวมทั้งโครงสร้างของคน

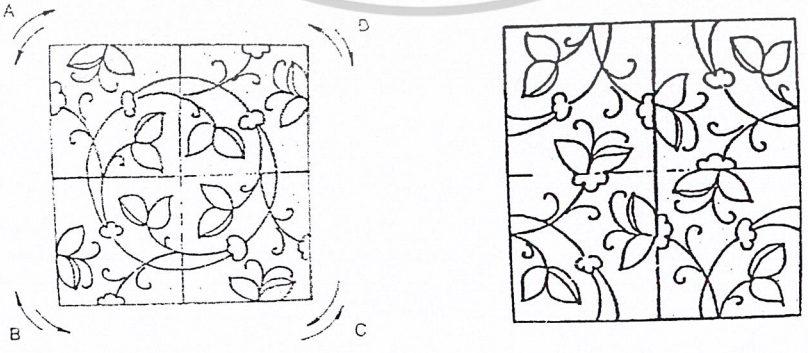

ภาพที่ 104 แสดงการเขียนลายลงในกรอบ และ การทำ repeat ลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การต่อลายในลักษณะต่างๆ

การต่อลายเป็นการนำเอาลายมาต่อกันจนเกิดเป็น แพทเทิร์น และการทำให้เกิดซ้ำกัน การต่อลายแบ่งออกเป็น 8 แบบ คือ

1) การต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม (The Square Network)

เกิดจากการขัดกันของเส้นแนวตั้ง และเส้นแนวนอน ถ้าเกิดจากเส้นล้วนๆ ก็จะทำให้เกิดผ้าตาราง (ตาหมากรุก) โครงสร้าง Square หลายแบบโดยการเรียงต่อเนื่อง การเรียงกลับ การใช้ลักษณะสะท้อนของกระจก

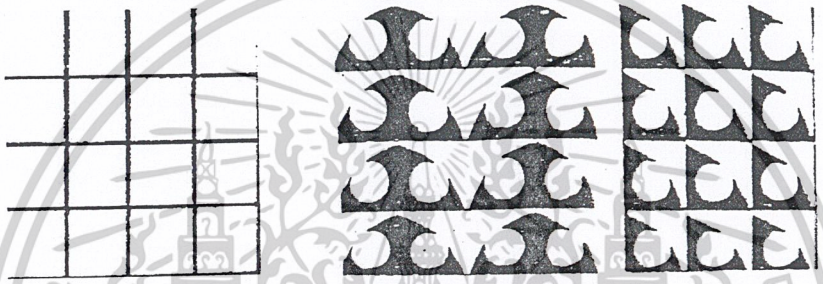

ภาพที่ 105 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม

2) การต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน (The Brick Network) และแนวตั้ง (Half – drop Network)

Brick เป็นการเรียงสี่เหลี่ยมแบบอิฐตั่งในแนวนอนและแนวตั้ง ซึ่งแต่ละแบบเกิดจากการจัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส

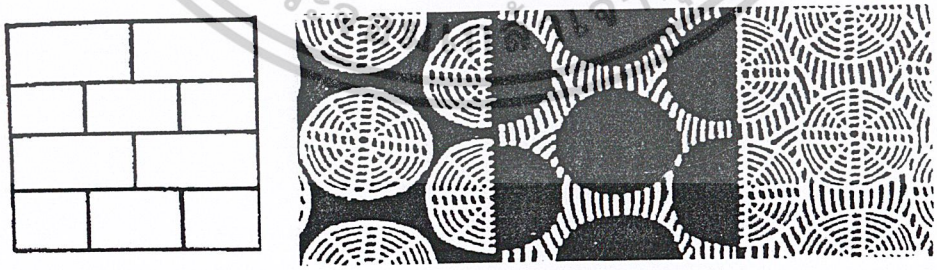

ภาพที่ 106 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

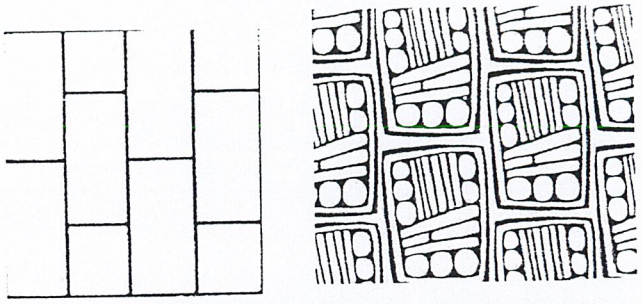

ภาพที่ 107 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง

(Half – Drop Network)

3) การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน (The Diamond Network)

ลักษณะ Diamond จะเกิดจากเส้นทแยงมุมของสี่เหลี่ยมจตุรัสซึ่งทำมุม 45 $^{\circ}$ กับแนวระนาบ การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร จะให้ความรู้สึกเบาละเอียดอ่อน และมี Movement นอกจากนี้ สามารถเล่นน้ำหนักในการมองเห็นได้เป็นอย่างดี

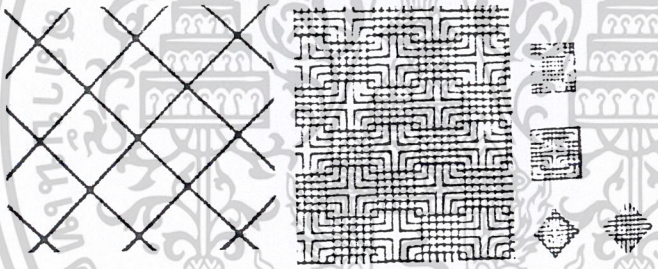

ภาพที่ 108 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร

4) การต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม (The Triangle Network)

เป็น Network ที่มีประโยชน์ในการออกแบบมาก เพราะสามารถรวมกันเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สี่เหลี่ยมผืนผ้า หกเหลี่ยมและแปดเหลี่ยม

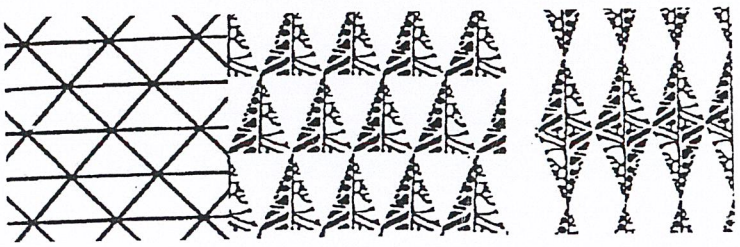

ภาพที่ 109 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) การออกแบบในลักษณะลวดตาข่าย (The Ogee Network)

เป็น Network ที่ดัดแปลงจากสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนหรือจัตุรัส โดยใช้ลักษณะ S – Curved เนื่องจากเส้นกรอบที่โค้ง Ogee จึงเหมาะกับลายของกระดาษ Wall Paper

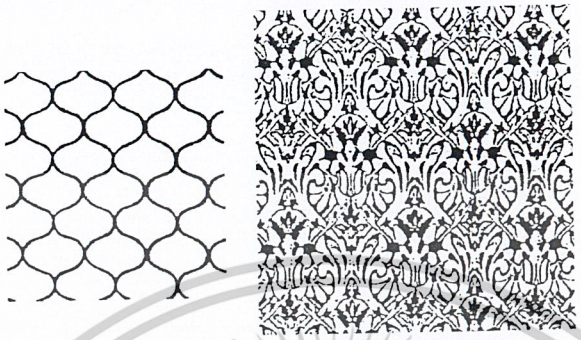

ภาพที่ 110 แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย (The Ogee Network)

ภาพที่ 111 แสดง Wall Paper ออกแบบโดยนำ Ogee Network

2 Network มา Overlab กัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) การต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม (The Hexagon Network)

เป็น Network ที่เกิดจากรูปหกเหลี่ยม ที่เป็นลวดลายในธรรมชาติ เช่น ลายบนหลังเต่า เกล็ดหิมะ และโครงสร้าง (crystal) ต่างๆ ความรู้สึกของ Pattern ที่เกิดจากการจัดเรียงของ Hexagon จะให้ความรู้สึกมีระเบียบและสมดุล (Stability)

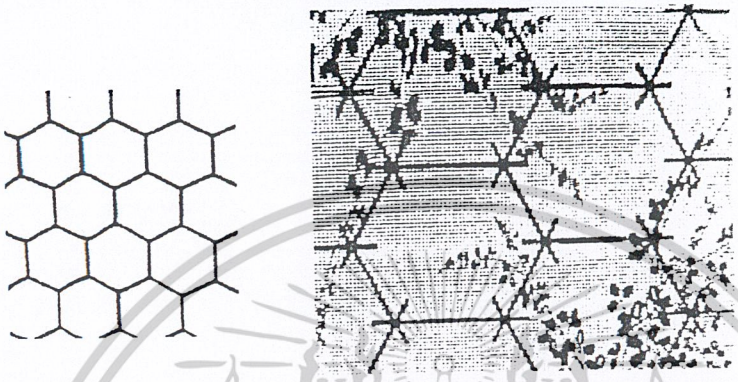

ภาพที่ 112 แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม

7) การต่อลายในลักษณะวงกลม (The Circle Network)

การต่อลายในลักษณะนี้จะเป็นการนำวงกลมมาซ้อนกัน ทำให้เกิด Scale Network การออกแบบแพทเทิร์นจากวงกลมเป็นเรื่องยาก เนื่องจากวงกลมมีความเหมือนกันและสมบูรณ์ในแบบตัวเอง จึงทำให้มีความรู้สึกมีชีวิตชีวา มีความเคลื่อนไหวเป็นเอกภาพ

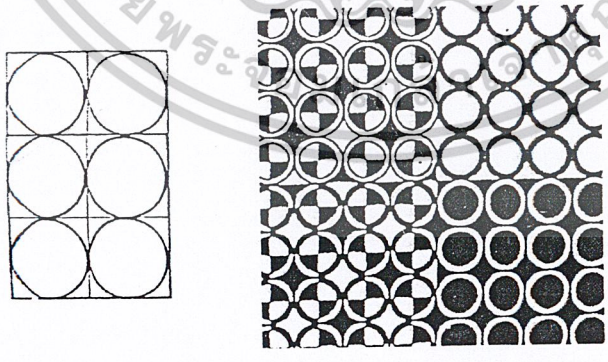

ภาพที่ 113 แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8) การต่อลายในลักษณะ Scale Network

เป็นลายที่อาจได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ ได้แก่ ลวดลายเกล็ดปลาหรือขนนก ซึ่ง Scale Network มีการใช้มาตั้งแต่ยุคโบราณ เช่น ใช้บนพรมของอเมริกัน

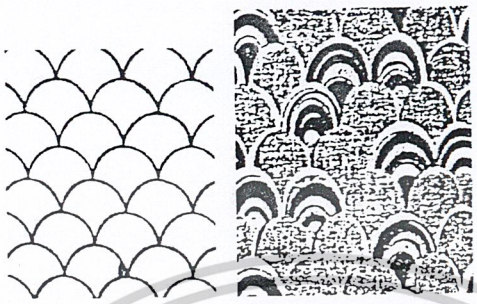

ภาพที่ 114 แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ระบบการวางลาย (System or Pattern of Arrangement)

หมายถึง การจัดวางรูปแบบของลวดลายที่ได้ออกแบบไว้แล้วลงบนผืนผ้าให้สวยงาม เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย แบ่งออกเป็น 2 ระบบ คือ

ระบบเนื้อที่จำกัด

หมายถึง แบบลวดลายที่ตกแต่งนั้นมีขอบเขตจำกัด หรืออาจจะเรียกว่า ลายเฉพาะแห่ง (Spot Design) ลายเฉพาะแห่งจะต้องมีเนื้อที่ลวดลายน้อยกว่าเนื้อที่พื้น แต่ลายนั้นมีส่วนต่อเนื่องกัน บางครั้งจะไม่ใช่ลายเฉพาะแห่ง ลายประเภทนี้ เช่น ลายแถบ ลายริม ลายแถบหรือลายริมมักจะเป็นแนวยาว และมีขอบเขตจำกัด เช่น ลายกระเบื้อง ลายพรม ลายขอบสำหรับตกแต่งริม

ภาพที่ 115 แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม

ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

หมายถึง ลวดลายที่กระจายเต็มผืนผ้า (All over Design) คือลวดลายที่แผ่กระจายเต็มหน้ากว้างของผ้า และต่อเนื่องไปตามความยาวของผ้าโดยไม่มีที่สิ้นสุด มีลักษณะต่างๆ เช่น

- เป็นลายลอยตัว Motif แต่ละตัวอยู่ห่างกัน ไม่มีการเชื่อมโยงกัน มีพื้นที่ผืนผ้ามากกว่าพื้นที่ลวดลาย
- เป็นลายที่เชื่อมโยงกัน เนื้อที่ลายและพื้นที่ผืนผ้าที่ว่างจะพอๆกัน
- ลายที่ต่อเนื่องกันตลอด เห็นเนื้อที่ว่างเพียงเล็กน้อย หรือไม่เห็นเลย

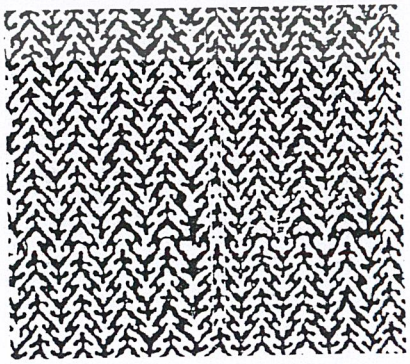

ภาพที่ 116 แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์

ขนาดของลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ ไม่มีข้อจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ในความรู้สึกการมอง สามารถแยกได้ดังนี้ คือ

1) ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก มีส่วนละเอียดมากสามารถใช้งานได้มาก ครอบคลุมเกือบทุกประเภท แต่ลวดลายไม่เด่นชัด ลวดลายขนาดจิ๋วนี้ในด้านการพิมพ์ยุ่งยาก เพราะทำให้แม่พิมพ์อุดตันได้ง่าย

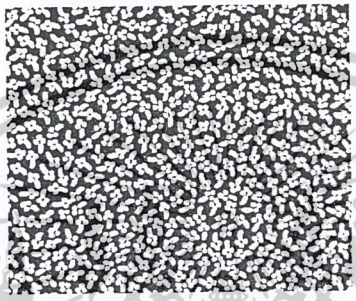

ภาพที่ 117 แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว

2) ลายขนาดเล็ก (Small)

ลายโตกว่าลายขนาดจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มากใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ ผ้าพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีตลาดเป็นลายขนาดเล็กสามารถนำไปใช้งานได้อย่างกว้างขวาง

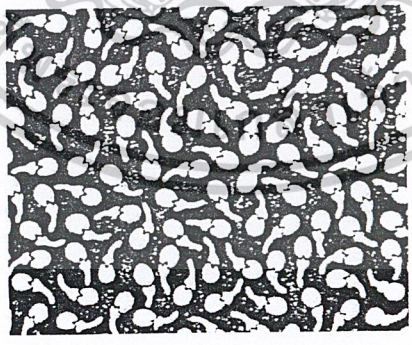

ภาพที่ 118 แสดงลวดลายขนาดเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ลายขนาดกลาง (Medium)

เป็นลายที่มีขนาดลายใหญ่กว่าลายขนาดเล็กนี้ หรือ เท่ากัน แต่มีตำแหน่งการวางห่างกว่ากัน มีช่องว่างมากกว่า เป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควร แต่การใช้งานได้ไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็ก เพราะต้องคำนึงถึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์

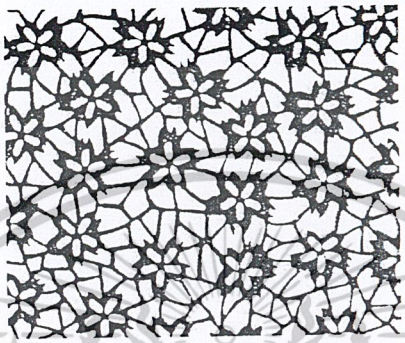

ภาพที่ 119 แสดงลวดลายขนาดกลาง

4) ลายขนาดใหญ่ (Large)

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายขนาดกลางขึ้นไป ส่วนมากออกแบบเพื่อใช้ในงานเฉพาะอย่าง เป็นต้น ผ่าคลุมเตียง ผ้าม่าน

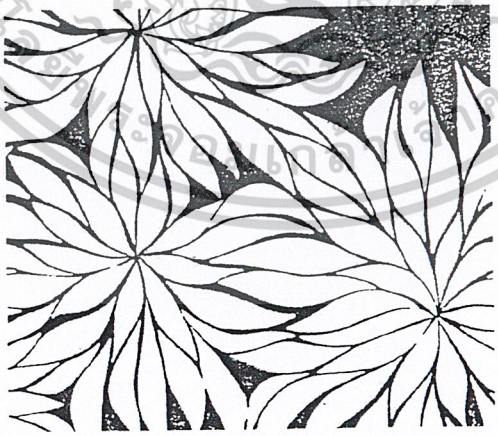

ภาพที่ 120 แสดงลวดลายขนาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้าลวดลายเป็นแบบ Free Form แล้ว จะเทียบขนาดตามความรู้สึกในการมองไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว แต่ถ้าเป็นลายในแบบ Geometric Form อาจจะใช้วงกลมแทนขนาดของลวดลายในขนาดต่างๆ ได้ ดังนี้

1) ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

2) ลายขนาดเล็ก (Small)

3) ลายขนาดกลาง (Medium)

4) ลายขนาดใหญ่ (Large)

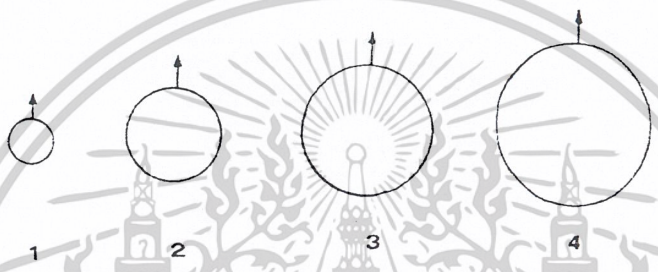

ภาพที่ 121 แสดงขนาดของลาย

5. จิตวิทยากับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้า ต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วนเพื่อมาเป็นมูลฐานที่จะออกแบบให้เหมาะสมกับความต้องการ พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ

สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการ ขึ้นอยู่กับแรงขับและแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกัน คุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการบริการ จะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อ สิ่งจูงใจในด้านลวดลาย เช่น สีและลวดลาย รวมทั้งเนื้อผ้า จะทำให้ได้ลักษณะที่สวยงามและได้รับความนิยม

การกระตุ้นหรือเร้าใจ จูงใจขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเร้า ได้แก่

1) ขนาด ในลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อที่มีลวดลายขนาดใหญ่ ย่อมไม่เหมาะกับคนรูปร่างเล็ก ผ้าม่านสำหรับอาคารบ้านเรือน ต้องไม่มีลวดลายใหญ่จนเกินไป

2) การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า ลวดลายที่ต่อเนื่องกัน ชักจูงสายตาของผู้พบเห็นให้ติดตามจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวได้ (Motif)

3) ความเข้มของสิ่งเร้า ในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่มีความสว่าง แลดูสดใส ย่อมเร้าใจผู้ซื้อได้ดีกว่า สีที่ขรึมดูมัวหมอง ทำให้ความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางเศร้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้า ถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มาก เช่น การใช้สีเข้มปนกับสีอ่อน หรือ ใช้สีสดสลับกับสีขุ่น หรือการเปลี่ยนแปลงขนาดของลวดลาย ทั้งขนาดใหญ่ และเล็กปนกันอยู่อย่างมีจังหวะ และ กลมกลืน

5) การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลวดลายผ้าที่ซ้ำๆ กัน แต่วางอยู่อย่างมีระเบียบ จะเพิ่มความเร้าใจให้ต้องการมากขึ้นได้

6) การผ่านประสาทสัมผัสหลายๆ ครั้ง ถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาทหลายๆ ทาง จะช่วยให้การรับรู้สมบูรณ์ มากกว่าการใช้ประสาทสัมผัสเพียงทางด้านเดียว สำหรับลักษณะเช่นนี้ เมื่อนำมาใช้ในการออกแบบลวดลาย โดยการใช้ลวดลายแบบ 3 มิติ จะทำให้ผ้าเป็นมัน น่าสัมผัส จะทำให้ผ้านั้นเป็นที่นิยมมากกว่าปกติ

7) ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้า มีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลาย ลักษณะและคุณสมบัติ จะมีประสิทธิภาพดียิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และไม่มีความเปลี่ยนแปลงแปลกใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.4 ข้อมูลวิธีการสร้าง แบบเสื้อสตรี, กระโปรงสตรี, กางเกงขาสั้น

การสร้างแบบเสื้อสตรี

- การสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหน้า

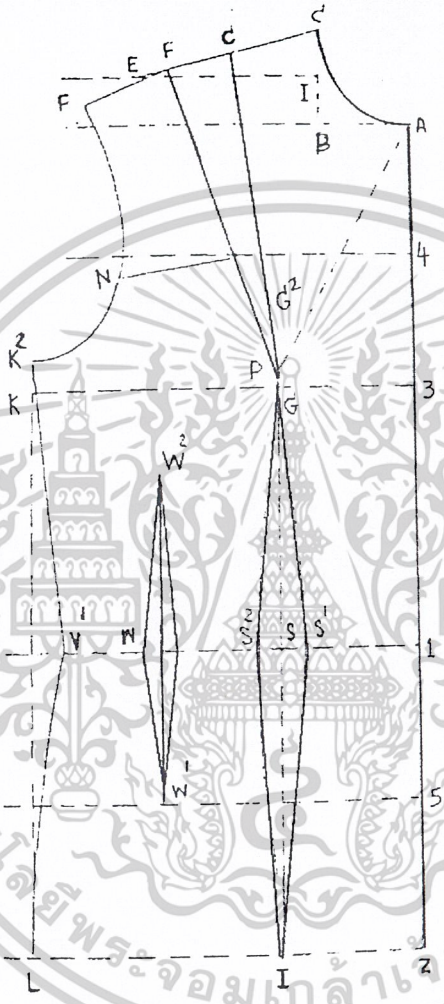

ภาพที่ 122 แสดงการสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

A-B = 1/3 ของครึ่งรอบคอ + 0.5 ซม.

B-C = 1/3 ของครึ่งรอบคอ + 1 ซม.

D คือ 1/2 ของ CB (บ่าธรรมดา)

1/3 ของ CB (บ่าสูงหรือไหล่ยก)

2/3 ของ CB (บ่าต่ำหรือไหล่ลาด)

จากจุด D ลากเส้นไปทางซ้าย ให้ขนานกับเส้น A ยาว 15 ซม.เป็นเส้นจุด

C-E = เส้นไหล่อยู่บนเส้นจุด (ตะเข็บไหล่)

C' = ครึ่งหนึ่งของ CE

C'-F' = 1/10 ของครึ่งรอบอกที่บวกเผื่อหลวมแล้ว (เช่น 43+2 = 45 นำมาหาร 10 =4.5)

G = 1/2 ของอกห่าง อยู่บนเส้นอก ลากเส้นจุดขนาดนกับกลางอกไปยังเอวที่จุด S และไปยัง สะโพกใหญ่ที่จุด I

G2 = เป็นแนวอกห่างอยู่เหนือจุด G น ซม.

P = ระยะอกสูงวัดจากจุด A ที่คอมาตัดแนวอกห่าง

C'-P-F' = เกล็ดอก

F = เป็นจุดใหม่ของเส้นไหล่ เวลาปิดเกล็ด 1/2

C-C' = F-F'

N = 1/2 ของบ่าหน้าบวก 0.5 ปิดเกล็ดแล้ว

K = 1/2 ของครึ่งรอบอกที่บวกเผื่อหลวมแล้ว หาร 2 บวกอีก 2 ซม. (เช่น 43+2 = 45 นำมาหาร 2 = 22.5 แล้วบวกด้วย 2 = 24.5)

K2 = 2 ซม. ขึ้นไปจากจุด K แล้วโค้งวงแหวนจากจุด F – N – K

L = 1/2 ของครึ่งสะโพก หาร 2 + 2 ซม.

ต่อ K ถึง L ด้วยเส้นประ

V' = 2 ซม. จากจุดด้านข้าง เข้ามาในเส้นเงา

S = เป็นจุดกึ่งกลางของเกล็ดเงา S' ถึง S ทำเกล็ดใหญ่ 2 ถึง 3 ซม. ต่อ S'-P-S2 และ S'- I - S2

W = จุดกึ่งกลางเอว ของ V' ถึง S2 ทำเกล็ด 1-2 ซม.

ให้ W ถึง W' ยาว 8 – 10 ซม.

ให้ W ถึง W2 ยาว 12 – 16 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหลัง

ภาพที่ 123 แสดงการสร้างแบบตัดเสื้อชิ้นหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

A-B = 1/3 ของครึ่งรอบคอ + 1 ซม.

B-C = 1/3 ของ AB โค้งเท่าคอ A-C

D = ครึ่งหนึ่งของบ่าหลัง + 0.5 ซม.

D-E = AB

E-E' = ครึ่งหนึ่งของ A ถึง 2

E'-F = 1.5 ซม. ลาดลงไหล่ C-F

G = 1/2 ของครึ่งรอบอกที่บวกเผื่อหลวมแล้ว 2 ซม.

G2 = 2 ซม. ขึ้นไปจากจุด G แล้วโค้งวงแขนจาก F-D-G2

H = 1/2 ของสะโพกหาร 2 แล้วลบ 2 ซม. ต่อ G2-H ด้วยเส้นประ

V = 2 ซม. จากเส้นจุดด้านข้างเข้ามาในเส้นเอว

I-R = 1 ซม.(ด้านหลังหักมากให้เข้าถึง 1.5-2 ซม.) ต่อ RR และ RX

R' = 1/2 ของ RV และเป็นจุดกึ่งกลางของเกล็ด

R2–R3 = 3 ซม. เป็นเกล็ดหลัง

U = คือจุดปลายเกล็ดตรงจุดสะโพกใหญ่ตั้งฉากกับ R' จากนั้น ต่อ R2-U-R3

C' = อยู่บนเส้น CF ห่างจาก C = ครึ่งหนึ่งของเส้นไหล่

F' = อยู่บนเส้น CF ห่างจาก F = ครึ่งหนึ่งของเส้นไหล่

C'-F' = เป็นขนาดของเกล็ดบนเส้นไหล่ ต่อเส้น C' ถึง R2

O = อยู่บนเส้น C'-R2 เป็นจุดกึ่งกลางระหว่างเส้น 3 ถึง 4 เชื่อมเส้น O-R3

I = ความยาวเกล็ดไหล่ 7 ซม. ลากเส้น F'-I

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างแบบตัดกระโปรงสตรี

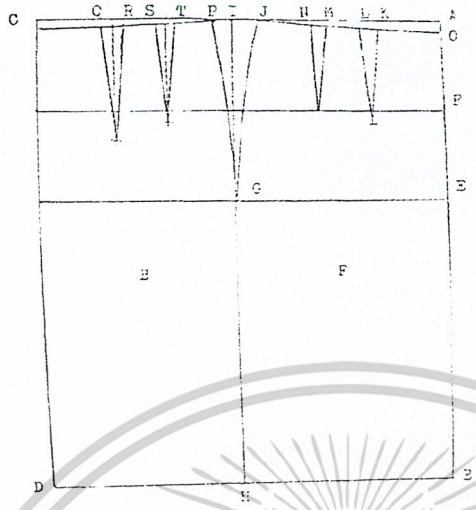

ภาพที่ 124 แสดงการสร้างแบบตัดกระโปรง

- แผ่นหน้า

A-B = ความยาวกระโปรงและ A-C = ½ ของรอบสะโพกบวก 2-3 ซม.

B-D = ระยะ A-C ขีดเส้น A-B-C-D

A-E = ความยาวจากเอว – สะโพกล่าง (ประมาณ 18-22 ซม.)

A-F = แบ่งครึ่งระยะ A-E (แนวสะโพกบน) และ E-G = รอบสะโพก +4 หาร 4 แล้วบวกด้วย 1

B-H =ระยะ E-G ขีดเส้น H-I

A-J = ¼ ของรอบเอว +0.5 ซม. +เนื้อที่เกล็ดคู่ 3.5 - 4 ซม. เกล็ดเดี่ยว 2.5 – 3 ซม.

A-K = ½ ของอกห่าง – 1 ซม.

K-L = เกล็ดแรกกว้าง 2 ซม. ยาว 10 -12 ซม.

L-M = ห่างกัน 3 – 5 ซม. ยาวเท่าเกล็ดแรก – 1 ซม. และ M-N กว้าง 1.5 ซม.

A-O = ลดลง 1 – 1.5 ซม. โค้งเอวและสะโพก

- แผ่นหลัง

C-P = ¼ ของรอบเอว – 0.5 ซม. + เนื้อที่เกล็ดคู่ 4 ซม. เกล็ดเดี่ยว 3 – 3.5 ซม.

C-Q = ยาวน้อยกว่า ระยะ A-K 1 ซม.

Q-R = กว้าง 2.2 ซม.ยาว 12 – 14 ซม.

R-S = L- M และ S - T กว้าง 1.8 ซม. ยาวน้อยกว่าเกล็ดแรก 1 ซม. โค้งเอว สะโพกเหมือนแผ่นหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างแบบกางเกงขาสั้น

- แบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหน้า

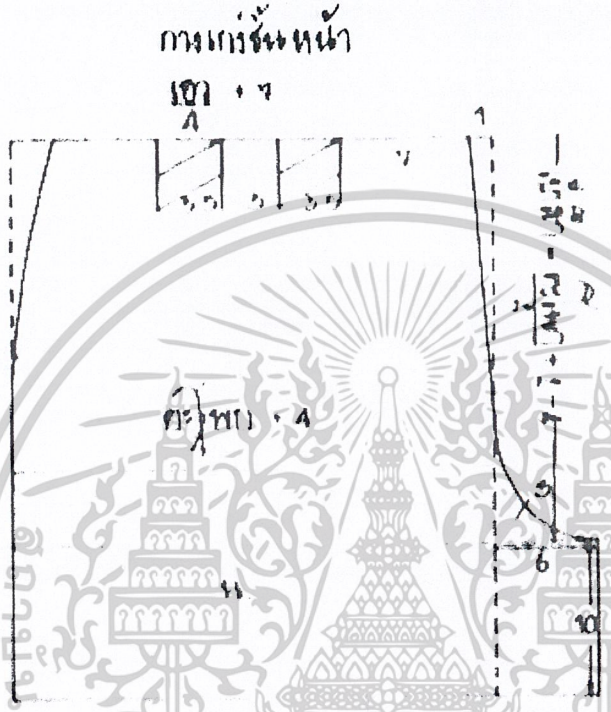

ภาพที่ 125 แสดงการสร้างแบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหน้า

1. ตีกรอบสะโพกเท่ากับ กรอบตะโพก หาร 4 ซม. บวก 4 ซม. (ตะโพก/4 + 4)
2. เป้าลึก เท่ากับ ตะโพก หาร 4 ซม. แล้ว บวก 2 ถึง 4 ซม.
3. โค้งเป้า 1 ใน 3 ของเป้าลึก โค้งเป้าห่างมุม 3 ซม.
4. ปลายขายาวจากเป้าลึก 10 ซม.
5. ตีเส้นกลางตัวที่เอวเข้า 1 ซม. เอวเท่ากับ รอบเอว หาร 4 บวก(เผื่อจีบ) 7 ซม.
6. จีบเอว 2 จีบ จีบละ 3.5 ซม. ห่างกัน 3 ซม.ห่างกลางตัว 7 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- แบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหลัง

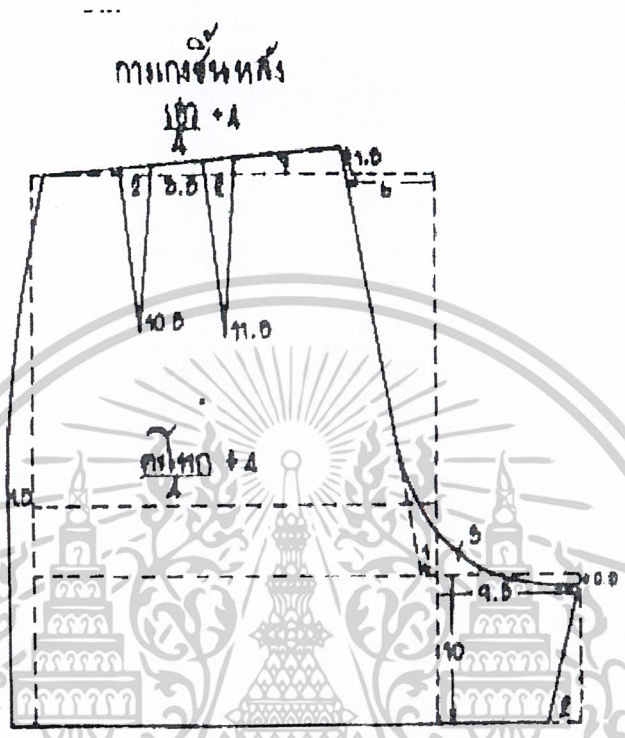

ภาพที่ 126 แสดงการสร้างแบบตัดกางเกงขาสั้นชิ้นหลัง

1. ตีกรอบสะโพกกว้างเท่ากับชิ้นหน้า
2. เป้าลึกเท่ากับชิ้นหน้า
3. เป้ายื่น 9.5 ซม. ตีกลางตัวที่เอวเข้า 6 ซม.
4. ยกเอว ตีกลางตัวที่เป้าลึกเข้า 1 ซม.
5. โค้งเป้า 1 ใน 3 ของเป้าลึก ปลายเป้าต่ำลง 0.5 ซม.
6. ปลายขาต่ำจากเป้าลึกเท่ากับชิ้นหน้า ตีปลายขาด้านในสอบเข้า 2 ซม.
7. เอวเท่ากับ รอบเอว หาร 4 บวกเผื่อเกล็ด 4 ซม.
8. เกล็ดเอว 2 เกล็ด กว้าง 2 ซม. ยาว 11.5 ซม. และ 10.5 ซม. ห่างกัน 3.5 ซม. ห่างกลางตัว 7 ซม.
9. ตีตะโพกด้านนอกออก 1.5 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.5 อุปกรณ์ในการตัดเย็บ

เครื่องมือตัด

1. กรรไกรด้ามโค้ง

   เป็นกรรไกรที่ตัดได้เที่ยงตรงกว่ากรรไกรชนิดอื่นๆ เพราะด้ามจับจะโค้งขึ้นทำให้ใบกรรไกรขนานกับแนวโต๊ะวางผ้า

ภาพที่ 127 แสดงลักษณะกรรไกรด้ามโค้ง

2. กรรไกรด้ามตรง

   เป็นกรรไกรใช้สำหรับตัดตกแต่งผ้า เช่น แนวตะเข็บ ชายกระโปรง ฯลฯ

ภาพที่ 128 แสดงลักษณะกรรไกรด้ามตรง

3. กรรไกรซิกแซก

   เป็นกรรไกรสำหรับตัดแต่งริมผ้าสำเร็จ ตัดตะเข็บไม่ลุ่ย ซักบ่อย หรือ ตะเข็บที่เย็บกันลุ่ยไว้ครั้งหนึ่ง เพื่อไม่ให้ริมตะเข็บหนาเกินไป และ เนื่องจากใบกรรไกรทีฟันซี่ สำหรับซิกแซก จึงทำให้ลับยาก ดังนั้นไม่ควรใช้พร่ำเพรื่อ หรือ ทำตกหล่น จะเสียคมได้

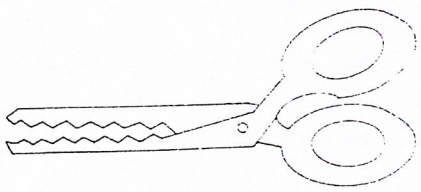

ภาพที่ 129 แสดงลักษณะกรรไกรซิกแซก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. กรรไกรตัดเศษด้าย

มีขนาดเล็กกระทัดรัด ใช้ขลิบ ตัดเศษด้าย ขณะทำการเย็บ เพราะใช้ง่ายและจับถนัดกว่า

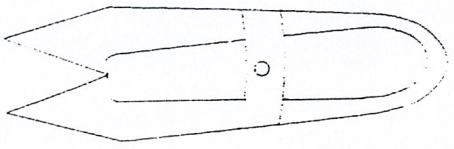

ภาพที่ 130 แสดงลักษณะกรรไกรตัดเศษด้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องมือวัด

เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทั้งหุ่นผ้า เพื่อความเที่ยงตรงแน่นอน ซึ่งมีหลายชนิด สำหรับงานต่างๆกัน

1. สายวัด

เป็นเครื่องมือวัดที่วัดได้ทั้งตัวและสร้างแบบทำได้จากวัสดุหลายชนิดทั้งผ้าและพลาสติก ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติที่ไม่ยืดหรือหดตัว สายวัดมีทั้งหน่วยเซนติเมตร และ นิ้ว ความยาว 60 นิ้ว หรือ 150 เซนติเมตร มีขีดแบ่งละเอียด การใช้ควรตล้องคอเพื่อความสะดวกและด้านที่เป็นเลขหนึ่งไว้ด้านที่มือถนัด จะใช้งานได้ง่ายกว่าด้านปลายสายควรหุ้มด้วยโลหะเพื่อความคงทน ไม่พับงอในส่วนปลาย ทำให้มองเห็นง่าย และใช้ได้สะดวกกว่า ข้อควรระวังคือ ไม่ควรทำให้สายวัดเสียรูปบิดตัว เพราะจะทำให้การวัดไม่เที่ยง เช่น การผูกเอวควรใช้เชือกผูกจะดีกว่า อีกข้อหนึ่งคือ ใช้สายวัดเส้นใดวัดตัว ควรใช้สายเส้นนั้นในการสร้างแบบ และไม่ควรใช้สายวัดที่ตัวเลขไม่ชัดเจน

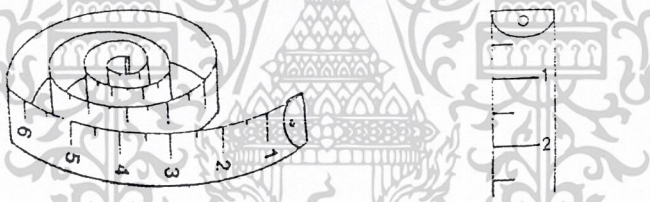

ภาพที่ 131 แสดงลักษณะสายวัด

2. ไม้ฟุตที่อ่อนโค้งได้

ใช้สำหรับงานวัดที่ละเอียดเพื่อความเที่ยงตรง ส่วนโค้งจะสามารถวัดไปตามส่วนของร่างกายได้เล็กน้อย ขนาดมีทั้ง 12 18 และ 24 นิ้ว

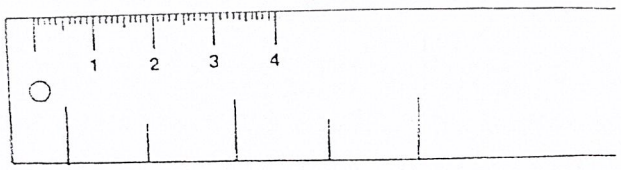

ภาพที่ 132 แสดงลักษณะไม้ฟุตที่อ่อนโค้งได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ไม้ฉาก

ใช้ตีเส้นที่ตั้งฉากเวลาสร้างแบบตัด หรือวัดแนวฉากผ้า เกรนผ้าได้ วัสดุอาจเป็นพลาสติก หรือไม้ ที่มีความเรียบ เบา และ สภาพดี

ภาพที่ 133 แสดงลักษณะไม้ฉาก

4. ไม้วัดชายกระโปรง

ใช้สำหรับวัดชายกระโปรง เพราะขนาดสัดส่วนของคนเราจะมีส่วนอื่นที่ไม่เท่ากันในด้านหน้า และหลัง ไม้วัดจะตั้งวางกับพื้น วัดจากชายกระโปรง หรือขนาดที่กำหนดไว้ รวมค่าเฉลี่ยที่กำหนดไว้ รวมค่าเฉลี่ยของความสูงส้นรองเท้าด้วย อาจใช้ไม้บรรทัดในการวัดก็ได้

ภาพที่ 134 แสดงลักษณะไม้วัดชายกระโปรง

5. ไม้โค้งสำเร็จ

เป็นอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับขีดเส้นโค้งต่างๆ ในแบบตัด เช่น โค้งคอ โค้งแขน โค้งตะเข็บขา โค้งสะโพกเป็นต้น

ภาพที่ 135 แสดงลักษณะไม้โค้งสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการทำเครื่องหมาย

เป็นเครื่องมือที่ใช้ทำเครื่องหมายลงบนผ้า เพื่อกำหนดจุดตัดหรือเส้นเย็บต่างๆ เพื่อความเที่ยงตรง และรวดเร็ว

1. กระดาษกดรอย
2. ลูกกลิ้ง

2.1 ชนิดฟันแหลมยาว เพื่อใช้กดรอยอย่างชัดเจน บางครั้งสามารถใช้กับผ้าได้โดยตรงแต่ควรเป็นผ้าเนื้อหนา รอยที่ได้จะเห็นว่าชัดกว่าเข็มหมุด

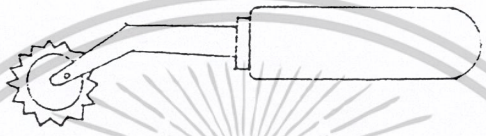

ภาพที่ 136 แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดฟันแหลมยาว

2.2 ชนิดฟันถี่ ใช้กดรอยอย่างชัดเจน เช่น มุมแหลม จุดอก เส้นที่ได้จะมีความแน่นอนและติดสีดี ใช้ได้กับผ้าทุกชนิด

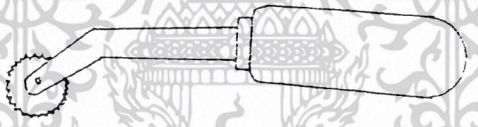

ภาพที่ 137 แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดฟันถี่

2.3 ชนิดวงล้อเรียบไม่มีฟัน ใช้กดรอยเพื่อให้เห็นเป็นเส้นชัดเจน กดรอยได้ทั้งบนกระดาษและผ้า เวลาใช้ไม่ควรกดแรง เพราะอาจจะทำให้ผ้ามีตำหนิได้ วิธีใช้ควรทำการทดลองกดรอยลูกกลิ้งทุกชนิดก่อนบนเศษผ้า หรือเศษกระดาษ และรองโต๊ะด้วยกระดาษแข็ง หรือปูโต๊ะด้วยวัสดุนุ่ม จะทำให้ติดรอยง่ายขึ้น

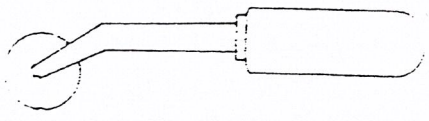

ภาพที่ 138 แสดงลักษณะลูกกลิ้งชนิดวงล้อเรียบไม่มีฟัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ชอล์กขีดผ้า

ทำด้วยดินแป้ง หรือ ขี้ผึ่ง มี 4 สี คือ ขาว เหลือง น้ำเงิน แดง ใช้ขีดหรือสร้างรอยลงบนผ้า

ภาพที่ 139 แสดงลักษณะชอล์กขีดผ้า

เครื่องมือกลัด

1. เข็มหมุด

ใช้กลัดผ้าให้อยู่ในแนว ไม่เลื่อน หรือใช้กลัดแบบตัดติดกับผ้าด้วย การเลือกควรเลือกแบบสภาพดี ไม่เป็นสนิม ปลายแหลม ตัวเล็กยาว ควรเป็นหัวเล็ก หรือ หัวแบน จะใช้งานได้ง่ายกว่า

ภาพที่ 140 แสดงลักษณะเข็มหมุด

2. หมอนปักเข็ม

ใช้สำหรับปักเข็มเย็บ หรือ เข็มหมุดเมื่อไม่ใช้งาน มีหลายแบบ เช่น แบบติดกับตัวช่างตัดเสื้อ หรือ ใช้แยกต่างหาก ผ้าที่ใช้ควรเป็นกำมะหยี่ หรือ ขนสัตว์ ส่วนภายในบรรจุด้วย ขนสัตว์ หรือ ผม จะทำให้เข็มไม่เป็นสนิม

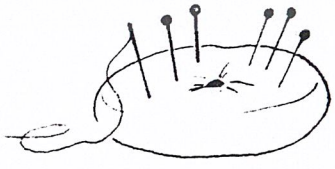

ภาพที่ 141 แสดงลักษณะหมอนปักเข็ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องมืออื่น ๆ

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ยังมีเครื่องมือเบ็ดเตล็ด ซึ่งใช้เพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็ว อีกหลายอย่างด้วยกัน

1. ลวดกลับตะเข็บ

   ใช้กลับตะเข็บไส้ไก่ ที่เย็บจากผ้าเฉลียง และ ช่วยสอดเชือก โบ หรือ อีลาสติกต่างๆ แบบมีหูรูด

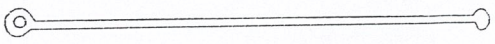

ภาพที่ 142 แสดงลักษณะลวดกลับตะเข็บ

2. เข็มปลายกลวง

   คล้ายลวดกลับตะเข็บ มีลักษณะเป็นเข็มเล่มใหญ่ ปลายเป็นปุ่มมนใช้ร้อยริบบิ้นอีลาสติก

ภาพที่ 143 แสดงลักษณะเข็มปลายกลวง

3. ลวดช่วยร้อยด้าย

   ใช้ในการร้อยด้ายเพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็ว

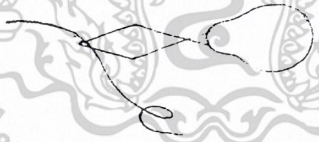

ภาพที่ 144 แสดงลักษณะลวดช่วยร้อยด้าย

4. ปลอกนิ้ว

   ใช้ในงานเย็บมือ ทำให้งานเสร็จเร็วขึ้น ซึ่งปลอกนิ้วจะช่วยดันก้นเข็มไปมาเพื่อแทงได้ตรง

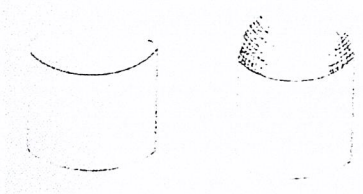

ภาพที่ 145 แสดงลักษณะปลอกนิ้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ที่เลาะผ้า

ใช้เลาะแนวต่างๆ ที่เย็บแล้วไม่ต้องการ หรือ เพื่อแก้ไข

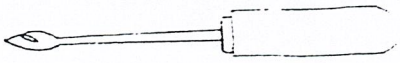

ภาพที่ 146 แสดงลักษณะที่เลาะผ้า

6. ปากคีบ

มีทั้งปลายงอ ปลายแหลม ทำด้วยทองเหลืองชุบด้วยนิกเกิล ใช้ช่วยจับจีบ คีบเส้นด้าย กลับมุม ทำรังดุมจีน เป็นต้น

ภาพที่ 147 แสดงลักษณะปากคีบ

7. เหล็กแหลม

ใช้เจาะแบบกระดาษตัด เจาะผ้าที่ต้องการทำรูเล็กๆ เจาะนำสำหรับเย็บผ้าหนา ตัวเหล็กแหลมชุบนิกเกิลกันสนิม มีด้ามจับแข็งแรง

ภาพที่ 148 แสดงลักษณะเหล็กแหลม

8. เหล็กทุบ

เป็นค้อนชุบนิกเกิล ใช้ทุบแนวตะเข็บที่หนาหรือต้องการความแบนราบใช้ งานตัดเสื้อเทลเลอร์

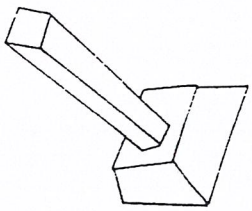

ภาพที่ 149 แสดงลักษณะเหล็กทุบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. เทียนไข

ใช้สำหรับถูผ้า และ เส้นด้าย ที่ต้องเย็บผ้าหนาๆ หรือตะเข็บ เพื่อ กันด้ายขมวด เป็นปม

10. แป้งเปียก

ใช้ทาริมผ้า เพื่อพับให้อยู่ตัว รีดแล้วเย็บทับ ไม่ใช้ในงานประณีต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.6 ข้อมูลการวัดตัว ตำแหน่งที่ทำการวัดของแต่ละส่วนได้แก่ รอบอก รอบใต้อก รอบเอว รอบสะโพก ความยาวช่วงขา ดูตารางประกอบที่ 10

ตารางที่ 10 วิธีวัดขนาดตัว

การวัด	วิธีวัด	รูปแสดงการวัด
1. รอบคอ	วัดรอบใต้ฐานคอ	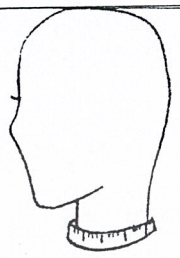
2. รอบอก	วัดรอบอกขณะยืนตรง และหายใจปกติ วัดให้ผ่านแขนและ ยอดอก	
3. รอบเอว	วัดเอวในขณะยืนตรงและหายใจปกติ	
4. รอบสะโพก	วัดสะโพกส่วนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดขณะยืนตรง	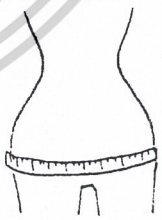
5. ความยาวกางเกง กระโปรง	ให้วัดจากเอวถึงข้อเท้า	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.7 ข้อมูลในการผลิตเสื้อผ้า

ขั้นตอนในการผลิต

ขั้นตอนการผลิตจะเน้นหนักไปในด้านการเย็บเพื่อประกอบชิ้นเศษผ้า โดยการนำเอาชิ้นผ้าที่ผ่านกระบวนการต่างๆ มาแล้ว เช่น การย้อมสี การสลัดสี การจับจีบ และอื่นๆ มาทำการต่อให้เกิดเป็นชิ้นส่วน ซึ่งในการตัดเย็บเสื้อผ้าจากเศษผ้านี้จะต้องอาศัยแรงงานผีมือในการวางตำแหน่งเศษผ้า การต่อเส้นตะเข็บ ให้ตรง และ มีความสม่ำเสมอ ซึ่งในขั้นตอนการผลิตสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นำเศษผ้าที่ได้จากโรงงานมาทำการคัดเลือกเพื่อทำการแยกขนาดของชิ้นส่วน
2. นำชิ้นส่วนไปผ่านขั้นตอนในการทำลวดลาย
3. การกำหนดขนาด (size) ที่จะทำการผลิต
4. การสร้างแบบตัด (pattern) อาศัยความชำนาญของช่างสร้างแบบลงกระดาษ
5. เลือกขนาดเศษที่มีความเหมาะสมกับแบบ เพื่อให้ขนาดของลายที่เกิดจากการต่อผ้ามีความเหมาะสม
6. เมื่อได้แบบตัดแล้ว นำเศษผ้ายืดมาวางภายในแบบตัดนั้น ตามที่ออกแบบไว้ ในตำแหน่งต่างๆ การจัดวางเศษผ้าบนแบบกระดาษนี้จะทำให้กำหนดปริมาณเศษผ้าที่ต้องการต่อชิ้นส่วนนั้นๆ ได้ นับเป็นขั้นตอนสามารถบอกราคาของต้นทุนการผลิตได้
7. เมื่อวางชิ้นเศษผ้าจนเต็มพื้นที่ของแบบตัดแล้ว ทำการตัดเศษผ้าในส่วนที่เกินจากแบบตัดออก จากนั้นกลัดชิ้นเศษผ้าด้วยเข็มหมุด และอาจจะมีการขีดเครื่องหมายบนผ้า เพื่อเตรียมเย็บต่อไป
8. ขั้นตอนการเย็บ นำเศษผ้ามาเย็บต่อกันให้เกิดเป็นชิ้นส่วน หน้า หรือ หลัง ของตัวเสื้อ กระโปรง หรือกางเกง อุปกรณ์ที่สำคัญ คือ จักรเย็บผ้า
9. เมื่อต่อเศษผ้าให้เกิดเป็นชิ้นหน้า ชิ้นหลัง ได้แล้ว นำมาสู่กระบวนการประกอบให้เป็นตัว และติดวัสดุประกอบอื่นๆ เช่น ยางยืด ,ซิป ฯลฯ โดยเราจะทำการเย็บตามแบบ ขั้นตอนนี้มีความสำคัญมาก เพราะคุณภาพของผลิตภัณฑ์จะขึ้นอยู่กับเทคนิคการตัดเย็บด้วย
10. เมื่อประกอบเสร็จ ก็จะนำไปสู่ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพ
11. ทำการบรรจุลงหีบห่อ เพื่อทำการจำหน่ายต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถสรุปขั้นตอนการผลิตได้ดังนี้

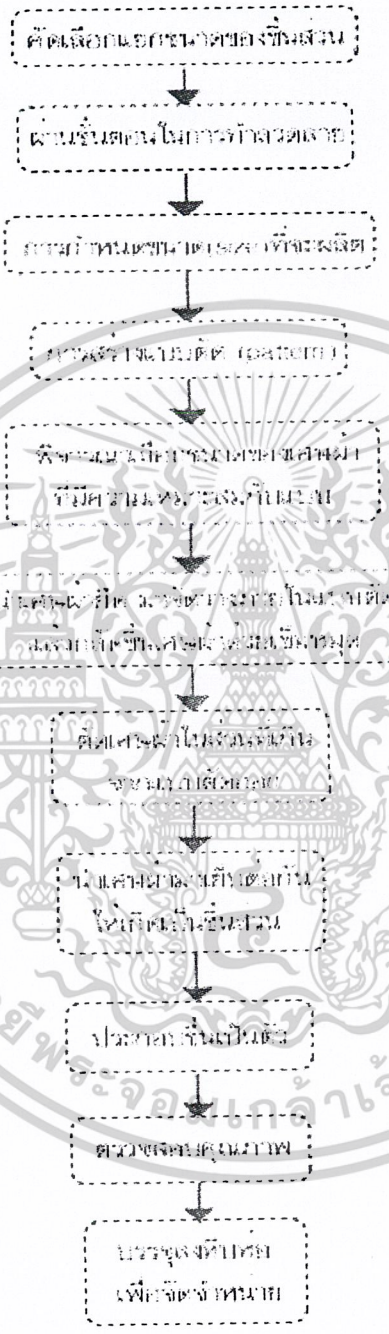

ภาพที่ 150 แสดงขั้นตอนการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง

- เทคนิคในการสร้างลวดลาย มีดังนี้

  1. การย้อม
  2. การกัดสีผ้า
  3. การวาดลวดลาย
  4. การสลัดสี
  5. การเพิ่มผิวสัมผัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. **การย้อม**

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการย้อม

ข้อดี	ข้อเสีย
1..ผลการทดลองที่ 2,3 เกิดลวดลายพร้อมกับการเปลี่ยนสีผ้าเพราะใช้เทคนิคแบบมัดย้อมและเย็บรูด 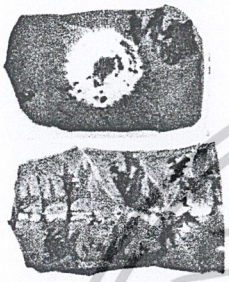	1.ผลการทดลองที่ 1 ใช้เวลานานในการตะกุยผ้า และต้องผ่านขั้นตอนการย้อม 2.ผลการทดลองที่ 2,3 ก่อนย้อมต้องผ่านการสร้างลวดลายด้วยการเย็บ หรือ มัด ก่อนซึ่งเมื่อต้องรวมขั้นตอนการย้อมเข้าไปด้วยจะใช้เวลามาก 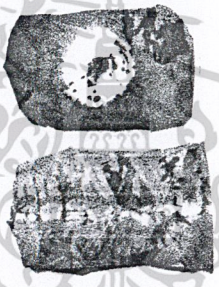 3..ผลการทดลองที่ 4 เมื่อเศษผ้าผ่านการย้อมจะมีลักษณะ กระด้าง ขาดความยืดหยุ่น และ สีที่ได้มักจะดูซีดจาง

สรุป

ไม่ใช้วิธีการย้อม เนื่องจากสีที่ได้มักซีดจางสีสันไม่สดใสและผ้าที่ผ่านการย้อมมักจะดูกระด้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การกัดสีผ้า

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการกัดสีผ้า

ข้อดี	ข้อเสีย
1.สามารถทำได้ง่าย รวดเร็ว 2.สามารถให้ลวดลายใกล้เคียงกับลายของกล้วยไม้ 3.ผลการทดลองที่ 4 จะทำให้สามารถได้สีที่เข้ม เมื่อนำมากัดสีจะเห็นผลที่ชัดเจน 	1.ผลการทดลองที่ 1 เมื่อย้อมแล้ว สีที่ได้ไม่สด ใส เมื่อกัดสีแล้วลวดลาย ไม่ชัดเจน 2.ผลการทดลองที่ 2 ไม่สามารถกำหนดสีเองได้ ต้องนำมาจากโรงงาน 3.ผลการทดลองที่ 3 ให้ผลไม่ชัดเจน เนื่องจากผ้าเปียกทำให้ผลการกัดสีไม่ดีเท่าที่ควร 4.ผลการทดลองที่ 4 ถึงได้สีเข้มจริง แต่ก็ได้ผลไม่ชัดเจนเท่ากับ ผลการทดลองที่ 2

สรุป

ไม่ใช้เทคนิคการกัดสีผ้าเพราะต้องผ่านกรรมวิธีหลายขั้นตอนซึ่งจะทำให้ต้นทุนการผลิตสูง และใช้เวลามาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การวาดลวดลาย

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการวาดลวดลาย

ข้อดี	ข้อเสีย
1.ทุกการทดลองสามารถให้ลวดลาย สีสันใกล้เคียงกับกลีบของกล้วยไม้ 2.ในการ paint แบบไล่สีจะเกิดการ สอดกันของสี เกิดความสวยงาม	1.ผลการทดลองที่ 1, 2 ต้องใช้เวลานาน และ ผู้ที่จะทำการ paint จะต้องมีความชำนาญ 2.ผลการทดลองที่ 3, 4 การ paint แบบไล่สีต้องควบคุมทั้งความชื้นของผ้า ให้พอเหมาะ เพื่อให้สีมีการสอดกันอย่างพอดี จึงต้องอาศัยแรงงานที่มีฝีมือ

สรุป

ไม่ใช้วิธีการวาดลวดลาย และ paint ไล่สี เพราะต้องใช้เวลาและ แรงงานที่มีฝีมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การสลัดสี

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการสลัดสี

ข้อดี	ข้อเสีย
1.สามารถให้ลวดลาย สีสันใกล้เคียงกับกลีบของกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า 2.สามารถทำได้รวดเร็ว และให้ใครทำก็ได้แค่เพียงควบคุมความชื้นก่อนจะสลัดสี	1.ค่อนข้างใช้เวลาในการเรียงเศษผ้าก่อนที่จะทำการสลัดสี ดังภาพ 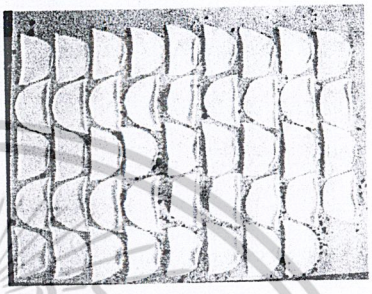

สรุป

ใช้เทคนิคการสลัดสี เพราะการสลัดสีลงบนเศษผ้าขณะเปียก มีสามารถให้ลวดลาย สีสันใกล้เคียงกับกลีบดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า และ สามารถทำได้รวดเร็ว จึงทำการทดลองเพิ่มโดยการสังเกตระดับการซึมของสีบนผ้าที่ขึ้นในระดับต่างๆกัน(อาศัยการจับเวลา ตั้งแต่นำขึ้นจากน้ำบิดหมาดๆ) ซึ่งสรุปได้ว่า เมื่อนำขึ้นจากน้ำบิดให้หมาดแล้วผึ่งไว้นาน 15 นาที กลางแดด จากนั้นจึงทำการสลัดสี จะได้ผลการทดลองดังภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การเพิ่มผิวสัมผัส

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการเพิ่มผิวสัมผัส

ข้อดี	ข้อเสีย
1. การเย็บตีเกร็ดช่วยให้เศษผ้ามีความแข็งแรงขึ้น 2. ผลการทดลองที่ 2 ให้ความรู้สึกถึงกลีบดอกไม้ และ เป็นการสร้างลวดลายและผิวสัมผัส ได้ในเวลาเดียวกัน 3. ผลการทดลองที่ 3 ได้รูปแบบงานที่แปลใหม่ และ สวยงามจากการตะกุยผ้ายืดจนกลายเป็นเส้นใย 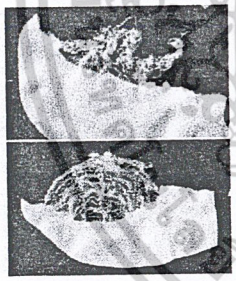	1. ผลการทดลองที่ 1 การเย็บเกร็ดทั้ง 3 แนวทางใช้เวลาในการทำแต่ละชิ้นมาก เนื่องจากเศษผ้ามีชิ้นเล็ก การจับชิ้นส่วน ทำได้ลำบาก และ ลวดลายที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับแรงบันดาลใจในการออกแบบ 2. ผลการทดลองที่ 3 ใช้เวลานานและ ยังเป็นการทำลายโครงสร้าง ซึ่งมีผลต่อการดูแลรักษา 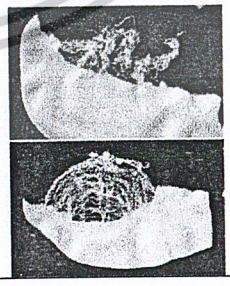

สรุป

ในการสร้างลวดลายแบบเพิ่มผิวสัมผัส ใช้วิธีการเย็บแบบจับจีบ เพราะ ใช้เวลาในการทำไม่นาน และ รูปแบบที่ได้ใกล้เคียงกับ แรงบันดาลใจในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เทคนิคในการต่อเศษผ้า ที่ทำการทดลองมีดังนี้

1. การเย็บ

2. การใช้ผ้ากาว

ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบการต่อเศษผ้าระหว่างเย็บกับใช้ผ้ากาว

1. การเย็บ	2. การใช้ผ้ากาว
ข้อดี คือ สามารถทำได้หลายรูปแบบ ข้อเสีย คือ บางรูปแบบใช้เวลาในการทำ เช่น การทดลอง ดังภาพ 	ข้อดี คือ สามารถทำได้รวดเร็ว เกิดลวดลายได้ง่าย ข้อเสีย คือ ทำให้คุณสมบัติของผ้า ยืดหมดไป เพราะถูกยึดกับ ผ้ากาว

สรุป

ใช้เทคนิคการเย็บเนื่องจากสามารถทำได้หลายรูปแบบ และ ยังคงคุณสมบัติของผ้ายืด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3
การพัฒนาการออกแบบ

ในการออกแบบในขั้นตอนแบบร่าง เป็นการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นถึงความสามารถและข้อจำกัดของวัสดุที่เราจะนำมาใช้ จากนั้นนำมาผ่านการทดลองวิธีการต่างๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับวัสดุนั้น ซึ่งในขั้นตอนนี้แรงบันดาลใจจะเป็นแนวทางสำคัญที่สามารถกำหนดทิศทางการทดลองให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วนำผลการทดลองดังกล่าวมาวิเคราะห์และสรุปผลการทดลองเพื่อนำไปใช้ในการออกแบบได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องศึกษาถึงแนวโน้มแฟชั่น รายละเอียดของผลิตภัณฑ์ที่จะนำมาออกแบบ รวมไปถึงผลิตภัณฑ์ข้างเคียง เพื่อกำหนดภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ให้ดูทันสมัยและเหมาะกับกลุ่มเป้าหมาย

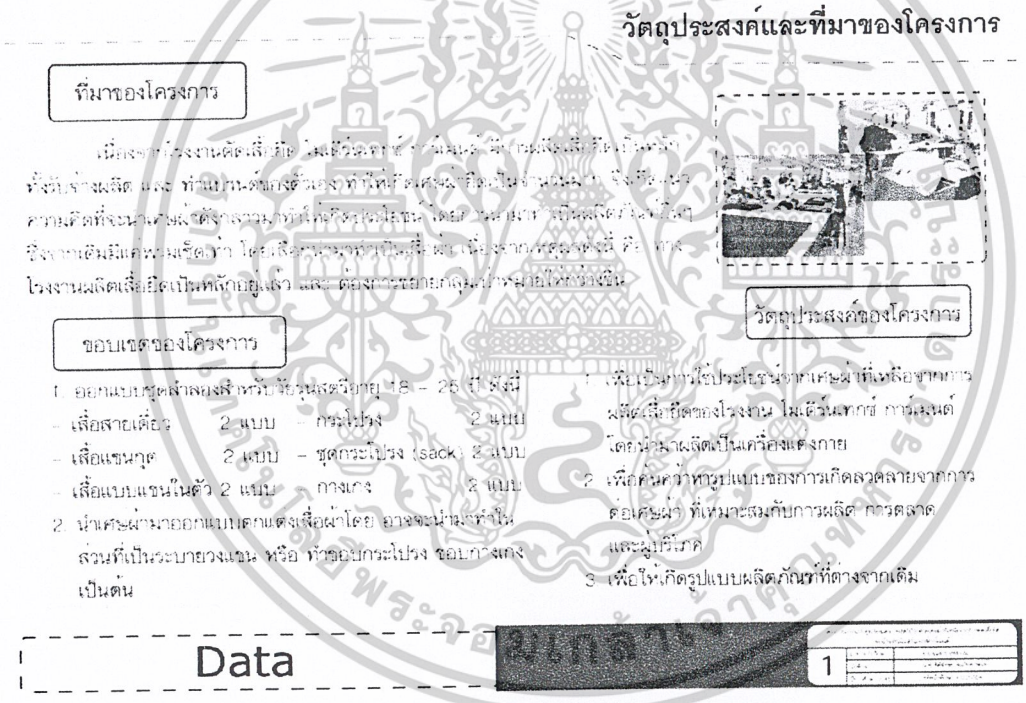

ภาพที่ 151 แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับที่มา วัตถุประสงค์ และ ขอบเขตของโครงการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

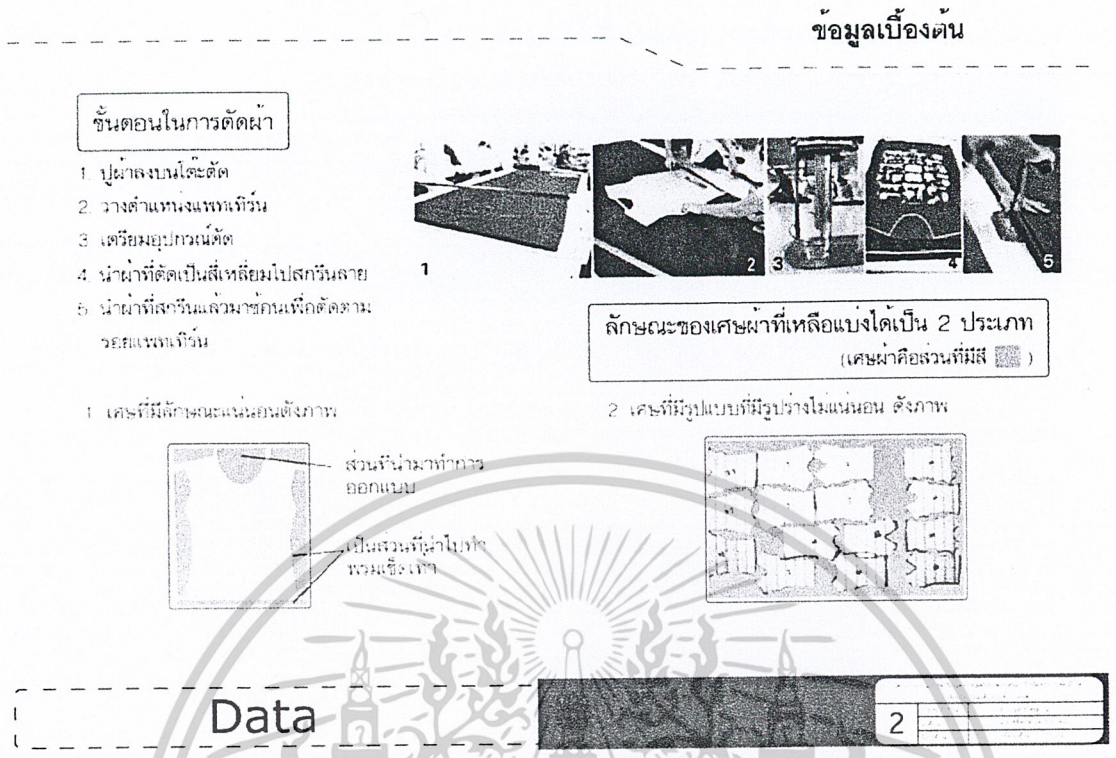

ภาพที่ 152 แสดงข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับลักษณะของเศษผ้ายืด

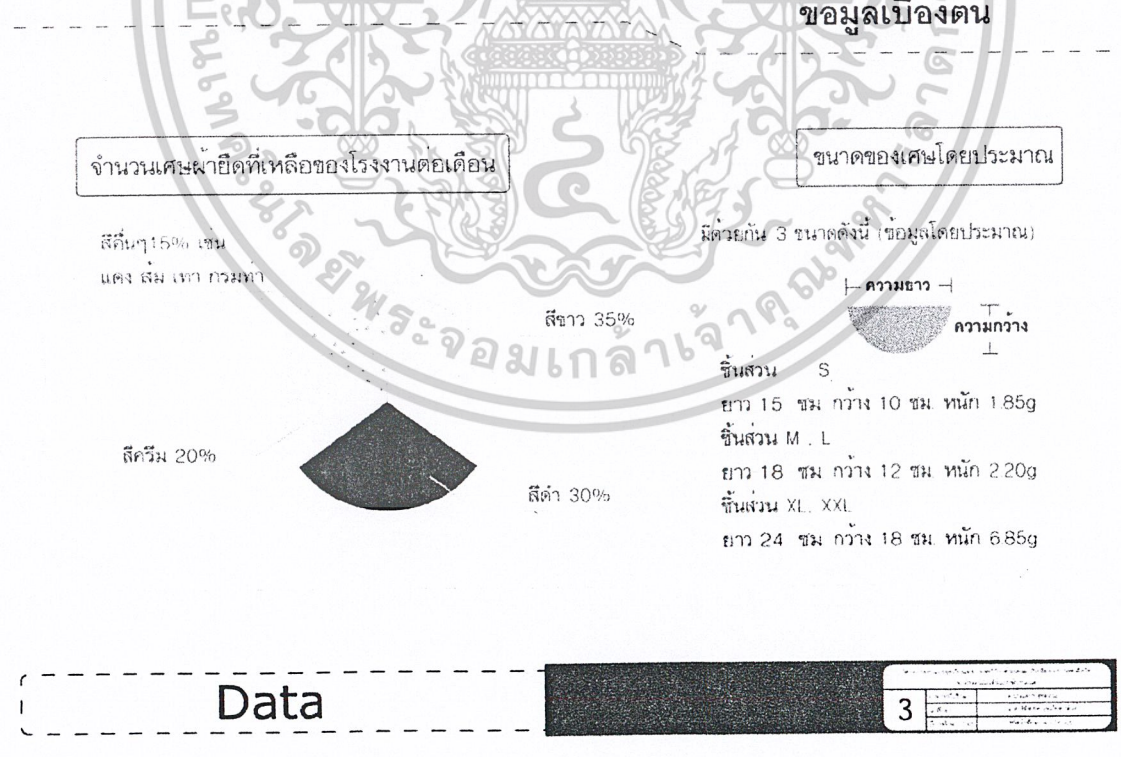

ภาพที่ 153 แสดงข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับจำนวนที่เหลือต่อเดือนและขนาดของเศษผ้ายืด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

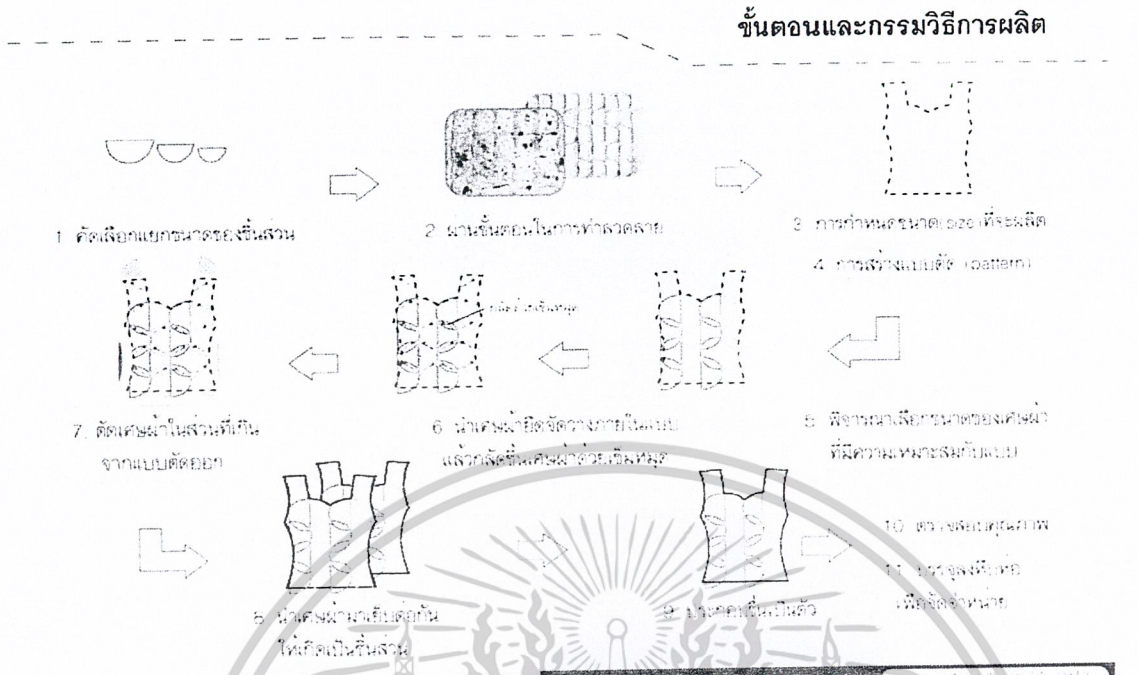

ภาพที่ 154 แสดงขั้นตอน และ กรรมวิธีในการผลิต

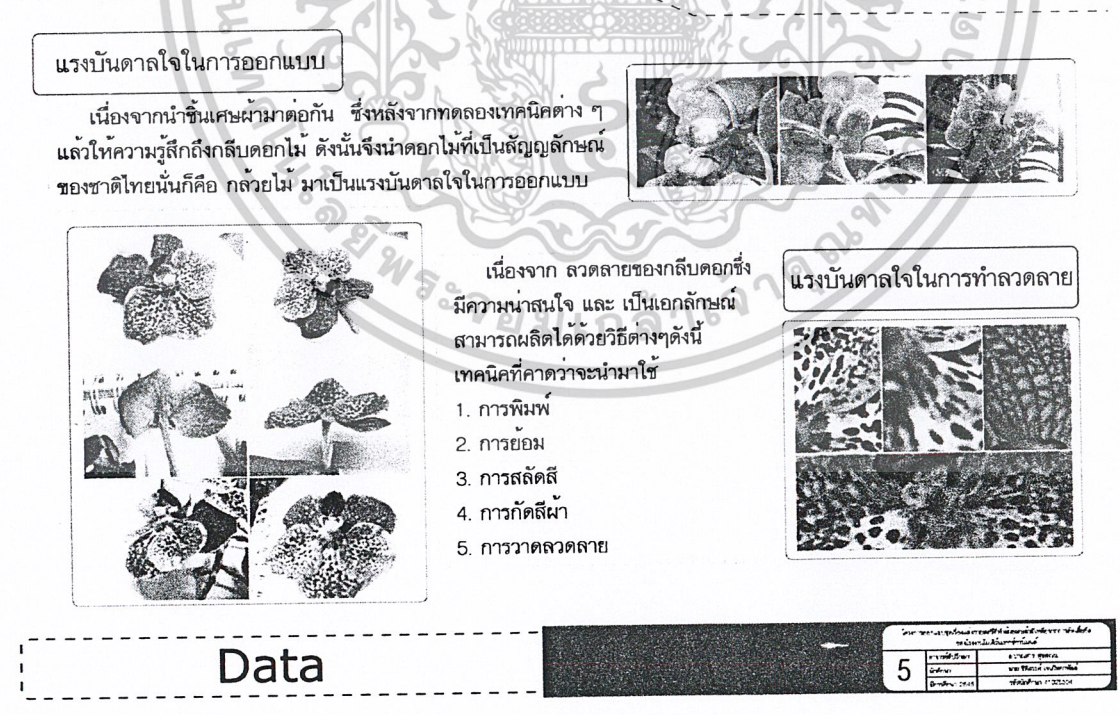

ภาพที่ 155 แสดงที่มาของแรงบันดาลใจในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

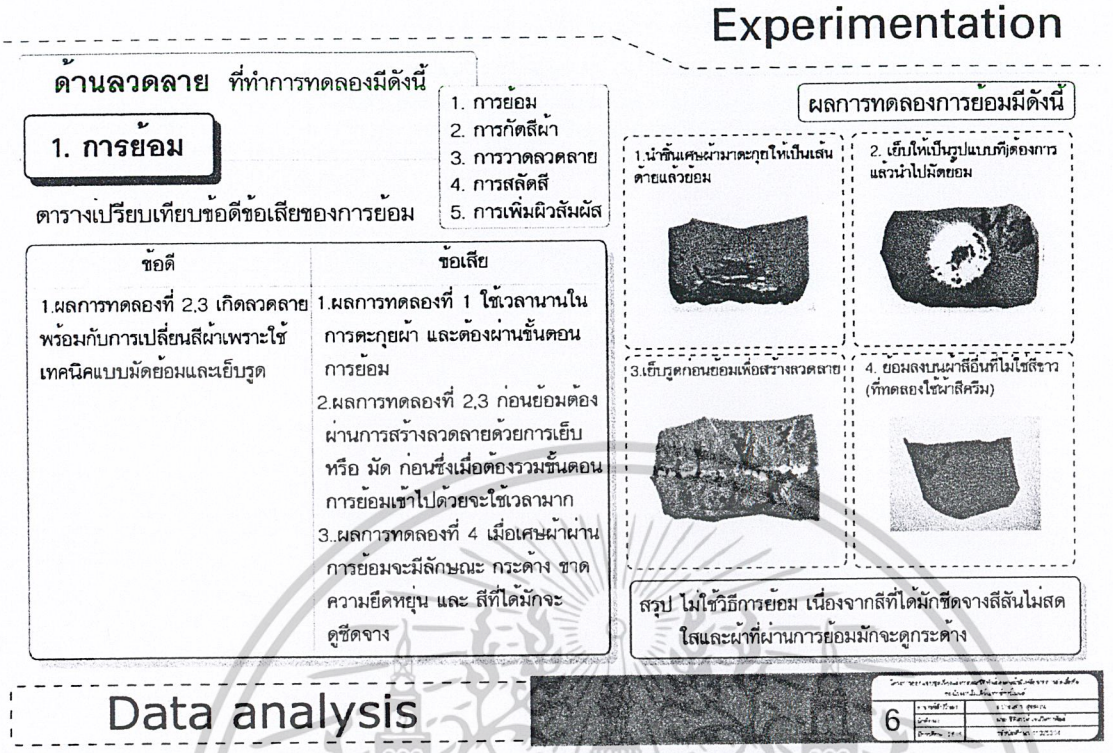

ภาพที่ 156 แสดงผลการทดลองการย้อม ในแบบต่างๆ

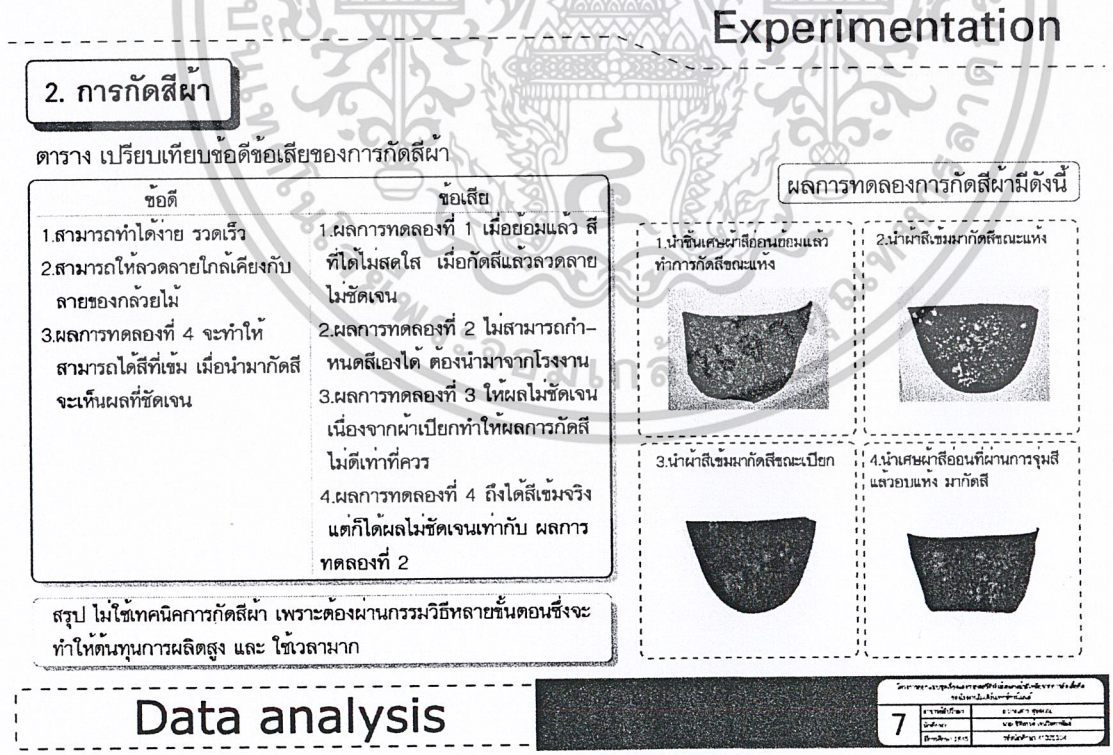

ภาพที่ 157 แสดงผลการทดลองการกัดสี ในแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Experimentation

3. การวาดลวดลาย

ผลการทดลองการวาดลวดลายมีดังนี้

ตาราง เปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการวาดลวดลาย

ข้อดี	ข้อเสีย
1.ทุกการทดลองสามารถให้ลวดลายสีสันใกล้เคียงกับกลีบของกล้วยไม้ 2.ในการ paint แบบไล่สีจะเกิดการสอดกันของสี เกิดความสวยงาม	1.ผลการทดลองที่ 1. 2 ต้องใช้เวลานาน และ ผู้ที่จะทำการ paint จะต้องมีความชำนาญ 2.ผลการทดลองที่ 3. 4 การ paint แบบไล่สีต้อง ควบคุมทั้งความชื้นของผ้า ให้พอเหมาะ เพื่อให้สีมีการสอดกันอย่างพอดี จึงต้องอาศัยแรงงานที่มีฝีมือ

1.วาดลวดลายบนชิ้นเศษผ้าขณะเปียกน้ำ

2.วาดลวดลายบนชิ้นเศษผ้าขณะแห้ง

3.paint ไล่สีลงบนชิ้นเศษผ้าสีขาวขณะเปียกชื้นอยู่

4.paint ไล่สีลงบนชิ้นเศษผ้าสีครีมขณะเปียกชื้นอยู่

สรุป ไม่ใช้วิธีการวาดลวดลาย และ paint ไล่สี เพราะต้องใช้เวลาและ แรงงานที่มีฝีมือ

Data analysis

ภาพที่ 158 แสดงผลการทดลองการวาดลวดลาย ในแบบต่างๆ

Experimentation

4. การสลัดสี

ผลการทดลองการสลัดสีมีดังนี้

ตาราง เปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของการสลัดสี

ข้อดี	ข้อเสีย
1.สามารถให้ลวดลาย สีสันใกล้เคียงกับกลีบของกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า 2.สามารถทำได้รวดเร็ว และใครทำก็ได้แค่เพียงควบคุมความชื้นก่อนจะสลัดสี	1.ค่อนข้างใช้เวลาในการเรียงเศษผ้าก่อนที่จะทำการสลัดสี ดังภาพ 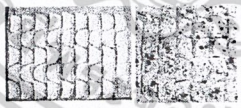

1.สลัดสีลงบนชิ้นเศษผ้าขณะเปียกชื้น

2.พรมน้ำลงบนชิ้นเศษผ้าที่แห้งก่อนจากนั้นจึงสลัดสี

3.สลัดสีลงบนชิ้นเศษผ้าที่แห้ง

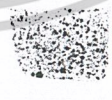

4.พรมน้ำลงบนชิ้นเศษผ้าที่แห้งก่อนจากนั้นจึงสลัดสี 2 สี ลงไป

เนื่องจากการสลัดสีลงบนเศษผ้าขณะเปียก มีลวดลายใกล้เคียงกับกลีบดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า จึงทำการทดลอง เพิ่มโดยการดูระดับการซึมของสีบนผ้าที่ชื้นในระดับต่างๆกัน(อาศัยการจับเวลา ตั้งแต่นำขึ้นจากน้ำบิดหมาดๆ)

นำขึ้นจากน้ำแล้วสลัดสี

นำขึ้นจากน้ำผึ่งไว้ 5 นาทีก่อนสลัดสี

นำขึ้นจากน้ำผึ่งไว้ 10 นาทีก่อนสลัดสี

นำขึ้นจากน้ำผึ่งไว้ 15 นาทีก่อนสลัดสี

สรุป ใช้เทคนิคการสลัดสีเพราะสามารถให้ลวดลาย สีสันใกล้เคียงกับกลีบของกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า และสามารถทำได้รวดเร็ว

Data analysis

ภาพที่ 159 แสดงผลการทดลองการสลัดสี ในแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

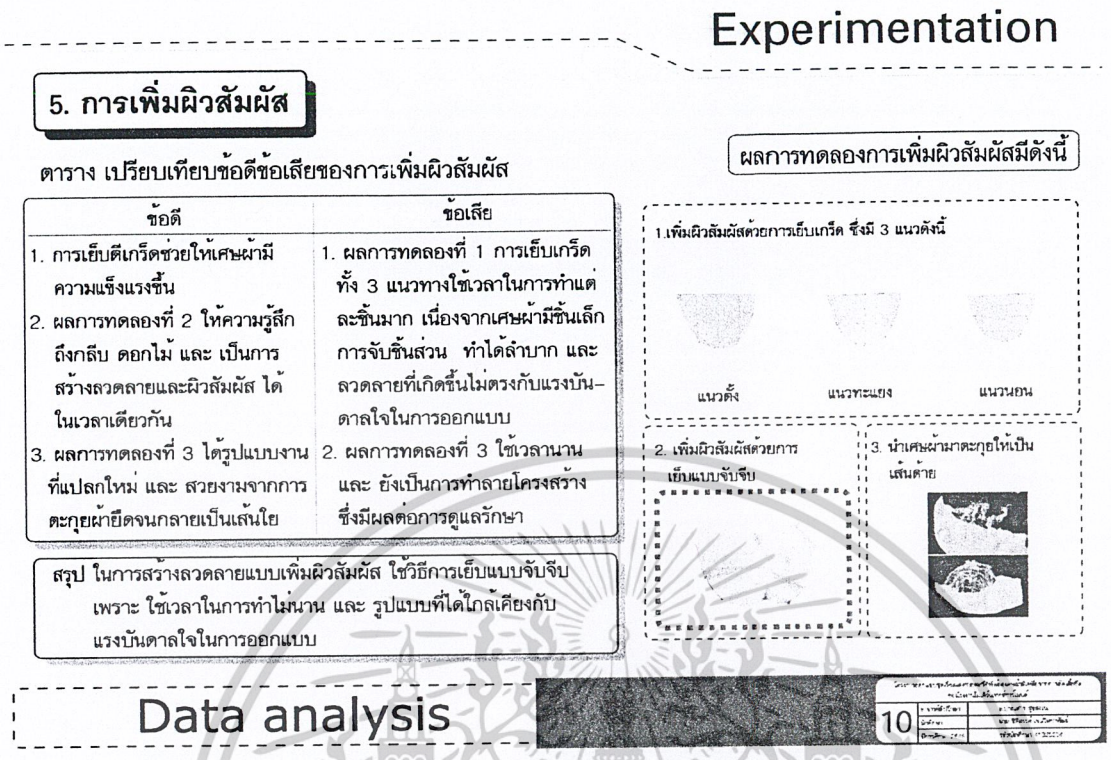

ภาพที่ 160 แสดงผลการทดลองเพิ่มผิวสัมผัสบนชิ้นเศษผ้า ในแบบต่างๆ

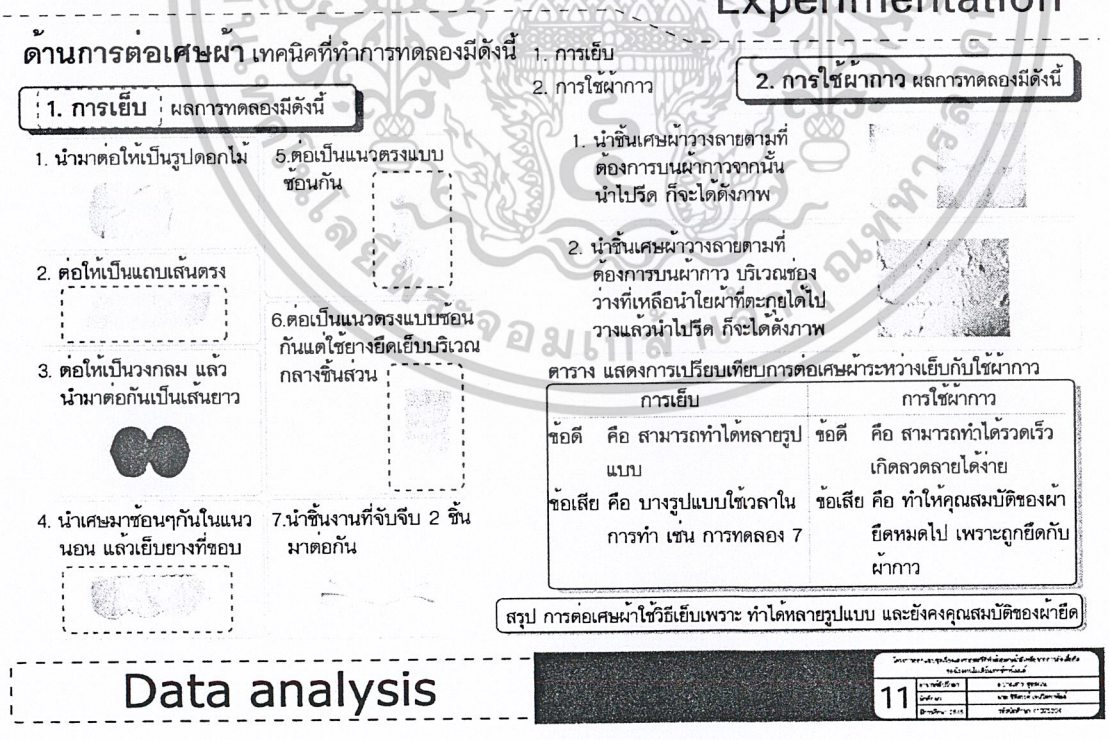

ภาพที่ 161 แสดงผลการทดลองการต่อเศษผ้า ด้วยการเย็บ และ การใช้ผ้ากาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

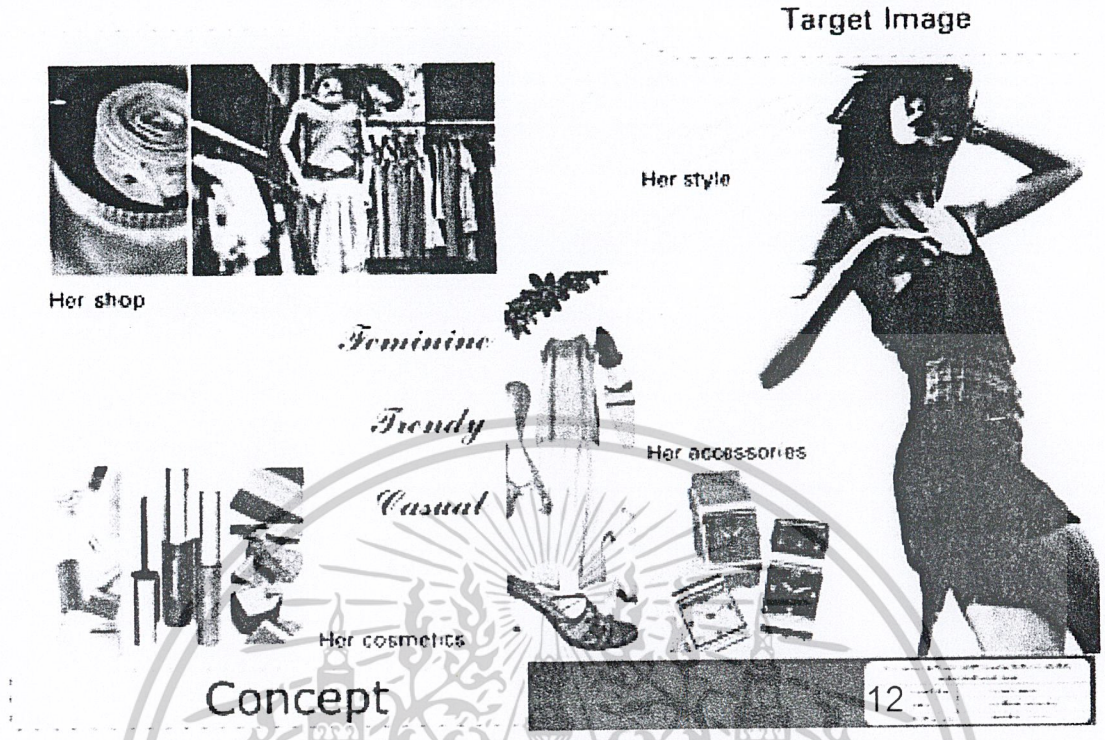

ภาพที่ 162 แสดงกลุ่มเป้าหมาย

Trend Spring /Summer 2003

Trend

เนื่องจากในการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น ต้องคำนึงถึงแนวโน้มแฟชั่น ด้วยเหตุผล ดังนี้

1. เสื้อผ้าชุดนั้นไม่ล้าสมัย ซึ่งมีผลโดยตรงคือ ลดความเสี่ยงด้านการขาย
2. สามารถทำงานออกแบบได้ง่ายขึ้น เนื่องจากเสื้อผ้ามีรูปแบบมากมาย

ดังนั้นจึงนำข้อมูลจาก www.wgsn.com ซึ่งเป็น web site ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ แนวโน้มต่างๆ ของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ทั้งรูปทรง สีสัน การแต่งหน้า นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเพื่อเป็น แนวทางในการออกแบบ สำหรับ fashion designer อีกด้วย ซึ่งในการออกแบบนี้ได้อิงจากแนวโน้มฤดูกาล sping/summer 2003

โชว์ coolection spring/summer 2003

รับ ORDER

เตรียมการผลิต

ออกวางตลาด

ผังแสดงการเตรียมการทำเสื้อผ้าสำหรับspring/summer

ฤดูกาล	Winter(ฤดูหนาว)	spring (ฤดูใบไม้ผลิ)	summer (ฤดูร้อน)	Autumn (ฤดูใบไม้ร่วง)
ช่วงเดือน	ธันวาคม มกราคม กุมภาพันธ์	มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน	กรกฎาคม สิงหาคม ตุลาคม	กันยายน พฤศจิกายน
	รับ order			โชว์ collection s/s 2003
		เตรียมการผลิต		
			ออกวางจำหน่าย	

Data

13

ภาพที่ 163 แสดงความสำคัญของแนวโน้ม และ ข้อมูลการวางผังสำหรับการทำเสื้อผ้าในฤดูกาล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

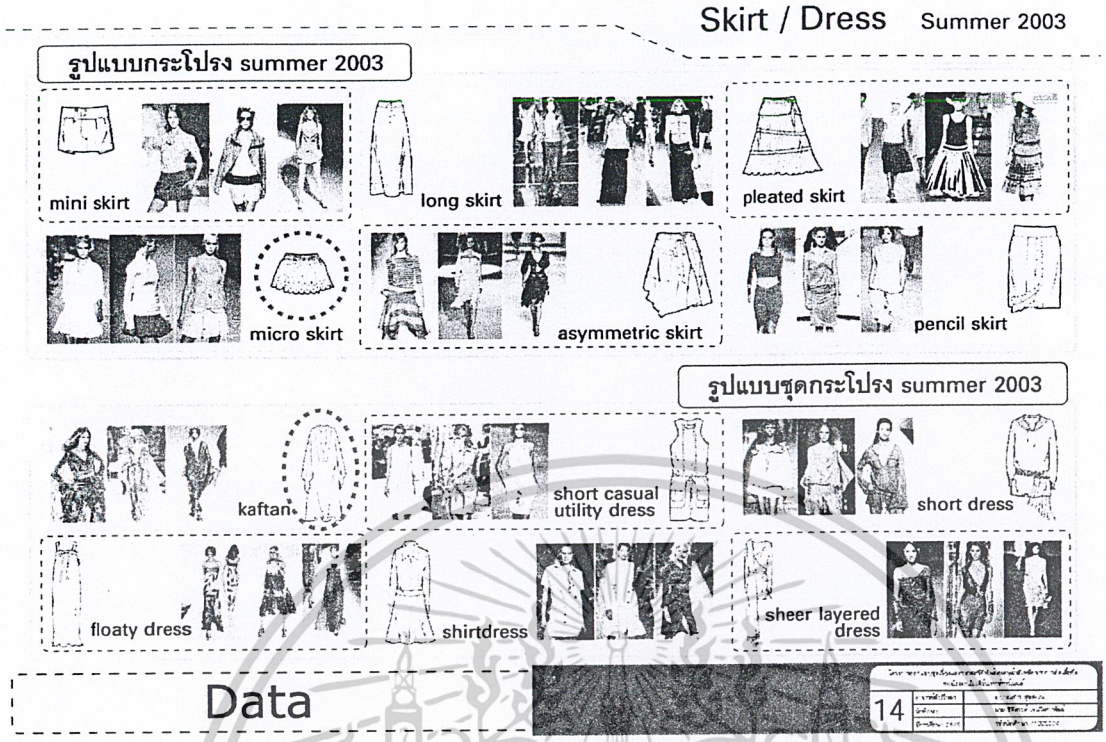

ภาพที่ 164 แสดงแนวโน้มของกระโปรง และ ชุดกระโปรง ในฤดูร้อนปี 2003

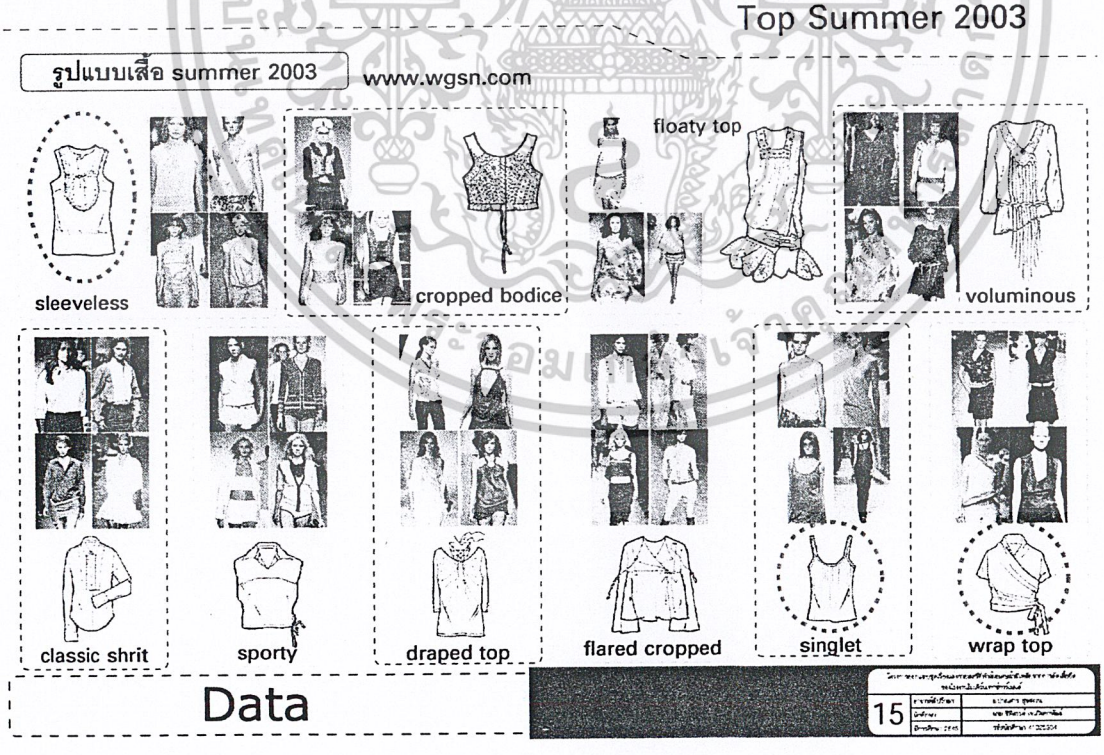

ภาพที่ 165 แสดงแนวโน้มของเสื้อ ในฤดูร้อนปี 2003

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

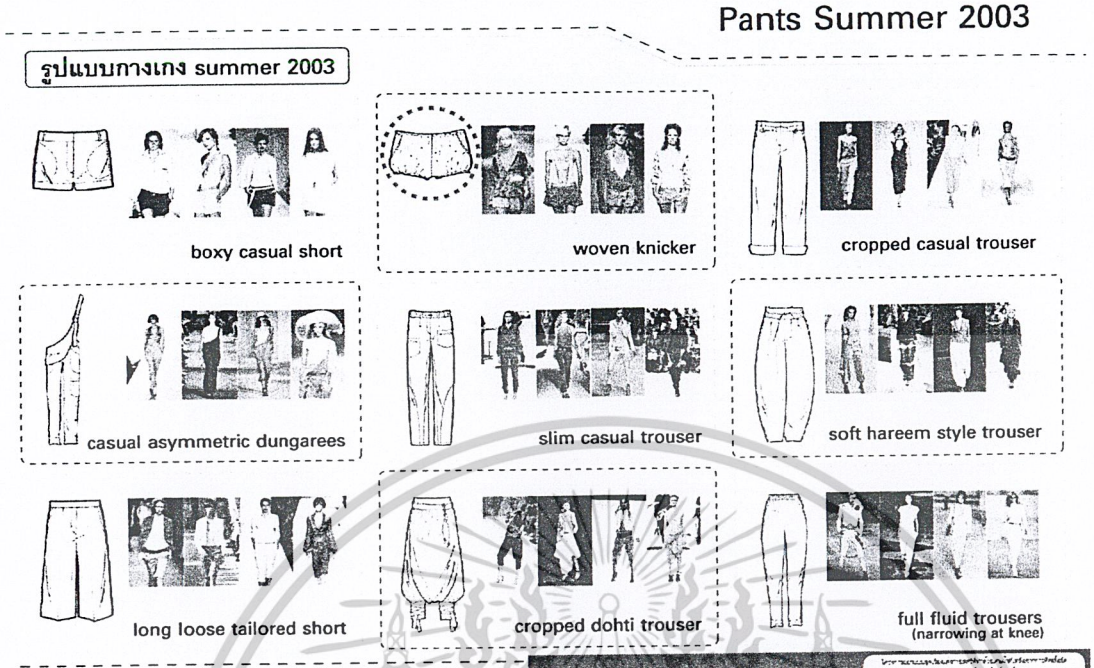

ภาพที่ 166 แสดงแนวโน้มของกางเกง ในฤดูร้อนปี 2003

ภาพที่ 167 แสดงแบบร่างกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

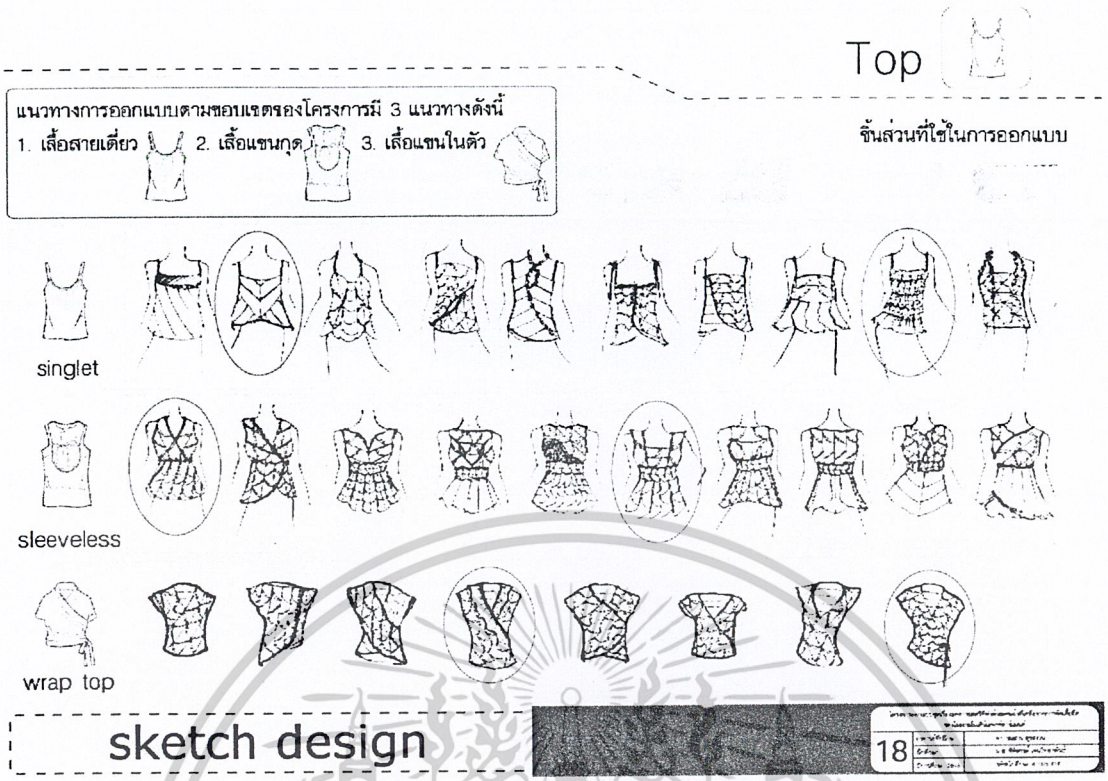

ภาพที่ 168 แสดงแบบร่างเสื้อ

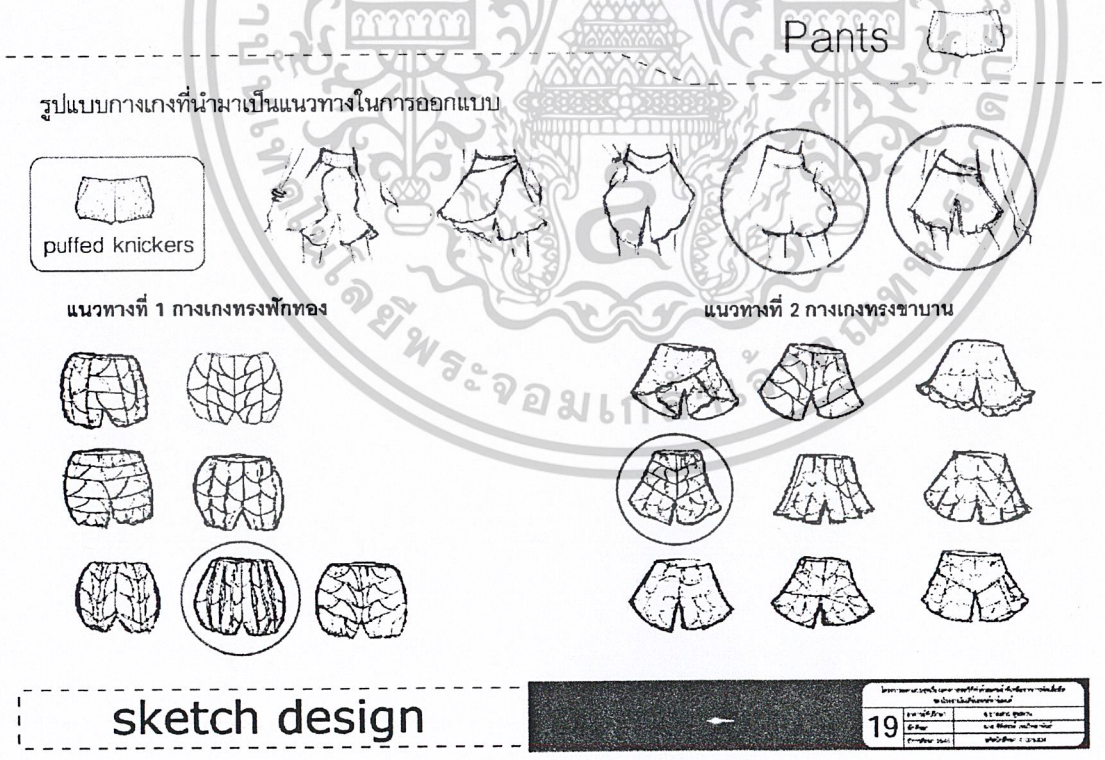

ภาพที่ 169 แสดงแบบร่างกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของ dress ที่เลือกมาออกแบบมี 2แนวทางดังนี้

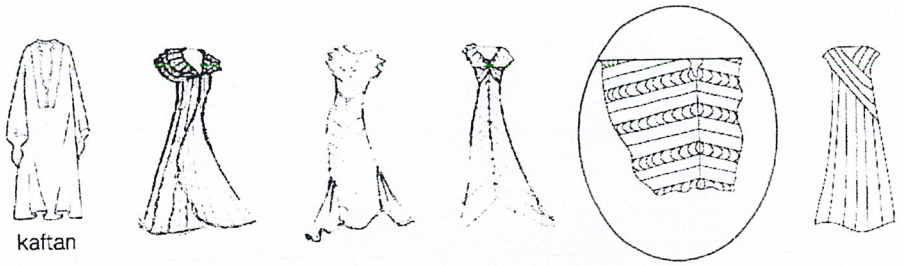

sketch design

ภาพที่ 170 แสดงแบบร่างชุดกระโปรง

Development

Skirt

แนวทางที่ 1

เมื่อได้รูปแบบกระโปรงแล้วนำมาพัฒนาต่อโดยการทำลวดลายให้เป็นไปตามดอกลวดไม้ และมีข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. ขอบกระโปรงที่เหมาะสมคือ การเข้าขอบยางเพราะ ผ้ายืดเน้นความคล่องตัวซึ่งยางยืดมีคุณสมบัติดังกล่าว
2. ลวดลายควรจะเป็นแบบทั่วทั้งตัว
   แบบที่ 1 ขอบ ยาง ลวดลายเป็นกลุ่ม ทำลวดลาย ก่อนเย็บ
   แบบที่ 2 ขอบ เข้ารูป(ใส่ซิป) ลวดลายกระจัดกระจาย ทำลวดลาย หลังเย็บ
   แบบที่ 3 ขอบ เข้ารูป(ใส่ซิป) ลวดลายเป็นแนว ทำลวดลาย หลังเย็บ

สรุป เลือกแบบที่ 1 ที่เป็นขอบยาง ชายกระโปรงเก็บเรียบร้อย ลวดลายเป็นกลุ่มมีความสวยงามกว่า แบบที่ 2 และ 3

แนวทางที่ 2

1.
วางลวดลายเศษผ้าที่ทำลวดลายในแนวเฉียงตรงมีการตกแต่งระบายลงบริเวณ หน้าขา

2.
วางลวดลายเศษผ้าที่ทำลวดลายในแนวเฉียงแบบโค้งมีการตกแต่งระบายลงบริเวณ หน้าขา

3.
วางลวดลายเศษผ้าที่ทำลวดลายในแนวกระจายทั่วตัวไม่มีการตกแต่งระบายลงบริเวณ หน้าขา

4.
วางลวดลายเศษผ้าที่ทำลวดลายในแนวเฉียงตรงและมีการเพิ่มจังหวะในการวางแถวของลวดลายและมีการตกแต่งระบายลงบริเวณ หน้าขา

สรุป เลือกแบบที่ 3 เพราะส่วนตกแต่งบริเวณหน้าขา เมื่อเย็บแล้วเกิดมุมไม่สวยงาม

development

ภาพที่ 171 แสดงการพัฒนาแบบกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

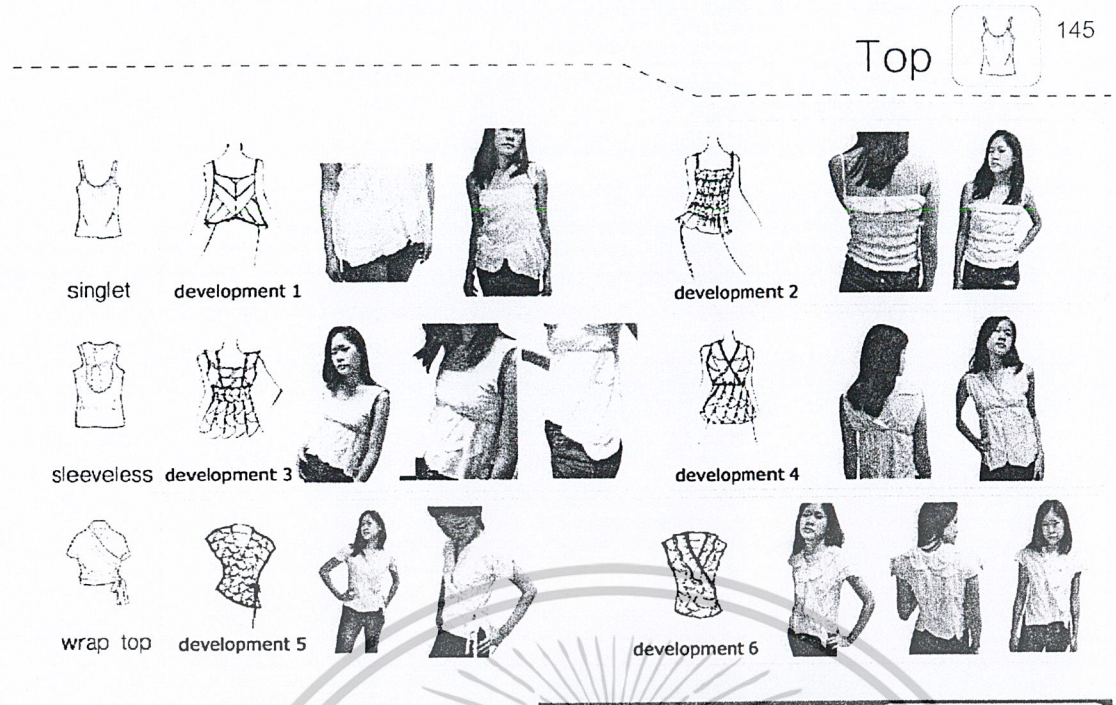

ภาพที่ 172 แสดงการพัฒนาแบบเสื้อ

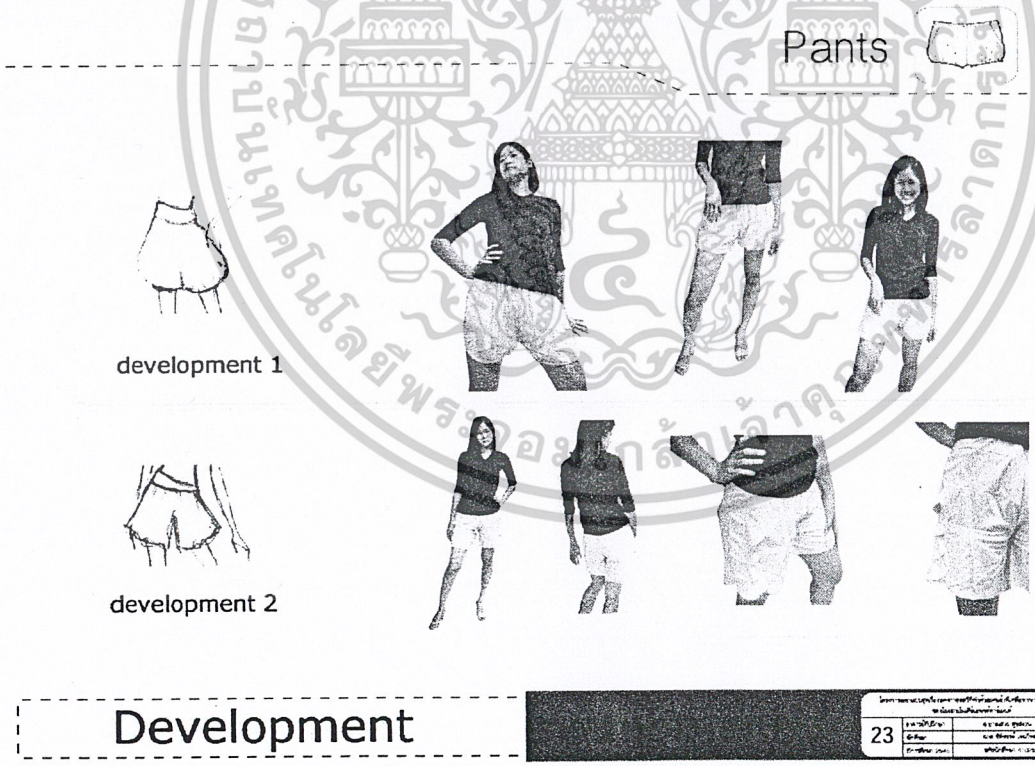

ภาพที่ 173 แสดงการพัฒนาแบบกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Dress

kaftan

development 1

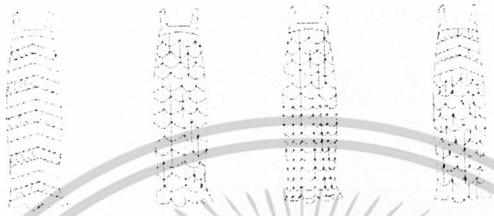

floaty dress

development 2

Development

ภาพที่ 174 แสดงการพัฒนาแบบชุดกระโปรง

Skirt

Perspective

แบบที่ 1
1. เป็นแบบขอบยางง่ายต่อการสวมใส่
2. มีลวดลายทั้งตัวง่ายต่อการผลิต
3. ชายกระโปรงพับเก็บแบบเรียบร้อย
4. ชิ้นส่วน size เล็ก (S,M)ทั้งสิ้นประมาณ 68 ชิ้น

Perspective

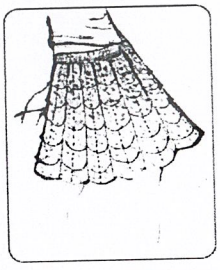

แบบที่ 2
1. เป็นแบบขอบยางง่ายต่อการสวมใส่
2. มีลวดลายทั้งตัวง่ายต่อการผลิต
3. ชายกระโปรงปล่อยย้วยด้วยการแซกริม
4. ชิ้นส่วน size เล็ก (S,M)ทั้งสิ้นประมาณ 112 ชิ้น

fixed design

ภาพที่ 175 ภาพแสดงผลสรุปรูปแบบกระโปรงทั้ง 2 แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

- ให้ศึกษาวิธีการเย็บ และ รูปแบบ แพทเทิรน์ เพิ่มเติม
- ให้ลดลวดลายกราฟฟิก เส้นประลง เพราะจะรบกวนสายตาของกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การนำเสนอผลงานการออกแบบ

1. ภาพถ่ายแผ่นเสนอผลงาน
2. ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

ภาพถ่ายแผ่นเสนอผลงาน

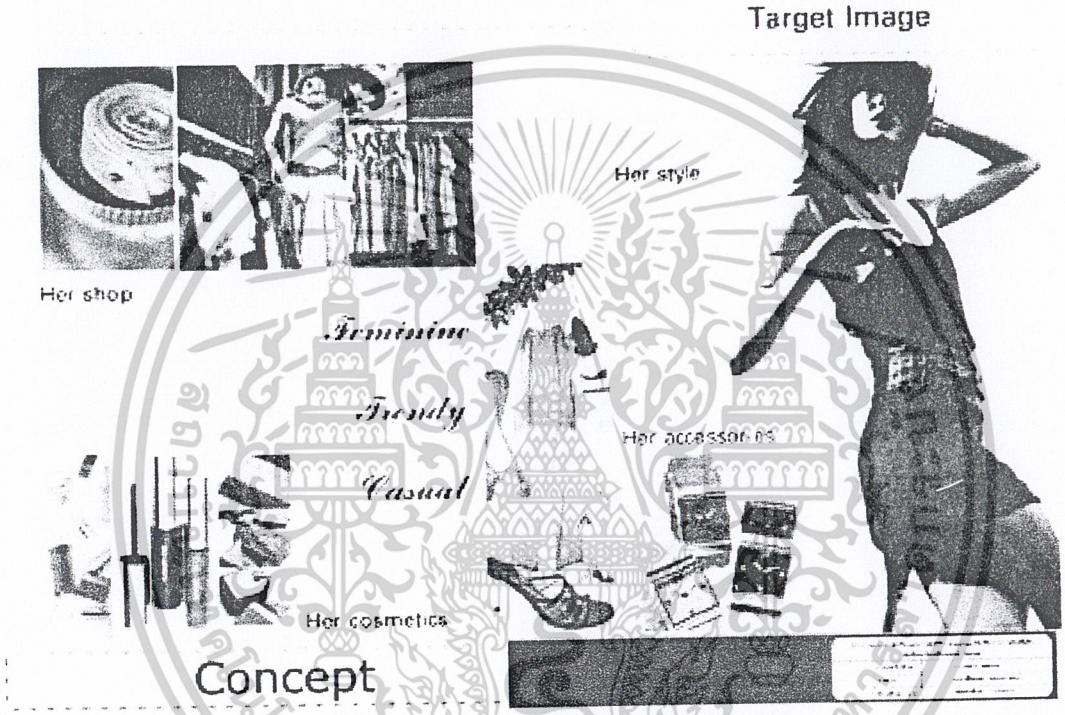

ภาพที่ 176 แสดงกลุ่มเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Inspiration

แรงบันดาลใจในการออกแบบ

เนื่องจากนำชิ้นเศษผ้ามาต่อกัน ซึ่งหลังจากทดลองเทคนิคต่าง ๆ แล้วให้ความรู้สึกถึงกลีบดอกไม้ ดังนั้นจึงนำดอกไม้ที่เป็นสัญญลักษณ์ของชาติไทยนั่นก็คือ กล้วยไม้ มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ

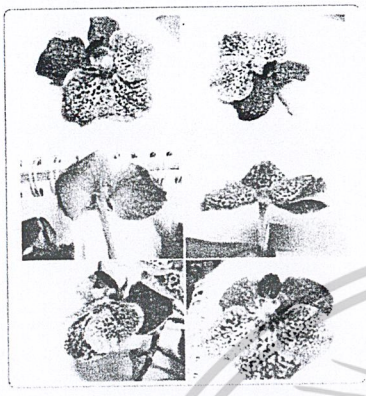

เนื่องจาก ลวดลายของกลีบดอกซึ่งมีความน่าสนใจ และ เป็นเอกลักษณ์ สามารถผลิตได้ด้วยวิธีต่างๆดังนี้

เทคนิคที่คาดว่าจะนำมาใช้

1. การพิมพ์
2. การย้อม
3. การสลัดสี
4. การกัดสีผ้า
5. การวาดลวดลาย

แรงบันดาลใจในการทำลวดลาย

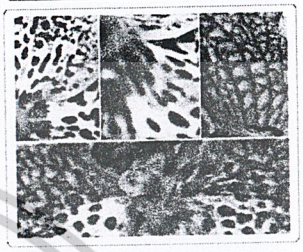

Data

ภาพที่ 177 แสดงที่มาของแรงบันดาลใจในการออกแบบ

Top

prespective

top view

top view

back view

prespective

back view

Presentation

ภาพที่ 178 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบป้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

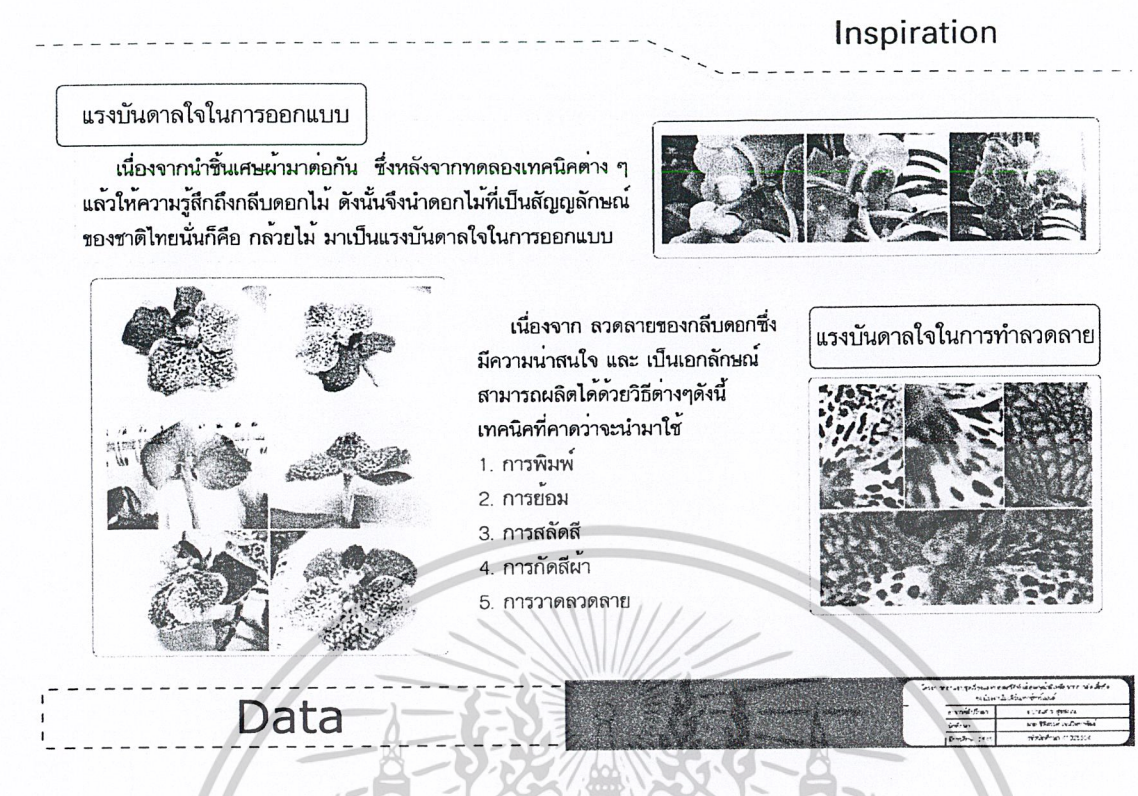

ภาพที่ 177 แสดงที่มาของแรงบันดาลใจในการออกแบบ

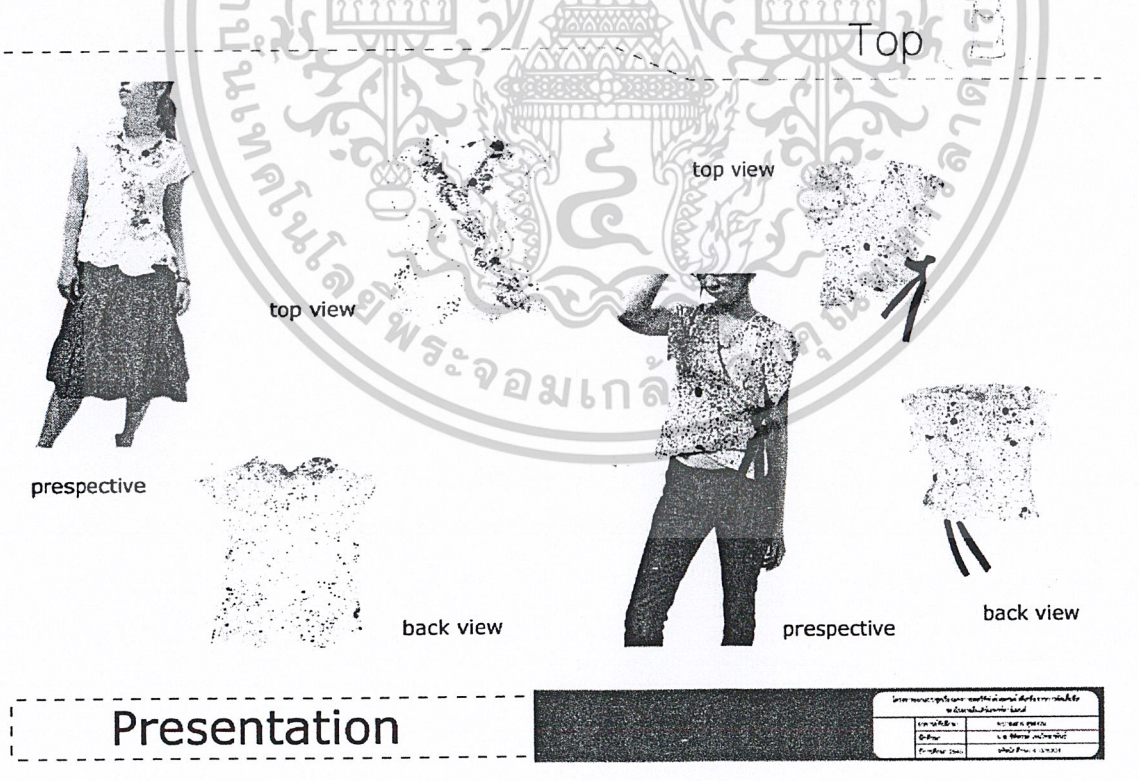

ภาพที่ 178 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบป้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

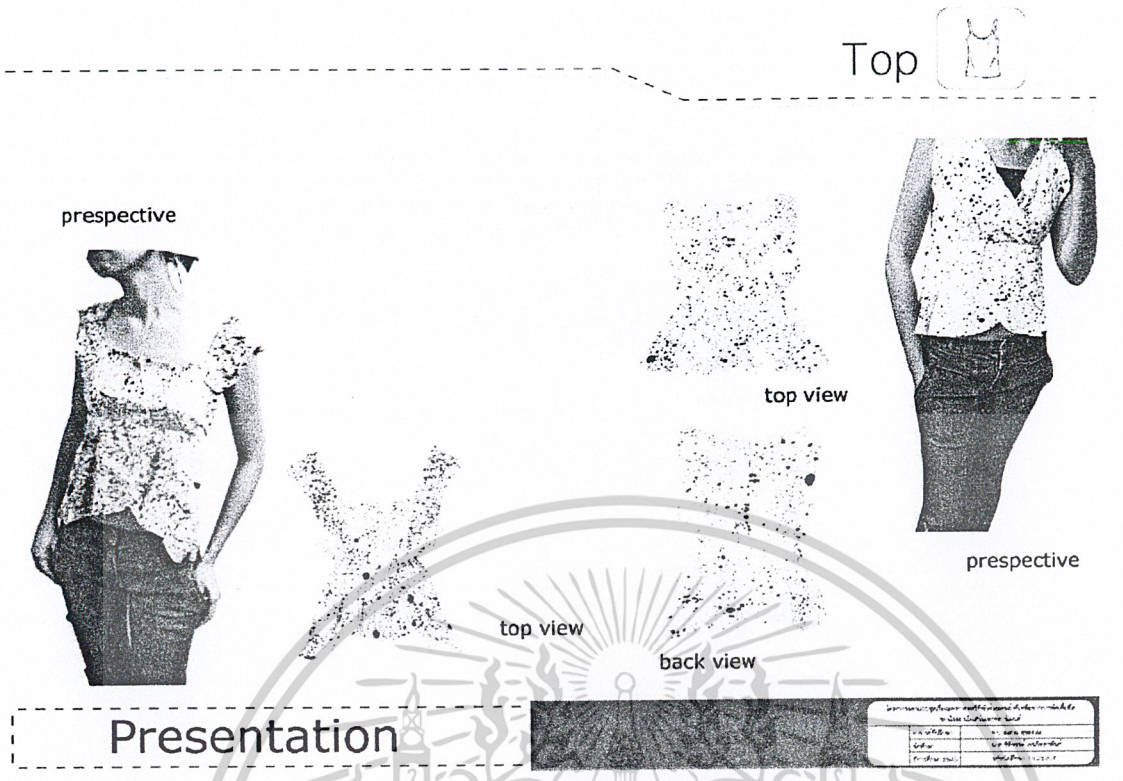

ภาพที่ 179 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบรัดใต้อก

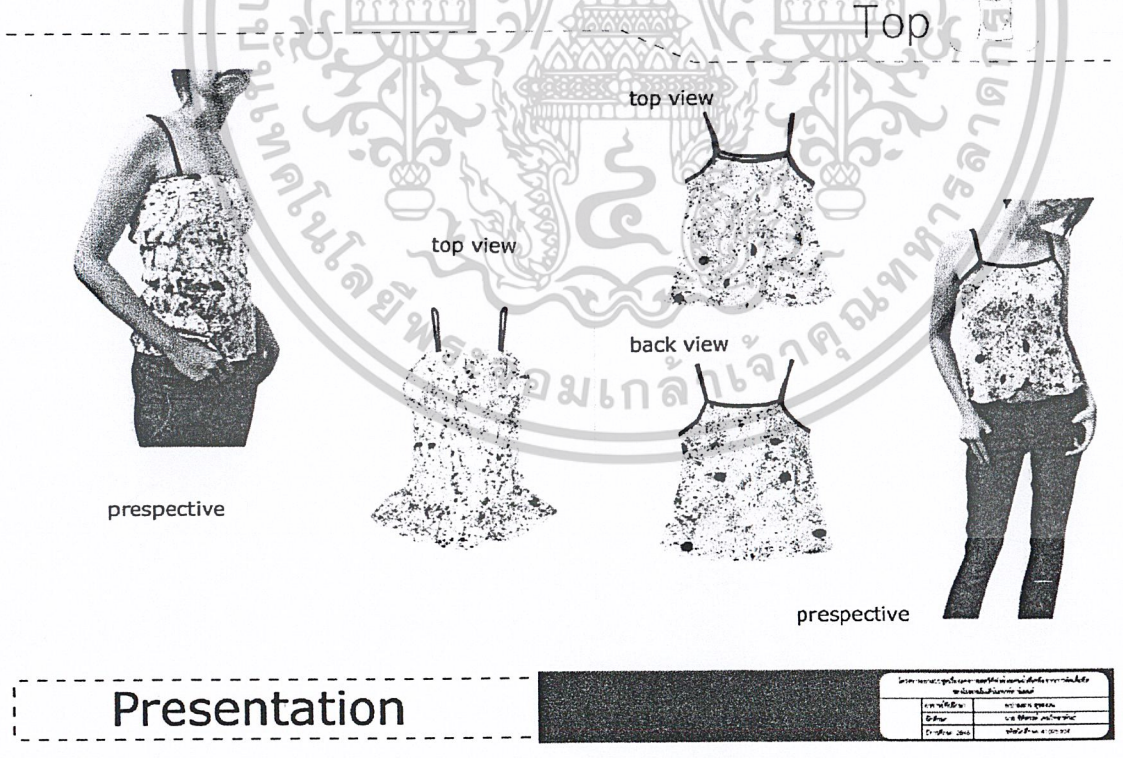

ภาพที่ 180 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของเสื้อแบบสายเดี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

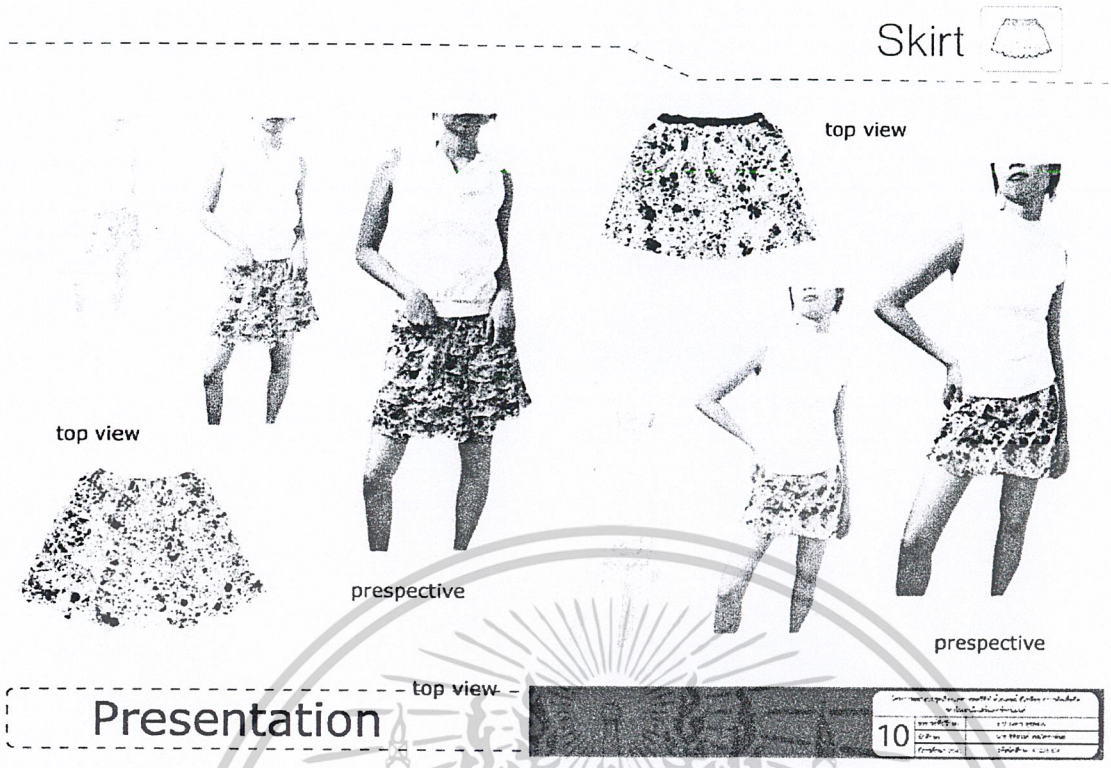

ภาพที่ 181 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของกระโปรง

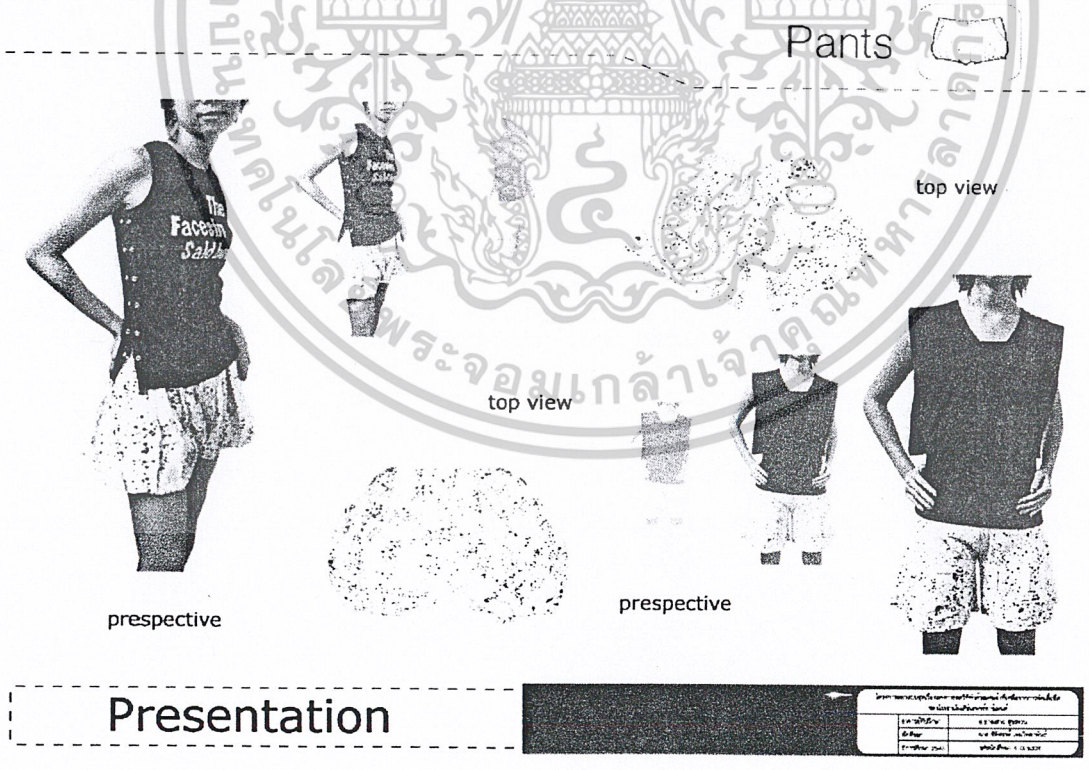

ภาพที่ 182 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

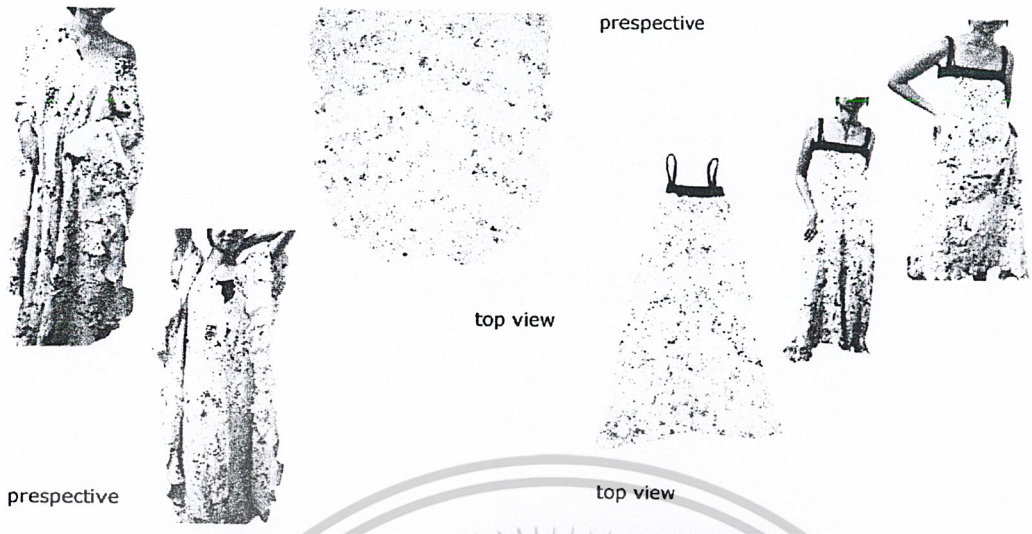

ภาพที่ 183 แสดงผลงานขั้นสุดท้ายของชุดกระโปรง

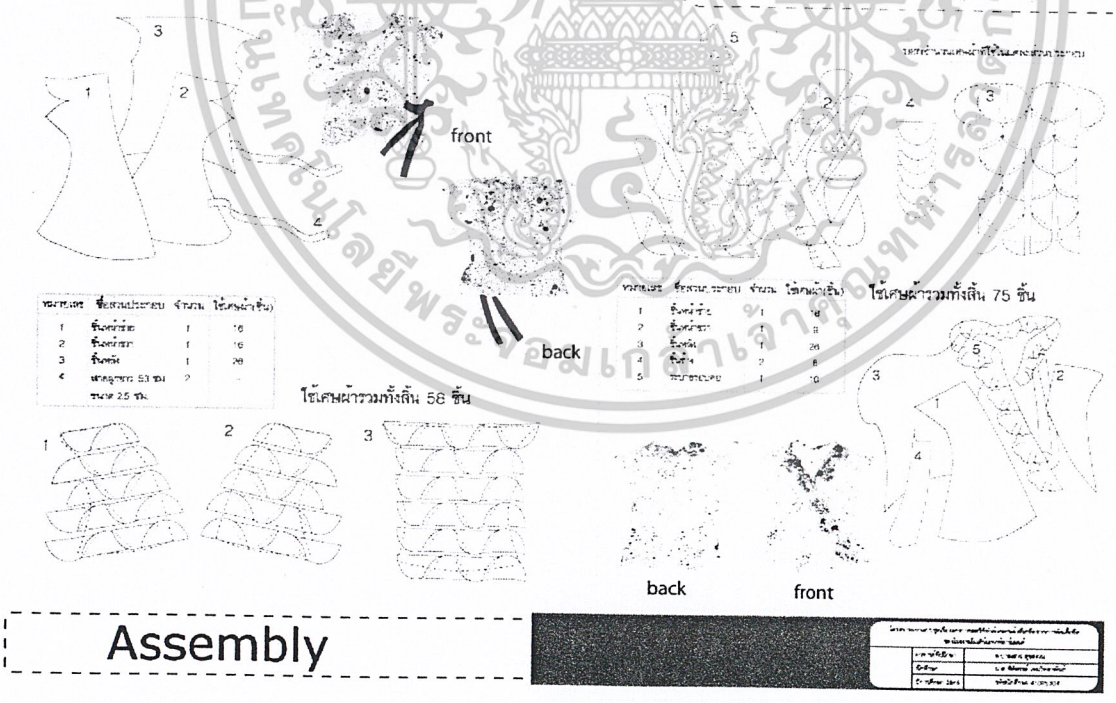

ภาพที่ 184 แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบป้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

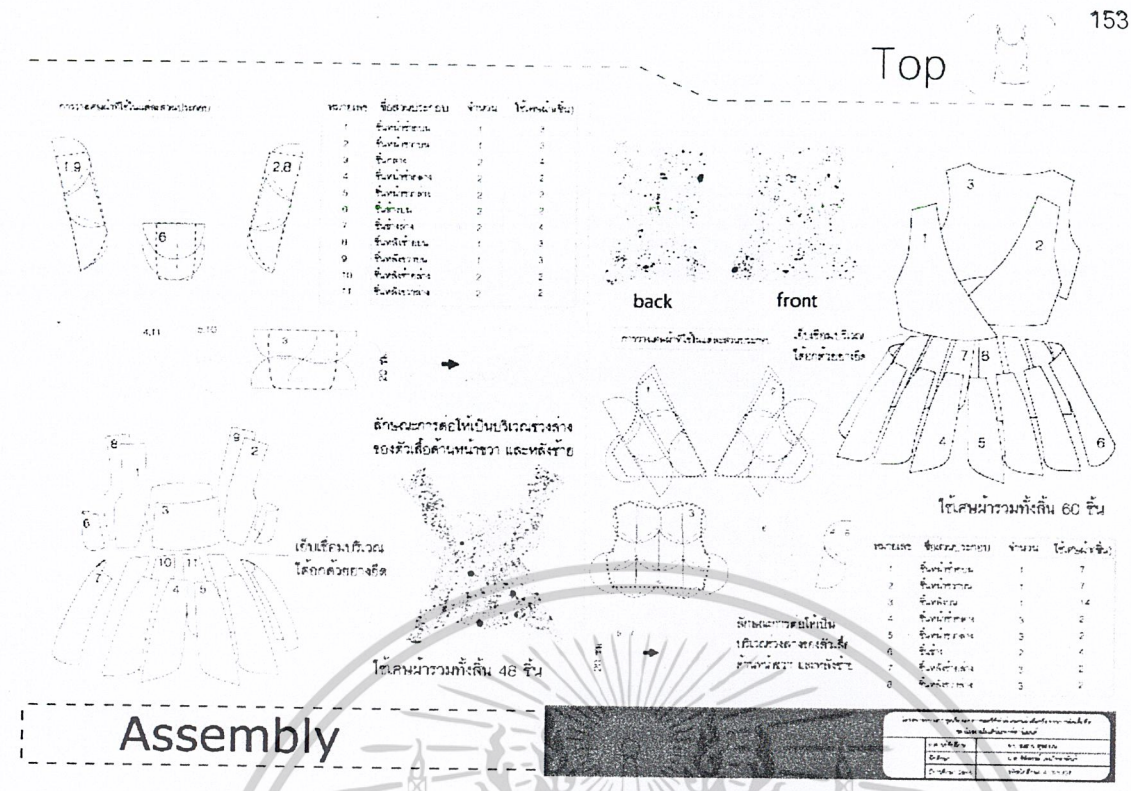

ภาพที่ 185 แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบรัดใต้อก

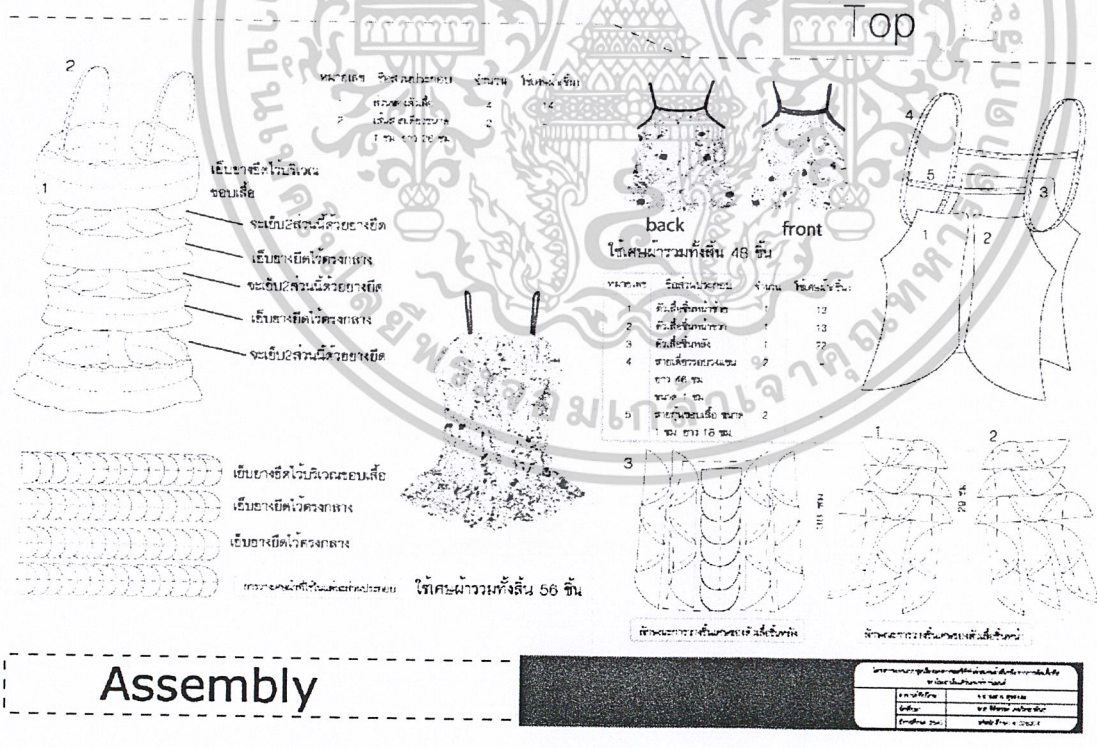

ภาพที่ 186 แสดงส่วนประกอบของเสื้อแบบสายเดี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

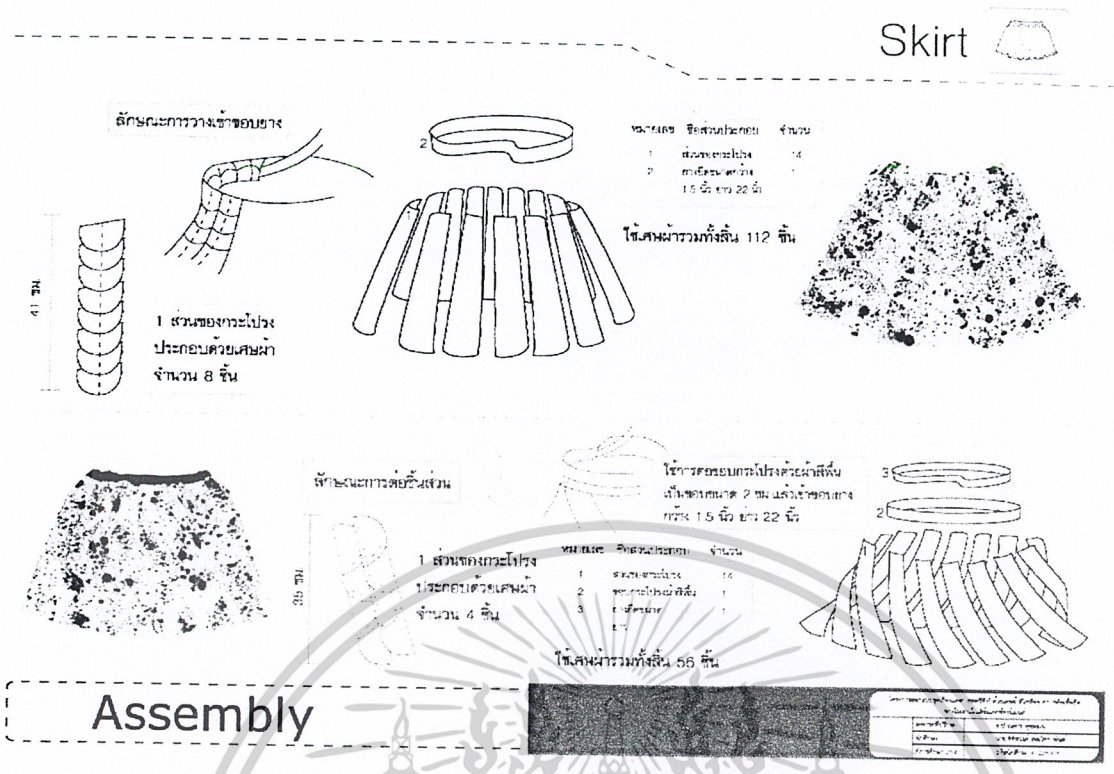

ภาพที่ 187 แสดงส่วนประกอบของกระโปรง

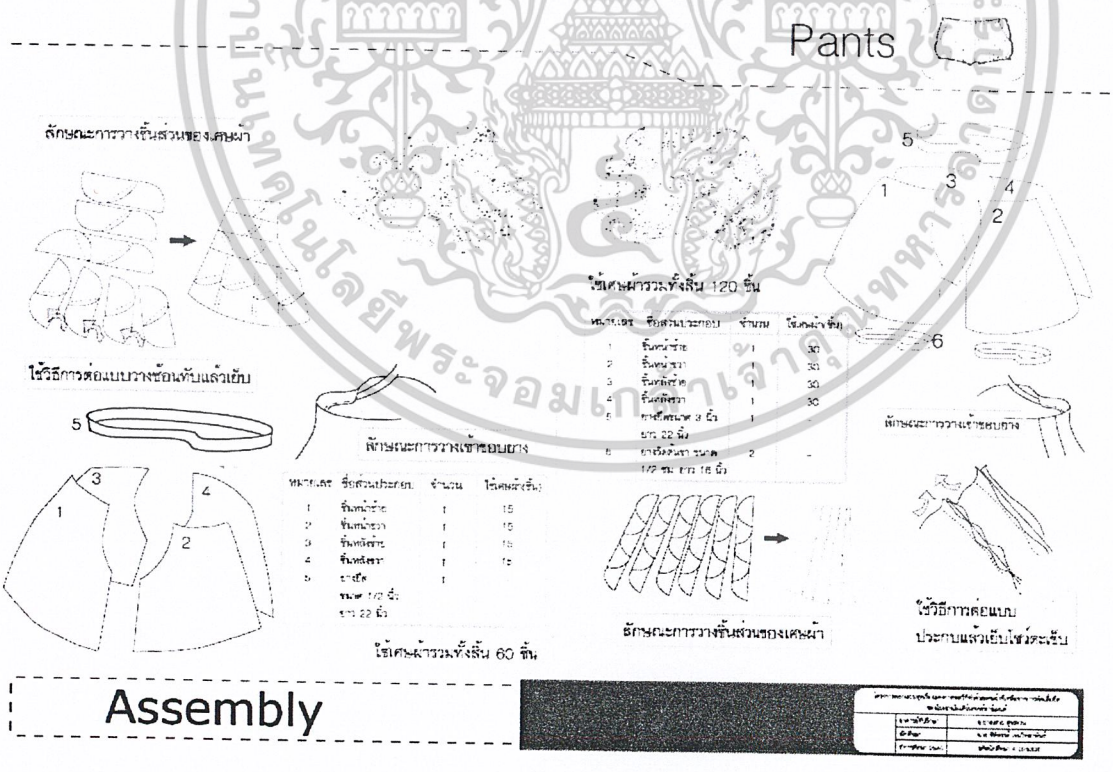

ภาพที่ 188 แสดงส่วนประกอบของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Dress

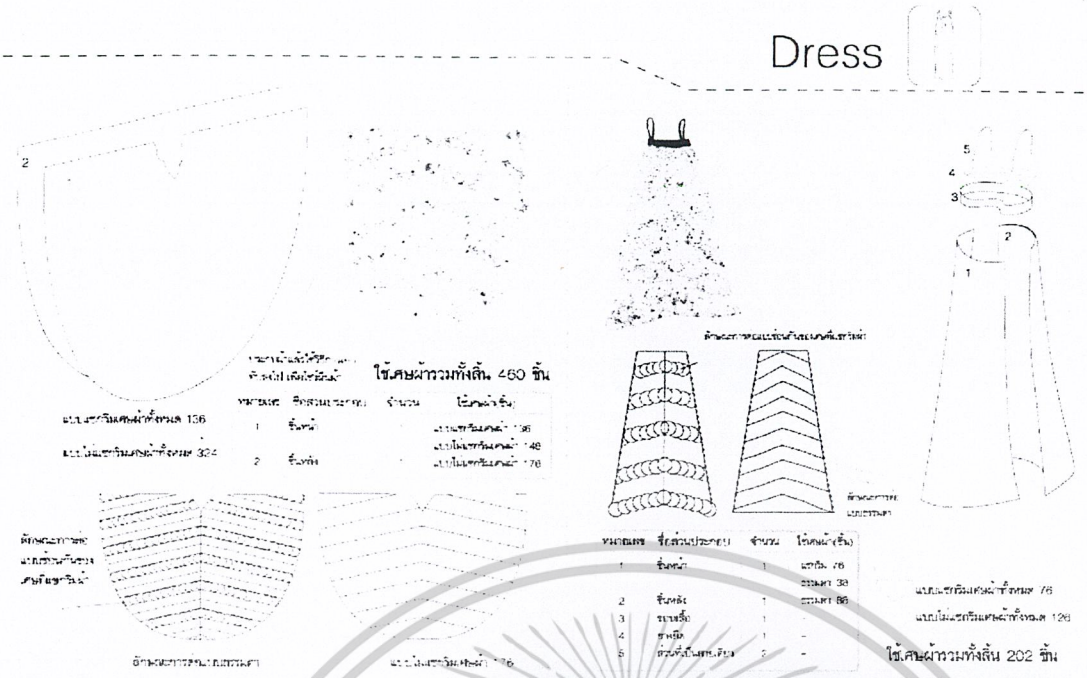

Assembly

ภาพที่ 189 แสดงส่วนประกอบของชุดกระโปรง

Top

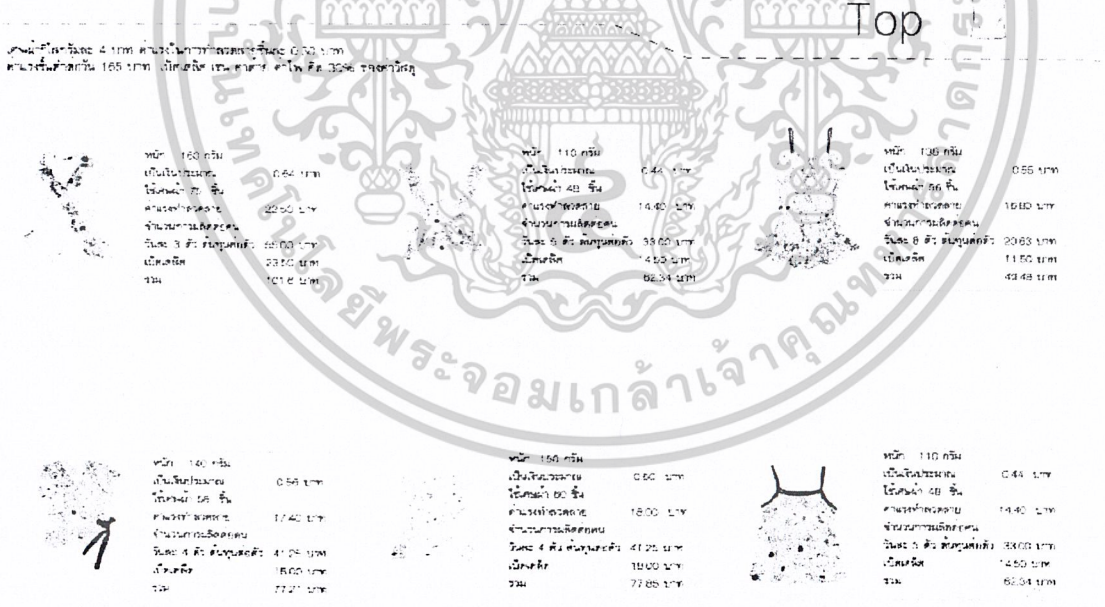

Cost estimation

ภาพที่ 190 แสดงการประเมินราคาเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

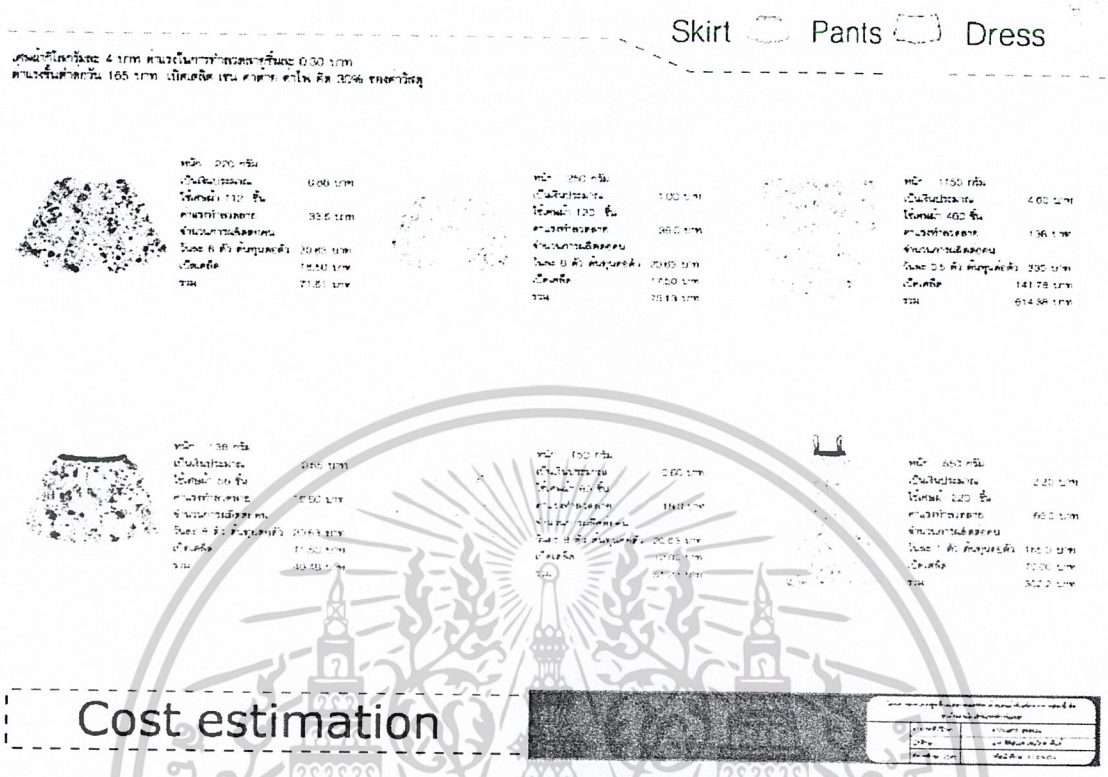

ภาพที่ 191 แสดงการประเมินราคากระโปรง,กางเกง และชุดกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

ภาพที่ 192 แสดงภาพถ่ายรวมของผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 193 แสดงภาพถ่ายกระโปรงทั้ง 2 แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 194 แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบสายเดี่ยวทั้ง 2 แบบ

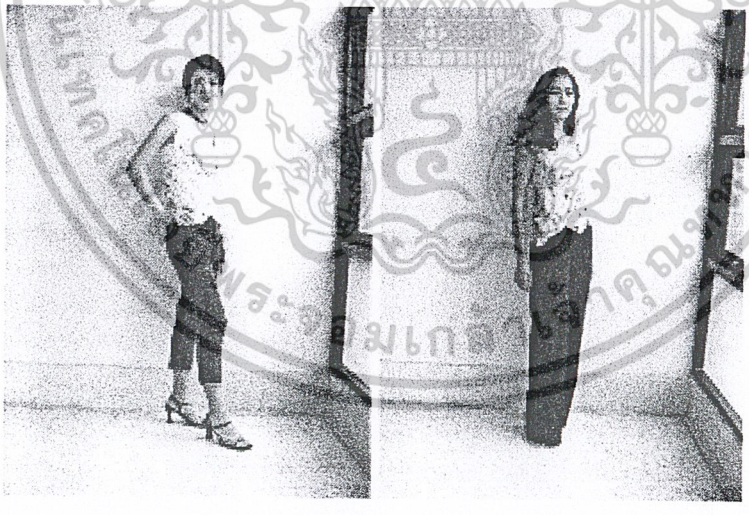

ภาพที่ 195 แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบรัดใต้อกทั้ง 2 แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

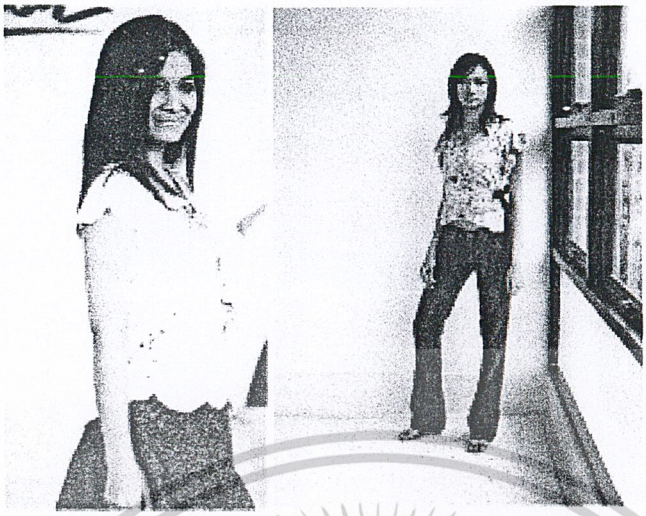

ภาพที่ 196 แสดงภาพถ่ายเสื้อแบบป้ายทั้ง 2 แบบ

ภาพที่ 197 แสดงภาพถ่ายกางเกงทั้ง 2 แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

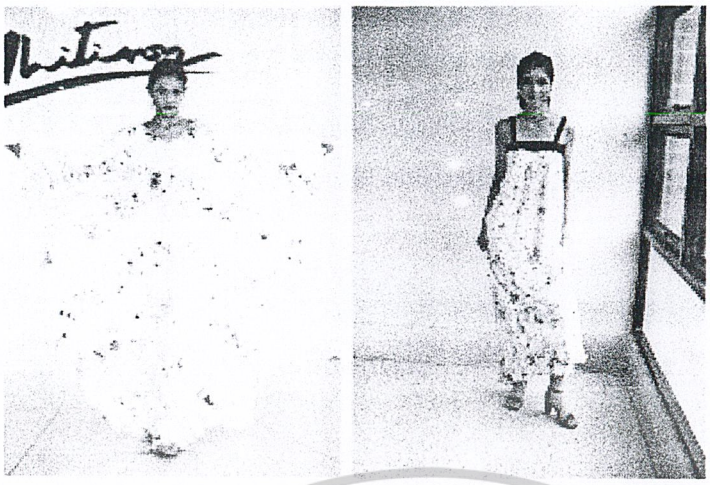

ภาพที่ 198 แสดงภาพถ่ายชุดกระโปรง 2 แบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5
บทสรุป

1. สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะของนักศึกษา

สรุปผลการออกแบบ

ขั้นตอนการทำงานจะเริ่มจากการศึกษาถึงรูปแบบเศษผ้าที่มีลักษณะ และ ปริมาณ ที่เหมาะสมต่อการนำมาออกแบบเป็นเสื้อผ้า ซึ่งก็คือเศษผ้าบริเวณเว้าช่วงคอ มีลักษณะเป็นครึ่งวงกลม เหลือเดือนละประมาณ 1,000 กิโลกรัม จากนั้นทำการค้นคว้าข้อมูลซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ ข้อมูลทั่วไป เช่น ข้อมูลด้านการผลิต ข้อมูลด้านแนวโน้มแฟชั่น เป็นต้น กับข้อมูลส่วนที่เป็นการทดลอง เช่น ทดลองวิธีการต่อเศษผ้า ทดลองวิธีการทำลวดลาย แล้วจึงนำข้อมูลและผลการทดลองมาวิเคราะห์เพื่อนำไปออกแบบ โดยสรุปผลการออกแบบได้ดังนี้

1. การออกแบบเสื้อผ้าโดยศึกษาจากแนวโน้มแฟชั่นฤดูร้อน 2003
2. ออกแบบวิธีการสร้างลวดลายบนชิ้นเศษผ้าให้ตรงกับแรงบันดาลใจ ซึ่งหลังจากการทดลองสามารถสรุปวิธีการได้ดังนี้คือ นำเศษผ้าเปียกน้ำมาตากแดดนาน 15 นาทีจากนั้นจึงทำการสลัดสีลงบนเศษผ้า ตากไว้จนแห้งสนิท แล้วนำไปผ่านการอบด้วยความร้อนเพื่อให้เนื้อสีติดแน่นบนเนื้อผ้า ผลที่ได้รับก็คือเศษผ้าจะมีลวดลายสีสันใกล้เคียงกับลวดลายบนกลีบดอกกล้วยไม้พันธุ์แวนด้า
3. ออกแบบการวางตำแหน่งเศษผ้า และวิธีการต่อเศษผ้าที่ผ่านการทำลวดลายแล้ว ให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ ดังนี้
   - ด้วยการต่อเศษผ้าให้เป็นแถบยาว จากนั้นจึงนำมาจัดวางลงในแบบตัดที่สร้างไว้แล้วจึงเย็บต่อกันให้เกิดเป็นชิ้นส่วน
   - ออกแบบให้ตัวเศษผ้ามีลักษณะคล้ายกลีบดอกกล้วยไม้ และสามารถนำไปผลิตเสื้อผ้าได้ ซึ่งใช้วิธีการเย็บซิกแซกบริเวณริมผ้า จะทำให้ริมผ้าเกิดความย้วย หยิก จากนั้นใช้วิธีการซ้อนเศษผ้าลงมาในแนวดิ่ง เย็บเดินกลางชิ้นเศษผ้าที่ซ้อนกันอยู่ให้ติดกันเป็นแถบ แล้วนำไปจัดวางลงในแบบตัดที่สร้างไว้ เย็บต่อกันให้เกิดเป็นชิ้นส่วน ซึ่งผลจากการต่อผ้าทำให้ทราบถึงจำนวนชิ้นผ้าต่อแบบเสื้อได้ดังนี้
     - เสื้อสายเดี่ยว
       ก) แบบที่ 1 มีการต่อผ้าเป็นตัววีบริเวณช่วงอก ช่วงตัวจะบานออก ส่วนชายเสื้อจะมีการเย็บแบบซิกแซกริมผ้าเพื่อให้เกิดความรู้สึกของกลีบดอกกล้วยไม้ ใช้เศษผ้าจำนวน 48 ชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข) แบบที่ 2 เย็บแถบผ้าจำนวน 4 แถบ (1 แถบเกิดจากใช้เศษผ้า 14 ชิ้นต่อซ้อนกันในแนวดิ่ง แล้วเย็บเดินตะเข็บกลางให้เกิดเป็นแถบผ้า) ต่อกันในแนวขวางลำตัว ลักษณะคล้ายกับแบบสม๊อก จากนั้นนำมาติดสายให้เป็นลักษณะสายเดี่ยว ใช้เศษผ้าจำนวน 56 ชิ้น

- เสื้อแขนกุด

ก) แบบที่ 1 เป็นเสื้อแขนกุดแบบรัดใต้อกบริเวณช่วงคอมีลักษณะเป็นคอเหลี่ยม ใช้เศษผ้าจำนวน 48 ชิ้น

ข) แบบที่ 2 เป็นเสื้อแขนกุดแบบรัดใต้อกบริเวณช่วงคอมีลักษณะเป็นวีป้ายทับกัน ใช้เศษผ้าจำนวน 60 ชิ้น

- เสื้อแบบแขนในตัว

ก) แบบที่ 1 เป็นเสื้อแบบแขนในตัวบริเวณช่วงตัวมีการป้ายทับกัน ผูกโบว์ด้านข้าง ใช้เศษผ้าจำนวน 58 ชิ้น

ข) แบบที่ 2 เป็นเสื้อแบบแขนในตัวที่มีการระบายเฉียงตั้งแต่บริเวณช่วงตัวไปจนรอบคอ ใช้เศษผ้าจำนวน 75 ชิ้น

- กระโปรง

ก) แบบที่ 1 เป็นกระโปรงเฉลียง เกิดจากการนำเศษผ้า4 ชิ้น มาต่อให้เป็นแถบยาว จำนวน 14 แถบ แล้วต่อแบบเฉลียง ใช้เศษผ้าจำนวน 56 ชิ้น

ข) แบบที่ 2 เป็นกระโปรงที่มีลักษณะซ้อนกันเป็นกลีบ เกิดจาการใช้เศษผ้า 14 แถบ (1 แถบ ประกอบด้วยเศษผ้า 8 ชิ้นต่อซ้อนกันในแนวดิ่ง แล้วเย็บเดินตะเข็บกลางให้เกิดเป็นแถบผ้า) ต่อกันจนเป็นกระโปรงทรง A ใช้เศษผ้าจำนวน 112 ชิ้น

- กางเกง

ก) แบบที่ 1 เป็นกางเกงขาสั้น เอวต่ำ ปลายขาจะบานออก ใช้เศษผ้าจำนวน 60 ชิ้น

ข) แบบที่ 2 เป็นกางเกงทรงฟักทอง ซึ่งส่วนประกอบของกางเกงมีด้วยกัน 4 ชิ้นส่วน (1 ชิ้นส่วนของกางเกง เกิดแถบยาว จำนวน 6 แถบ ก่อให้เกิดเป็นชิ้นส่วนนั้น 1 แถบเกิดจากการนำเศษผ้าจำนวน 5 ชิ้นมาต่อกัน) จึงใช้เศษผ้าทั้งสิ้น 120 ชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ชุดกระโปรง
  a) แบบที่ 1 ชุดกระโปรงยาวรัดช่วงอกมีสายบริเวณไหล่ ต่อผ้าในแนวตัววีคว่ำใช้เศษผ้าจำนวน 202 ชิ้น
  b) แบบที่ 2 ชุดกระโปรงยาวแขนยาว คอวี ต่อผ้าในแนวตัววีคว่ำใช้เศษผ้าทั้งสิ้น 460 ชิ้น

ผลที่ได้รับคือ สามารถนำมาเศษผ้ามาผลิตให้เกิดเป็นเสื้อผ้าได้ โดยผ่านการออกแบบที่ได้มีการศึกษาถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย รวมถึง แนวโน้มแฟชั่น ดังนั้นผลิตภัณฑ์จึงได้รับการยอมรับจาก ตลาด และ ผู้บริโภค ซึ่งสามารถลดต้นทุนด้านวัสดุได้ถึง 95 % เมื่อจำหน่ายเป็นสินค้า จะมีมูลค่ามากกว่าการจำหน่ายเป็นเศษผ้า และเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้กับแรงงานของประเทศ จึงเป็นโครงการ ที่สามารถสร้างผลประโยชน์แก่โรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ ต่อไป

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

นอกจากนำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าสตรีแล้ว ควรนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ตกแต่งบ้านอื่นๆ เช่น ผ้าม่าน เป็นต้น และ เผยแพร่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เพื่อเป็นความรู้แก่นักศึกษาในรุ่นต่อไป

2. **สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา**

จากความเห็นของคณะกรรมการวิทยานิพนธ์เห็นว่า

- การนำเสนอผลงานที่เป็นเสื้อผ้าในปัจจุบัน จะใช้ลักษณะการวาดเป็นตัวชิ้นงานด้วยเส้นที่มีความชัดเจนง่ายต่อการเข้าใจ ไม่ควรใช้ลายเส้นแบบตวัด หรือดูยุ่งเหยิง เพราะ เป็นการนำเสนอที่ล้าสมัย
- นักออกแบบแฟชั่นที่ดีจะต้องรู้จักคำศัพท์ทางด้านแฟชั่น เพื่อสามารถอธิบายได้ หรือเมื่อมีการพูดถึงจะต้องเข้าใจได้ทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

จารุพรรณ ทรัพย์ปรุง. การออกแบบเครื่องแต่งกาย. พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์, 2543.

นวลแข ปาลิวนิช. ความรู้เรื่องผ้าและเส้นใย . พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2542.

วชิรพงศ์ หวลบุตตา. กล้วยไม้ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บ้านและสวน, 2545.

วาริน จันทรเจริญ. Knowing Fashion . พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2543.

อัจฉราพร ไศละสูต. คู่มือการออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล สหประชาพาณิชย์, 2524

อัจฉราพร ไศละสูต. ความรู้เรื่องผ้า. พิมพ์ครั้งที่ 10 . กรุงเทพมหานคร : สร้างสรรค์-วิชาการ, 2535.

www.wgsn.com

www.google.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

สถานที่ที่ติดต่อขอข้อมูล และ ซื้อเศษผ้า

โรงงานโมเดิร์นเทกซ์ การ์เมนต์ เลขที่ 117 ชั้น 2 หมู่ 7 ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จ.สมุทรปราการ โทรศัพท์ 02-383-5578

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติการศึกษา

ชั้นอนุบาล	จบการศึกษาจาก โรงเรียนอนุบาลพระประสิทธิ์	ปี 2529
ชั้นประถมศึกษา	จบการศึกษาจาก โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม	ปี 2535
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	จบการศึกษาจาก โรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก	ปี 2538
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	จบการศึกษาจาก โรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก	ปี 2540

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้